

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Bester_Alfred-Zniceny_muz.PDB

PDB Name: Bester_Alfred-Zniceny_muz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.6.2004
Modification Date: 19.6.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alfred Bester

Zničený muž

THE DEMOLISHED MAN

Kapitola

JEDNA

Výbuch! Otřes! Dveře od trezoru se rozletěly. A hluboko uvnitř uložené peníze, které čekají na ukradení, vyloupení, vyplnění! Kdo je to? Kdo je to uvnitř trezoru? Pane bože! Zase ten muž bez tváře! Hledí. Hrozí. Tichý. Děsivý. Pryč... Pryč...

Pryč, nebo zmeškám Pařížskou pneumatickou i tu nádhernou kočku s tváří jako květina a postavou, jež vzbuzuje vášně. Když poběží, může to ještě stihnout. Ale tam před vchodem - ne, to není hlídač. Ježíši! Zase ten Muž bez tváře. Hledí. Hrozí. Tichý. Neřvi. Přestaň řvát...

Ale já přece nekřičím. Zpívám na nablýskaném mramorovém pódiu a hudba letí vzhůru a světla planou. V hledišti však není ani noha. Obrovská, tmavá jáma... prázdná - až na jediného diváka. Tichý. Nápadný. Hrozí. Muž bez tváře.

+++

Ale tentokrát křičel nahlas. Ben Reich se probudil.

Ležel tiše na léčivém vodním lůžku, srdce mu bušilo a očima těkal po věcech v místnosti, předstíraje klid, který necítil. Zdi barvy zeleného jadeitu, noční světlo v porcelánovém mandarínovi, jehož hlava se, kdykoliv jste se ho dotkli, rozkývala, multihodiny, které ukazovaly čas na třech planetách a šesti měsících, postel, křišťálový bazén, naplněný uhličitým glycerínem, teplým 99,9 stupňů Fahrenheita.

Dveře se potichu otevřely a v přítmí se objevil Jonas, nebo spíš jeho stín v hnědofialovém pyžamu, stín s koňskou tváří a držením těla majitele pohřebního ústavu.

"Už zase?" zeptal se Reich.

"Ano, pane Reichu."

"Nahlas?"

"Hodně nahlas, pane. A vyděšeně."

"K čertu s těma tvýma oslíma ušima!" vyštěkl Reich. "Já nikdy nemám strach."

"Ne, pane."

"Odejdi!"

"Ano, pane. Dobrou noc, pane." Jonas vypochoval a zavřel za sebou.

Reich zařval: "Jonasi!"

Sluha se znovu objevil ve dveřích.

"Promiň, Jonasi!"

"To je v pořádku, pane."

"Ne, není." Reich ho obdařil úsměvem. "Zacházím s tebou jako se svou rodinou. Neplatím ti dost, abych měl takové privilegium."

"Ale ne, pane."

"Až na tebe zase budu příště křičet, musíš mi to vrátit. Proč bych měl mít takový požitek jenom já?"

"Ale, pane..."

"Udělej to a dostaneš přidáno." Opět ten úsměv. "To je všechno, Jonasi. Díky."

"Děkuji, pane." Sluha se vytratil.

Reich vstal, před vysokým otáčivým zrcadlem se otřel ručníkem a přitom si nacvičoval úsměv. "Nepřátele si musíš vybírat," brumlal pro sebe, "ne je získávat náhodně." Pozoroval svůj obraz v zrcadle: široká ramena, štíhlé boky, dlouhé šlachovité nohy... elegantní hlava s velkýma očima, nos jako vytesaný, malá jemná ústa, trvale povznesená nesmiřitelností.

"Proč?" ptal se. "Svůj vzhled bych nevyměnil ani s ďáblem a svoje místo ani se samotným bohem. Proč tedy ten křik?"

Oblékl si župan a pohlédl na hodiny. Neuvědomoval si, že se dívá na časová pásma sluneční soustavy se

samozřejmostí, která by jeho předky zaskočila. Hodiny ukazovaly:

ROK 2301

VENUŠE ZEMĚ MARS

22. střední solární den 15. únor 35. duolistopad

Poledne + 09 0205 2220

Greenwich Centrální Syrtys MĚSÍC 10 GANYMED KALLISTÓ TITAN TRITON

2D3H 1D1H 6D8H 13D12H 15D3H 4D9H

(Zatmění)

(Přechod)

Noc, poledne, léto, zima... Reich mohl bez přemýšlení odříkat čas a roční období na každém poledníku libovolného tělesa sluneční soustavy. Tady v New Yorku bylo lezavé zimní ráno po hrozně noci plné snů. Bude muset zajít na pár minut na psychoanalýzu ke svému esperic-kému psychiatrovi. Ten křik musí přestat.

"E jako esper," zamumlal. "Esper jako ExtraSenzo-rická PERcepcce... telepate, čtenáři myšlenek, mozgoví voyeuři.

Člověk by čekal, že takový lékař, co umí číst ve vědomí, dokáže takovému řevu zamezit. Cekal by, že takový esperický MUDr. se za ty peníze, co bere, podívá člověku do hlavy a bude vědět co a jak. Tihle zatracení čtenáři myslí jsou prý největším pokrokem během vývoje homo sapiens. E jako evoluce. Bastard! E jako Exploa-tace!"

Trhnutím otevřel dveře a třásl se vztekem. "Ale já se nebojím!" zařval. "Já se nikdy nebojím." Vyšel na chodbu. Ostře pleskal sandály na stříbřité podlaze, ki-ta-ki-ta-ki-ta-ki-ta, nedbal, že celý dům spí a neuvědomoval si, že tohle ranní klapání, které znělo, jako by kráčel kostlivec, vzbudí ve dvanácti srdcích vztek a obavy. Prudce otevřel dveře do apartmá svého psychoanalytika, vstoupil dovnitř a sám se natáhl na pohovku.

Carson Breen, esperický lékař 2. stupně, byl už vzhůru a čekal. Stejně jako Reichův personál i psychoanalytik měl navozen "ošetřovatelský" spánek, ve kterém zůstával ve spojem se svým pacientem až do doby, kdy bude něco potřebovat. Jediný výkřik Breenovi stačil. Teď seděl vedle pohovky, elegantní ve svém vyšívaném županu (práce mu vynášela dvacet tisíc kreditů ročně), a neustále ve střehu (zaměstnavatel byl štědrý, ale náročný). "Tak spusťte, pane Reichu." "Zas ten Muž bez tváře," zamumlal Reich.

"Noční můry?"

"Ty jeden mizernej vyděrači, tak se mi tam sám podívej a přesvědči se! Ne! Promiňte. Bylo to ode mne dětinské. Ano, zase ty noční můry. Nejprve jsem se snažil vyloupit banku. Pak jsem se snažil chytit vlak. Pak kdosi zpíval. Já, myslím. Rád bych vám to všechno co nejvěrohodněji vyličil. Myslím, že jsem na nic nezapomněl..." Nastalo dlouhé ticho.

Nakonec Reich vybuchl: "No? Máte něco?"

"Stále trváte na tom, že Muže bez tváře nemůžete identifikovat, pane Reichu?"

"Jak bych mohl? Vždyť jeho obličej nikdy nevidím. Všechno, co vím, je -"

"Podle mě můžete, ale jednoduše nechcete." "Poslyšte!" vybuchl rozčileně Reich. "Platím vám dvacet tisíc. Jestliže to nejlepší, co umíte, jsou tyhle idiotské bláboly..."

"To myslíte vážně, pane Reichu, nebo je to jen následek vašeho všeobecného syndromu úzkosti?"

"Žádnou úzkost necítím," řval Reich. "Nebojím se. Nikdy se -" Zarazil se, uvědomil si, že se rozkřikuje naprosto zbytečně, protože bystrý mozek jeho telepata dokáže tou záplavou slov proniknout. "V každém případě se mýlíte," utrousil nevrle. "Nevím, kdo to je. Je to Muž bez tváře. To je všechno."

"Vyhýbáte se tomu podstatnému, pane Reichu. Musíte se snažit vidět všechno. Musím vás k tomu přinutit. Zkusíme si trochu pohrát s asociacemi. Beze slov, prosím. Jen v mysl. Loupež..."

Klenoty - hodinky - diamanty - cenné papíry - akcie - zlaté mince - padělky ~ hotovost - zlaté pruty - dort... "Co bylo to poslední?"

To bylo jen uklouznutí... myslel jsem bort... nebroušené diamanty.

"To nebylo uklouznutí... Vaše oprava nebo spíše úprava má svou důležitost. Ale pokračujeme. Pneumatická..."

Dlouhý - vůz - kupé - svítí... "To nedává žádný smysl."

"Ale ano, pane Reichu. Freudovská hra se slovy. Místo 'svítí' dejte 'děti' a uvidíte. Pokračujte, prosím."

"Vy telepati jste zatraceně chytrí! No, uvidíme. Pneumatická..." vlak - metro - stlačený vzduch - nadzvuková rychlost - 'Dopravíme vás do pravého ráje,' reklamní slogan firmy - jak se, sakra, ta firma jmenuje? Nemůže si vzpomenout. Odkud se vůbec ta představa vzala?

"Z vašeho podvědomí. Ještě jedna zkouška a začnete tomu rozumět. Amfiteátr..."

Sedadla - hlediště - balkon - lože - boxy - boxy pro koně - mart'anské koně - mart'anské pampy...

"Á, tady to máme, pane Reichu! Mars! Za posledních šest měsíců se vám zdálo o Muži bez tváře sedmadvade-sátkrát. Je to váš stálý nepřítel, frustruje vás, vyvolává ve vás zlé sny, které mají tři společné jmenovatele... finance, dopravu a Mars. Pořád znova a znova... Muž bez tváře a finance. Doprava a Mars." "Nic mi to neříká."

"Něco to musí znamenat. Musí to mít nějaký význam. Určitě tu zlověstnou postavu dokážete identifikovat. Proč byste se jinak pokoušel uniknout tím, že odmítáte jeho tvář?"

"Já nic neodmítám."

"Dalšími stopami by mohlo být slovo bort a název firmy, který jste zapomněl, té, jež rází slogan 'Dopravíme vás do-'"

"Říkám vám, že nevím, kdo to je." Reich se zničehonic zvedl z pohovky. "Tohle nikam nevede. Nemohu nikoho identifikovat."

"Muž bez tváře vám nenahání strach proto, že nemá tvář. Víte, kdo je to. Vy ho nenávidíte a bojíte se ho, ale víte, kdo je to."

"Vy jste telepat, tak mi to řekněte."

"Moje schopnosti jsou omezené, pane Reichu. Bez další pomoci nemohu číst ve vašem mozku hlouběji."

"Co tím myslíte, že bez pomoci? Jste nejlepší esperic-ký lékař, jakého jsem mohl najmout. Jestliže -"

"To je hloupost a vy to víte, pane Reichu. Espera druhé třídy jste si najal záměrně - proto, abyste byl v kritických situacích, jako je tato, chráněn. Teď za svou opatrnost platíte. Jestli opravdu chcete, aby ten křik přestal, budete se muset poradit s někým z první třídy... Řekněme s Augustem Tatem nebo Gartem, nebo Samuelem @kinsem..."
"Budu o tom uvažovat," zamumlal Reich a obrátil se k odchodu. Když otevřel dveře, Breen zavolal: "Mimochodem... Dopravíme vás do skutečného ráje" je slogan D'Courtneyova kartelu. Jak to souvisí se změnou burtu na dort? Zapřemýšlejte o tom."

Muž bez tváře!

Reich bez zaváhání práskl dveřmi, aby přerušil spojení svého mozku s Breenovým, a vykročil chodbou k vlastnímu apartmá. Zalomcovala jím vlna nenávisti. Má pravdu. D'Courtney může za mé noční můry. Ne proto, že bych se ho bál. Bojím se sám sebe. Vím už to dávno. Vím to z hloubi své duše. Vím, že když si to jednou přiznám, budu muset toho mizerného D'Courtneye zabít. Nemá žádnou tvář, protože je to tvář vraždy.

+++

Oblečený a značně rozladěný vyběhl Reich z bytu. Na ulici ho nabral džempr z Monarchu a jediným ladným obloukem ho přenesl k obrovské věži se stovkami

podlaží a tisíci zaměstnanci. Bylo to newyorské ústředí společnosti Monarch. Monarch Tower byl centrálním nervovým systémem neuvěřitelně velké společnosti, celé pyramidy dopravních a komunikačních firem, podniků těžkého průmyslu, lehkého průmyslu, obchodních organizací, vývojových a výzkumných institucí, společností věnujících se vývozu apod. Společnost Monarch a.s., kupovala a prodávala, obchodovala a poskytovala, vyráběla a ničila. Její přidružené a holdingové společnosti tvořily tak složitou strukturu, že na rozšířování bludiště finančního toku museli zaměstnávat na plný úvazek esperic-kého účetního druhé třídy.

Reich vstoupil do své kanceláře, následován svou hlavní sekretářkou (esper 3) a jejími podřízenými, kteří nesli hromadu ranní agendy.

"Položte to na stůl a vypadněte!" zavrčel Reich. Položili všechny papíry a záznamové krystaly na stůl a spěšně, ale bez hněvu se vzdálili. Byli na jeho nálady zvyklí. Reich se usadil za stůl; třásl se zuřivostí, která byla teď namířena proti D'Courtneymu. Nakonec utrousil:

"Dám tomu bastardovi ještě jednu šanci!" Odemkl stůl, otevřel bezpečnostní zásuvku a vytáhl z ní kódovou knihu, vyhrazenou pouze pro potřeby nejvyšších představitelů Lloydovy čtveřice A-1-*. Většinu toho, co hledal, našel uprostřed knihy:

OQBA RRCB SSDC TTED UUFE VVGF PARTNERSTVÍ NÁŠ, NAŠE VÁŠ. VAŠE SLOUČENÍ PODÍL
INFORMACE

WWHG XXIH YYJI ZZKJ AALK BBML PŘIJMOUT NABÍDKU VŠEOBECNĚ ZNÁMÉ NÁVRH DŮVĚRNÉ
STEJNÝ SMLOUVA

Místo v knize si označil a zapnul v-fon. Obrazu interní spojovatelky nařídil: "Dejte mi Kódovací."

Obrazovka se rozzářila a ukázala se na ní zakouřená místnost s množstvím knih a pásků na cívkách. Bledý muž ve vyrudlé košili se podíval na obrazovku, pak vyskočil a stoupl si do pozoru. "Prosím, pane Reichu?"

"Dobré ráno, Hassope. Vypadáte, že byste potřeboval dovolenou." Nepřátele si vybírej. "Zajedte si na týden do Spacelandu. Na účet Monarchu."

"Děkuji, pane Reichu, mnohokrát děkuji." "Chci poslat důvěrnou zprávu Crayovi D'Courtneymu. Pošlete -" Reich hledal pomoc v knize. "Pošlete YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Až přijde odpověď, chci ji mít bleskově, jasné?"

"Jistě, pane Reichu, dostanete ji okamžitě." Reich vypnul v-fon, hrábl do hromady papírů a krystalů na svém stole, vybral z nich jeden krystal a vhodil do přehrávače. Ozval se hlas jeho šéfsekretářky: "Hrubý příjem Monarchu je dvě celé, jedna jedna tři čtyři procenta. Hrubý příjem D'Courtneye činí dvě celé, jedna tři nula procenta..."

"Čert aby to vzal!" vybuchl Reich. "Z mé kapsy do jeho." Vypnul přehrávač a zžírán netrpělivostí vstal. Potrvá hodiny, než přijde odpověď. Celý jeho život visel na

D'Courtneyově odpovědi. Vyšel z kanceláře a začal procházet po jednotlivých podlažích a odděleních Monarchu a předstíral, že je zase na své pravidelné nemilosrdné osobní kontrolní obchůzce. Jeho esperická sekretářka ho nenápadně doprovázela jako cvičený pes.

Cvičená čubka! pomyslel si Reich a pak nahlas pronesl: "Omlouvám se. Četla jste mi v mysli?"

"To nic, pane Reichu. Rozumím vám."

"Vážně? Já ne. K čertu s tím zatraceným D'Courtneyem!"

V osobním oddělení testovali, ověřovali a zkoušeli obvyklé množství uchazečů o práci... kancelářské síly, řemeslníky, odborníky na střední posty, specialisty pro špičkové funkce. Prvním sítím byly standardizované testy a pohovory, se kterými však nebyl esperický šéf osobního oddělení Monarchu nikdy spokojený. Když přišel Reich, přecházel právě z kanceláře do kanceláře a v duchu zuřil. To, že mu Reichova sekretářka dopředu telepa-ticky oznámila Reichův příchod, nemělo pro něho žádný význam.

"Na závěrečný pohovor s každým uchazečem jsem si vyhradil deset minut," štěkal na jednoho ze svých asistentů.

"Šest uchazečů za hodinu, čtyřicet osm za den. Pokud procento těch, které odmítnu, neklesne pod třicet pět, ztrácím čas. A to znamená, že připravujete Monarch o čas. Monarch mně nezaměstnává proto, abych dělal pohovory se zjevně nevyhovujícími. To je vaše práce, tak se o to starejte!"

Obrátil se k Reichovi a pedantsky kývl hlavou. "Dobré ráno, pane Reichu."

"Dobré. Nějaké problémy?"

"Nic takového, co by se nedalo zvládnout, jakmile lidé jednou provždy pochopí, že extrasenzorická percepce není zázrak, ale odborná schopnost, a podléhá hodinové

mzdě. A jak jste se rozhodl ohledně Blonna, pane Reichu?"

Sekretářka: Ještě vaši zprávu nečetl.

Smím připomenout, mladá paní, že když nejsem využíván s maximální účinností, mrháte mým časem i schopnostmi? Zpráva o Blonnovi leží na stole pana Reicha už tři dny.

"Co je to k čertu za chlapa, ten Blonn?" zeptal se Reich.

"Rád bych vysvětlil všechny souvislosti, pane Reichu. Ve Společenství esperů je přibližně sto tisíc (100 000) es-perů třetí třídy. Esper trojka je schopný čistý mysl v rovině vědomí - může zjistit, co si daný subjekt myslí v okamžiku myšlenky. Trojka je nejnížší stupeň telepata. Většinu míst v bezpečnostním aparátu Monarchu zastávají trojky.

Zaměstnáváme více než pět set..."

To všechno ví. Každý to tu ví. Přejděte rovnou k věci, pane Rozvláčný.

Dovolte, abych k ní přešel svým vlastním způsobem, jestli smím. "Dále ve Společenství žije přibližně deset tisíc esperů druhé třídy," pokračoval šéf osobního oddělení chladně. "Jsou to odborníci jako já, lidé schopní proniknout pod hladinu vědomí do předvědomí. Většina dvojek jsou odborníci... lékaři, právníci, inženýři, profesori, ekonomové, architekti a podobně."

"A všichni stojíte celé jmění," zahudral Reich.

"Proč ne? Poskytujeme výjimečné služby a Monarch to oceňuje. V současnosti zaměstnává přes sto dvojek."

Přešel byste už laskavě k věci?

"A nakonec Společenství sdružuje necelou tisícovku esperů jedna. Jedničky jsou schopné hlubokého průniku - vrstvou vědomí a předvědomí až do nevědomí... na nejhlubší úroveň duševna. Až k prvotním potřebám apod. Ti zastávají, přirozeně, prominentní místa. Ve vzdělávací soustavě, speciálním lékařství... jsou to analytici jako Tate, Gart, @kins, Moselle... kriminalisté jako Lincoln Powell z psychotické sekce... političtí analytici, zástupci státu při mezinárodních jednáních, osobní poradci vlády a tak dále. Monarch dosud neměl možnost najmout si nějakou jedničku pro služby veřejnosti." "A?" zabručel Reich.

"Tato možnost právě vznikla, pane Reichu, a podle mě by byl Blonn k dispozici. Stručně řečeno..." Je to ve zprávě.

"Stručně řečeno, pane Reichu, Monarch najímá tolik esperů, že jsem navrhl, aby se zřídilo speciální esperické osobní oddělení, v jehož čele by stála jednička, jakou je Blonn, a tato skupina by se věnovala výhradně nástupním pohovorům s telepaty."

Zajímá ho, proč to nemůžete dělat vy. "Proto jsem na to šel tak ze široka, abych vysvětlil, proč tuto práci nemohu dělat já, pane Reichu. Jsem dvojka. Normální uchazeče jsem schopen přečíst rychle a vyčerpávajícím způsobem, horší už je to s espery téže rychlosti a výkonnosti, jako mám já. Všem esperům je vlastní, že se před čtením dovedou bránit zablokováním mozku. Účinnost tohoto zablokování závisí na stupni jejich vyspělosti. Na účinný pohovor s trojkou bych potřeboval hodinu. Pohovor s dvojkou mi zabere tři hodiny. A přes bloky jedničky bych nepronikl. Proto musíte najmout jedničku, jakou je Blonn. Pravda, cena bude závažná, ale naléhavě ho potřebujeme."

"Proč je to tak naléhavé?" zeptal se Reich.

Probaha! Takhle na něj nemůžete! To není zábava. Je to, jako byste před ním mával červeným hadrem. Už tak je dost podrážděný!

Je to moje práce, dámo! Obrátil se k Reichevi: "Jde o to, pane, že my nenajímáme nejlepší espery. Špičky nám přebírá D'Courtneyuv kartel. Děje se to denně, neustále, protože se nemáme čím bránit. D'Courtney na nás pokaždé nalíčí past a nám pak zůstanou jen podřadnější kádry a on sám slízne smetanu."

"Zatraceně!" vykřikl Reich. "K čertu s D'Court-neyem! Dobrá. Zařídte to. A tomu Blonnovi vyřídte, ať se okamžitě pustí do D'Courtneye jako on předtím do nás. Hned se do toho dejte, vy oba!"

Reich vyběhl z osobního a vrátil se do obchodního. I tam na něj čekaly stejně nepříjemné informace. Monarch ztrácel v souboji s D'Courtneyovým kartelem jednu pozici za druhou. Prohrával ve všech oblastech - v reklamě, vývoji, výzkumu, ve styku s veřejností. Porážka byla jistá, neodvratná. Reich věděl, že je zády tlacen ke zdi.

Vrátil se do kanceláře a pět minut zuřivě přecházel sem a tam.

"Je to k ničemu," zamumlal. "Vím, že ho budu muset zabít. Sloučení s námi nepřijme. A proč by měl? Natřel mi to a ví o tom. Ano, budu ho muset zabít, ale na to potřebuji pomoc. Pomoc telepata."

Zapnul v-fon a promluvil k operátorce: "Rekreační."

Na obrazovce se objevil oslnivý salónek, zdobený chromem a emailem a zařízený herními stoly a barovým automatem. Ukázalo se, že je to odpočinkové centrum, a k tomuto účelu se i využívalo, ve skutečnosti šlo však o ústředí mocného špiónážního oddělení Monarchu. Jeho ředitel, vousatý vědátor jménem West, zdvihl hlavu od šachového problému a pak se postavil do pozoru.

"Dobré ráno, pane Reichu."

Varován formálním 'pane' Reich odpověděl: "Dobré ráno, pane Weste. Jen běžná kontrola. Otcovská starostlivost, však víte. Jak jde poslední dobou zábava?"

"Jakž takž, pane Reichu. Bohužel si však musím stěžovat, pane. Myslím, že zaměstnanci se příliš věnují hazardním hrám." West pokračoval nervózním hlasem, hrál

na čas a oba úředníci konečně dopili a odešli. Potom si oddechl a klesl do křesla.

"Vzduch je čistý, Bene. Můžeš spustit." "Vyluštil už Hassop tajný kód, Ellery?" Telepat zavrtěl hlavou. "A snaží se?"

West se usmál a přikývl. "Kde je D'Courtney?" "Na cestě k Teře, na palubě Astry." "Znáš jeho plány? Kde se ubytuje?" "Nevím. Mám to zjistit?" "Ještě nevím. Uvidíme podle..." "Podle čeho?" West na něj vrhl zvědavý pohled.

"Kéž by se telepatické schopnosti daly přenášet videofonicky, Bene. Rád bych věděl, na co teď myslíš."

Reich se ponuře usmál. "Díky bohu za videofon. Alespoň že nám zbývá taková malá ochrana před telepaty. Jaký je tvůj pohled na zločin, Ellery?" "Normální." "Jako každého?"

"Ze Společenství. A tomu se zločiny nelíbí, Bene." "A co je na tom vašem Společenství tak skvělé? Znáš hodnotu peněz, úspěch... Proč konečně nezmoudříš? Proč dovolíš Společenství, aby za tebe myslelo?"

"To nemůžeš pochopit. My se ve Společenství rodíme, žijeme v něm a umíráme v něm. Máme právo volit představitele Společenstva a to je všechno. Společenstvo řídí celý náš profesionální život. Školí nás, uděluje nám hodnosti, stanovuje etické normy a dozírá na jejich dodržování. Chrání nás stejně, jako lékařské komory chrání lékaře. Skládáme něco, jako je Hippokratova přísaha. Říkáme tomu Esperický slib. Bůh nás chraň, kdybychom ho porušili... a jak soudím, ty mě k něčemu takovému nabádáš."

"Možná," odpověděl Reich. "Možná si myslím, že by se ti vyplatilo porušit ten váš slib. Řekněme, že uvažuji v rovině peněz... více peněz, než ty nebo jakákoli dvojka kdy v životě uvidí."

"Zapomeň na to, Bene. Nemám zájem."

"No tak porušíš slib. Co se pak stane?"

"Vyloučí mě."

"Jenom to? A to je tak strašné? S majetkem v kapse? Šikovní telepaté se už nejednou v minulosti se Společenstvím rozešli. Vyloučili je. No co? Vem rozum do hrsti, Ellery!"

West se ironicky usmál: "To bys nepochopil, Bene."

"Tak mi to vysvětli."

"Ti vyloučení, o kterých ses zmínil... jako Jerry Church. Nebyli až tak šikovní. Je to takhle..." West se zamyslel.

"Dokud nedošlo ke skutečnému průlomů v medicíně a chirurgii, existovala skupina postižených lidí, takzvaní hluchoněmí."

"Neslyšeli, nemohli mluvit?"

"Přesně tak. Dorozumívali se posunkovým znakovým jazykem. To znamená, že se mohli dorozumívat jen s jinými hluchoněmými. Chápeš? Museli žít ve vlastní komunitě, nebo by nemohli žít vůbec. Člověk se zblázní, když nemůže mluvit s přáteli."

"Takže?"

"Někteří se dali na vydírání. Od úspěšnějších hluchoněmých požadovali pravidelné týdenní částky. Když oběti odmítly platit, vyloučili je. Zaplatily vždycky. Měli na vybranou - buď platit, nebo žít o samotě, dokud nezeší-leli."

"Chceš tím říct, že vy, telepaté, jste na tom stejně jako ti hluchoněmí?"

"Ne, Bene. Vy normální jste těmi hluchoněmými. Kdybychom museli žít sami mezi vámi, zešíleli bychom. Jestli si pohráváš s myšlenkou na nějakou špinavost, nechci o tom vědět."

West vypnul v-fon, třebeže na něj Reich stále ještě upíral pohled. Ten chytil v návalu hněvu zlaté těžítka na papír a mrštil jím do obrazovky.

Než poslední stěpiny dopadly na zem, byl už na chodbě a hnál se ven z budovy.

Telepatická sekretářka věděla, kam jde. Kam jde, věděl i telepatický řidič. Reich dorazil do svého bytu, kde ho přivítala domácí telepatická poradkyně, která okamžitě oznámila služebnictvu, že se dnes bude obědovat předčasně, a vytočila na číselníku jídlo, které si Reich beze slov objednal. Jeho hněv už trochu opadl. Vešel do pracovny a přistoupil k sejfů, který mihotavě světélkoval v koutě. Byla to jen papírová mřížka ve tvaru včelího plástu s jednoduchým cyklickým rytmem, vypnutá z časové fáze. Každou sekundu, kdy se bezpečnostní fáze sejfů a časová fáze shodly, mřížka se rozpulsovala oslnivou září. Sejf se dal otevřít jen párovým otiskem Reichova levého ukazováku, který se nedal nijak napodobit.

Reich strčil špičku ukazováku doprostřed záře. Záře pobledla a objevila se mřížka. Aniž by oddálil prst z mřížky, natáhl se a vyndal malý černý zápisník a velkou červenou obálku. Hned potom ukazovák odtáhl a sejf opět vypadl z fáze a začal pulzovat.

Reich rychle listoval v zápisníku... ÚNOS... ANARCHISTÉ... 2HÁRI... ÚPLATKÁŘSTVÍ (DOKÁZANÉ)... PODPLÁCENÍ (MOŽNĚ)... Pod heslem MOŽNĚ našel jména padesáti sedmi prominentních lidí. Jedním z nich byl Augustus Tate, esperický lékař jednička. Reich spokojeně pokýval hlavou.

Roztrhl červenou obálku a prohlédl její obsah: pět listů hustě popsaných rukopisem starým několik staletí. Byla to zpráva zakladatele Monarchu a Reichova klanu. *c Čtyři stránky byly nadepsané PLÁN A, PLÁN B, PLÁN c, PLÁN D. Pátá byla nadepsána ÚVOD. Reich pomalu pročítal starodávné ležaté písmo:

Těm, kteří přijdou po mně: zkouška intelektu spočívá ve schopnostech člověka odmítnout nekonečné opakování samozřejmých věcí. Pokud jste otevřel tuto obálku, oba si rozumíme. Připravil jsem čtyři způsoby vraždy, které se Vám možná budou hodit. Odkazuji Vám je jako součást rei-chovského dědictví. Jsou to pouze náčrt. Podrobnosti musíte doplnit sám podle toho, co bude vyžadovat Vaše doba, prostředí a potřeby.

Pozor: Podstata vraždy je stále tatáž. V každé epoše je základem konflikt mezi vrahem a společností a oběť je cenou. I abeceda konfliktu se společností zůstává stále stejná. Buďte smělý, statečný, důvěřujte si a uspějete. Proti těmto devizám nemá společnost co postavit.

Geoffry Reich

Reich pomalu listoval v plánech, plný obdivu k prvnímu z jeho rodu, který předvídal i takovouto kritickou situaci. Plány byly zastaralé, ale podněcovaly představivost. A myšlenky se začaly formovat a krystalizovat, Reich o nich začal uvažovat, některé zavrhoval a ihned je nahrazoval jinými. Jedna věta zaujala jeho pozornost:

Jestli se pokládáte za rozeného vraha, nesnažte se vše plánovat příliš pečlivě. Spolehněte se na instinkt. Rozum vás může zklamat, ale instinkt vraha neselhává.

"Instinkt vraha," vydechl si Reich. "Pane bože, právě to mám."

Videofon jedinkrát cvrnkl a pak se zapnula automatika. Zarachotilo to v něm a z nahrávače se začala vysouvat páska. Reich přistoupil ke stolu a podíval se na ní. Zpráva byla krátká a smrtelná:

KÓDOVACÍ REICHovi: ODPOVĚď WWHG.

"WWHG. Nabídka odmítnuta. Odmítnuta! ODMÍTNUTA! Věděl jsem to!" zvolal Riech. "Dobře, D'Court-neyi. Když se nechceš sloučit, dostane se ke slovu vražda!"

Kapitola

DVĚ

Augustus Tate, Esp. MUDr. 1, dostával za hodinu psychoanalýzy 1000 kreditů. ... ne příliš vysoký honorář, když uvážíme, že pacient zřídka kdy potřeboval víc jak hodinu doktorova vzácného času; při příjmu 8000 kreditů denně to však ročně dělalo přes dva miliony. Jen málo lidí vědělo, jaké procento z tohoto příjmu jde do Společenství a je využito na vzdělávání telepatů a na podporu eugenického plánu Společenství, jehož realizace měla zabezpečit extrasenzorickou percepci všem lidem na světě.

Augustus Tate to věděl a těch pětadevadesát procent, která musel odevzdávat, bylo jeho bolavým místem.

V důsledku toho byl členem 'Vlastenecké ligy esperu', extrémní pravicové politické skupiny uvnitř Společenství, která se zasazovala za zachování autokracie a příjmů špičkových esperů. Právě členství v lize ho zařadilo do Reichovy kategorie PODPLÁCENÍ (MOŽNÉ). Reich vstoupil do Tatovy vybraně zařízené ordinace, vrhl pohled na Tatovu útlou postavu - trochu neforemnou, ale pečlivě vylepšenou krejčím. Sedl si a zavrčel: "Rychle mě přečtěte!"

Soustředěně hleděl na Tata, a zatímco ho nevysoký elegantní telepat zkoumal se živým zájmem v očích, hovořil v rychlých návalech slov: "Jste Ben Reich z Monarchu. Kapitál deset miliard kreditů. Myslím, že bych vás měl znát. Ano, poznávám vás. Vedete boj na život a na smrt s D'Courtneyovým kartelem. Je to tak? S D'Court-neym jste úhlavní nepřátelé. Správně? Dnes ráno jste mu nabídl sloučení firem. Kódovaná zpráva zněla: YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Nabídka byla zamítnuta. Nemám pravdu? Celý zoufalý jste se rozhodl -" Tate náhle zmlkl.

"Pokračujte," vyzval ho Reich.

"Zavraždit Craye D'Courtneyho, což má být první krok na cestě za ovládnutím jeho kartelu. Chcete, abych vám pomohl... Pane Reichu, to je absurdní! Když budete přemýšlet takhle, musím vás oznámit. Znáte zákony."

"Rozum do hrsti, Tate. Vy mi pomůžete zákon porušit."

"Ne, pane Reichu. Nejsem na to ten pravý." "To říkáte vy, esper první třídy? A chcete, abych vám uvěřil? Mám věřit, že nejste schopný projít rozumem jakéhokoli člověka, skupiny nebo i celého světa?"

Tate se usmál. "Jdete na mě s medem. Typický přístup -"

"Přečtěte mě," přerušil ho Reich. "Ušetříme tak čas. Přečtěte si, co mám v mozku. Vy máte schopnosti a já za-se prostředky. To je neporazitelná kombinace. Můj bože! Svět má štěstí, že jsem ochotný přestat u první vraždy. My dva bychom dokázali znásilnit celý vesmír."

"Ne," odpověděl s naprostou rozhodností Tate. "To nejde. Musím vás ohlásit, pane Reichu."

"Počkejte. Vy vůbec nejste zvědavý, co vám za to nabízím? Přečtěte si mě hlouběji. Kolik jsem ochoten zaplatit, jaká je moje horní hranice?"

Tate zavřel oči. Jeho manekýnská tvář se bolestně stáhla. Pak v úžasu otevřel oči. "To nemyslíte vážně!" zvolal.

"Myslím. Ba co víc, dobře víte, že je to spolehlivá nabídka, bez jakýchkoli uskoků."

Tate pomalu přikývl.

"A kromě toho si jistě uvědomujete, že Monarch plus D'Courtney může takovou nabídku podpořit."

"Skoro bych vám uvěřil."

"Můžete mně věřit. Už pět let financuji vaši Vlasteneckou ligu. Jestli jste si mě přečetl dostatečně pečlivě, pak víte proč. To mizerné esperické Společenství mi leží v žaludku stejně jako vám. Jeho etika překáží podnikání... brání ve vydělávání peněz. Právě vaše liga je organizací, která jednou může Společenství zlomit..."

"To všechno vím," poznamenal Tate ostře.

"Když budu mít Monarch a D'Courtneye v kapse, mohu pak udělat víc, než vám jenom pomoci Společenství rozbít. Vás pak jmenuji doživotním prezidentem nového Společenství. S tím počítejte jako s hotovou věcí. Sám toho nikdy nedosáhnete, ale se mnou ano."

Tate přivřel oči a špitl: "Za posledních sedmdesát devět let nedošlo ani k jediné úspěšné, dopředu naplánované vraždě. Před espery takový úmysl nikdo neukryje, a i kdyby se jim vrah vyhnul před činem, neskryje potom před nimi svou vinu."

"Esperi nemohou svědčit před soudem."

"To je pravda, ale když jednou esper odhalí, kdo je vinen, může už lehčeji obstarat objektivní důkazy na podporu svého zjištění. Lincoln Powell, prefekt policejní psychotické sekce, je neúprosný." Tate otevřel oči. "Chcete na tento rozhovor zapomenout?"

"Nechci," odsekl Reich. "Nejprve si to spolu projdeme. Proč byly promyšlené vraždy neúspěšné? Protože svět je pod dozorem telepatů. Kdo v tom může takovému telepatovi zabránit? Zase jen telepat. A dosud ještě ani jeden vrah neměl tolik rozumu, aby si najal prvotřídního telepata, který by rušil ty ostatní. Nebo i když měl tolik rozumu, neměl možnost takový obchod uzavřít. Já jsem ho uzavřel." "Skutečně?"

"Rozhodl jsem se bojovat," pokračoval Reich. "Chystám se vyhrát neúprosný souboj se společností. Podívejme se na to jako na otázku taktiky a strategie. Můj problém je problémem každé armády. Odvaha, statečnost a sebedůvěra nestačí. Každá armáda potřebuje výzvědnou službu. Války vyhrávají vyzvědači. A do tohoto oddělení potřebuji vás."

"V tom s vámi souhlasím."

"Bojovat budu sám. Vy zabezpečíte jen zpravodajskou stránku. Já musím vědět, kde bude D'Courtney, kde mohu udeřit a kdy mohu udeřit. Samotnou vraždu si vezmu na starost sám, ale vy mi musíte říct, kdy a kde nastane ta nejvhodnější

příležitost." "Rozumím."

"Nejprve se musím dostat... proniknout ochrannou sítí, která D'Courtneye obklopuje. To znamená průzkum z vaší strany. Musíte zjistit, kteří jsou normální a kteří telepati, varovat mě a zablokovat jejich mysl, aby mě nedokázali přečíst, když se jim nebudu moct vyhnout. Po vraždě budu muset uprchnout přes další síť normálních lidí a telepatů. Vaším úkolem bude tuto akci kryt. Zůsta-
nete po vraždě na místě činu. Zjistíte, koho policie podezřívá a proč. Když budu vědět, že podezření míří proti někomu jinému, mohu to ještě podpořit. Tuto válku mohu vybojovat a vyhrát jen s pomocí vaší zpravodajské služby. Nemám pravdu? Jen si mě přečtěte."

Tate po dlouhé odmlce poznamenal: "Ano, je to tak. Můžeme to zvládnout -"

"A vy - půjdete do toho?"

Tate zaváhal, ale nakonec s rozhodností ve tváři přikývl. "Ano, půjdu."

Reich se zhluboka nadechl. "Dobře. Vyslechněte si tedy, jaký je můj plán. Myslím, že bych to mohl nastražit pomocí staré hry, která se jmenuje 'Sardinky'. Tak získám možnost dostat se k D'Courtneyemu, a také už jsem vymyslel trik, jak ho zabít. Umím střílet ze starodávné výbušné zbraně bez kulek."

"Počkejte," přerušil ho Tate rázně. "Jak to všechno chcete utajit před náhodnými telepaty? Mohu vás chránit jen tehdy, když budu při vás, a to nejde neustále."

"Mohu si mozek dočasně zablokovat. V Melody Lane znám jistého písničkáře, kterého můžu přesvědčit, aby mi s tím pomohl."

"To by mohlo zabrat," přikývl Tate po chvíli čtení. "Ale co když D'Courtneyho hlídají? Chcete ho zastřelit i s jeho tělesnou stráží?"

"Ne. Doufám, že to nebude potřeba. Náš fyziolog Jordan právě vyvinul pro Monarch kapky, které způsobují vizuální okno. Chceme je používat proti stávkujícím. Použiji je na D'Courtneyho tělesnou stráž."

"Rozumím."

"Budete se mnou po celou dobu spolupracovat... budete mým průzkumníkem a zpravodajcem, ale nejdřív potřebuji jednu informaci. Když D'Courtney přijede do města, bývá obvykle hostem Marie Beaumontové."

"Té prachaté mrtvolky?"

"Ano, té. Potřebuji, abyste zjistil, zda u ní bude bydlet i při následující cestě. Na tom bude všechno záviset." "Bez problémů. Mohu pro vás zjistit D'Courtneyho cíl i jeho plány. Lincoln Powell dnes pořádá večírek. Bude tam pravděpodobně i D'Courtneyho lékař. Tráví jako host týden na Teře. Začnu tím, že se pokusím z něho něco vytáhnout."

"A nebojíte se Powella?"

Tate se pohrdavě usmál. "Kdybych se bál, pane Reichu, šel bych do toho s vámi? Já nejsem Jerry Church." "Church!"

"Ano. A nehrajte si na překvapeného. Church, dvojka. Před deseti lety ho za ten malý výlet s vámi vykopli ze Společenství."

"Zatraceně. To máte z mého mozku, co?" "Z mozku a taky z toho, co se člověk dozví." "To se už nebude opakovat. Jste silnější a bystřejší než Church. Potřebujete na ten Powellův večírek něco speciálního? Zeny? Šaty? Šperky? Peníze? Stačí, když zavoláte do Monarchu."

"Nepotřebuji nic, ale i tak vám děkuji." "Jsem zločinec, ale štedrý zločinec," usmál se Reich a vstal k odchodu. Ruku na rozloučenou však Tatovi nepodal.

"Pane Reichu!" ozval se náhle Tate. Reich se u dveří otočil.

"Ten křik nepřestane. Muž bez tváře není symbolem vraždy."

Cože? Och, bože! Ty noční můry? Že nepřestanou? Vy zatraceně čmuchale! Jak jste se to dozvěděl?

"Nebudte blázen. Myslíte si, že doběhnete jedničku?"

Kdo tu chce koho doběhnout, chlape jeden mizernej? Co víte o těch nočních můrách?

"To vám, pane Reichu, neřeknu. Pochybuji, že by vám

to mohl říci někdo jiný než jednička, a po našem rozhovoru se to už, přirozeně, neodvážíte konzultovat s další."

Proboha člověče! Pomůžete mi tedy?

"Ne, pane Reichu," usmál se Tate zlomyslně. "To je moje malá zbraň. Takto jsme si fifty - fifty. Rovnováha sil, chápete. Vzájemná závislost zajišťuje vzájemnou důvěru. Jsem zločinec, ale telepatický zločinec... tolik zase z mé strany."

co

Stejně jako všichni špičkoví esperi, tak i Lincoln Powell, Esp. PhDr. 1, bydlel ve vlastním domě. Nešlo tu o nějakou výstřednost, ale o otázku soukromí. Třebaže byly myšlenky příliš slabé, aby pronikaly zdí, obvyčnou plastickou hmotou bytové jednotky dokázaly proniknout snadno. Život v obydlí s mnoha byty by byl pro citlivého espera peklem.

Powell, policejní prefekt, si mohl dovolit malý vápencový dům na Hudson Ramp s výhledem na Severní řeku. V domě byly pouze čtyři místnosti; nahoře ložnice a pracovna, dole obývací a kuchyň. Služebnictvo v domě neměl. Jako většina esperů špičkové kategorie, i Powell potřeboval hodně samoty. Rád se staral sám o sebe. Právě byl v kuchyni, kontroloval číselníky kuchyňských zařízení, ve kterých se připravovaly dobroty na večírek, a hvízdal si při tom smutnou, spletitou melodii.

Byl to štíhlý muž, už téměř čtyřicátník. Byl vysoký, pružný, pomalých pohybů. Široká ústa měl věčně připravená rozesmát se, ale v tomto okamžiku se tvářil smutně a zklamaně. Vyčítal si hlouposti a ztřeštěnosti, které v životě udělal. Podstatou každého espera je jeho vnitřní vlna. Osobnost se mu vždy zabarvuje podle okolí. Powellovým největším problémem byl mimořádně vyvinutý smysl pro

humor a jeho reakce byly vždy přehnané. Míval záchvaty nálad, které nazýval 'Úskočný Abe'. Někdo mu položil

obyčejnou, nevinnou otázku a Úskočný Abe odpovídal. Bujná fantazie uměla v momentu zosnovat ty nejfantastičtější historky, které vyprávěl s nehybnou, upřímnou tváří. Neuměl v sobě potlačit lháře.

Právě dneska odpoledne se ho komisař Crabbe zeptal, jak pokračuje jistý, ne příliš závažný případ vydírání, a jen proto, že špatně vyslovil jedno jméno, si Powell ihned zkonstruoval dramatický příběh s fiktivním zločinem, odvážnou noční policejní akcí a hrdinským činem jistého neexistujícího poručíka Kopenicka. Ted' chtěl komisař vyznamenat poručíka Kopenicka medailí.

"Úskočný Abe," procedil Powell hoře. "Neustále mě trápíš."

Zazvonil domovní zvonek. Powell se překvapeně podíval na hodinky (na hosty bylo ještě brzo) a pak tele-patickému senzoru v zámku vyslal v cis pokyn Otevři Senzor reagoval na myšlenkovou strukturu jako ladička, která se rozechvěje, když z ní vyjde tón, a vstupní dveře se zhoupnutím otevřely.

Vzápětí se dostavila povědomá senzorická asociace: Sníh/máta/tulipány/taft.

Mary Noyesová. Přicházíš, abys pomohla starému mládenci s přípravou oslavy? Bůh ti žehnej! Doufala jsem, že mě budeš potřebovat, Linci. Každý hostitel musí mít hostitelku. Mary, co mám udělat za chuťovkySOS ?

Právě jsem vymyslela nový recept. Udělám je sama. Pečené čatní &.

&?

To je překvapení, můj milý.

Vešla do kuchyně. Byla to dívka malé postavy, ale vznešených, velkorysých myšlenek, navenek černá, ale v nitru mrazivě bílá jako mráz. I přes černou pleť takřka mniška v bílém. Skutečnost je totiž vždycky taková, jaké je smýšlení. Člověk je takový, jak uvažuje.

Přála bych si přehodnotit své myšlení, miláčku. Přebudovat svoji psýché.

Změnit svoje (líbám tě takovou, jaká jsi) já, Mary?

Kéž by se (nikdy mně nelíbáš doopravdy, Linci) to dalo. Už mi leze krkem, že vždycky chutnáš mátou, když se potkáme.

Příště přidám brandy a led. Dobře tím zatřesu. Voilá! Ostrá Mary.

Už se těším. Ale vynech/ffl.

Proč chceš vyškrtnout sníh? Já ho mám rád.

Ale já mám ráda tebe.

"A já zase tebe, Mary."

Díky, Linci. On to však řekl slovy. Říkal to pokaždé. Vždy slovy - nikdy telepaticky. Rychle se odvrátila. Její uplakané nitro ho pátilo.

Už zase, Mary?

Ne už zase. Pořád. Pořád. A hlubší vrstvy její mysli křičely: Miluji tě, Lincolne. Miluji tě. Jsi obrazem mého otce: symbol bezpečí: tepla: ochranné vášně: neodmítej mě stále... stále... navěky...

"Poslyš, Mary..."

Nic neříkej, Linci, prosím tě. Ne slovy. Nesnesla bych, kdyby mezi nás vstoupila slova.

Jsi moje přítelkyně, Mary. Navždy budeš. Ať se děje co se děje - ve zklamání i radosti.

Ale není to láska.

Ne, srdce moje. Ale to tě nesmí bolet. Pro lásku ne.

Mám dost lásky, bůh mě polituj, pro nás oba.

Láska jednoho pro oba nestačí, Mary.

Než ti bude čtyřicet, musíš se oženit s esperkou, Linci. Společenství na tom trvá, to dobře víš.

Vím.

Tak se dej vést přátelstvím. Ožeň se se mnou, Lincolne. Dej mi rok, nic víc. Jediný krátký rok, abych tě mohli milovat.

Potom tě nechám jít. Nebudu se tě držet. Nechci, abys mě nenáviděl. Milý, vždyť žádám tak málo..., chci tak málo...

Zvonek na dveřích se rozdrnčel. Powell bezmocně pohlédl na Mary. "Hosté," a opět vyslal Otevři v cis tele patickému senzoru v zámku. Ona zároveň vyslala Zavř o kvintu výš. Tóny se smíchaly a dveře zůstaly zavřené

Nejprve mi odpověz, Lincolne.

Nemůžu ti říci to, co bys chtěla slyšet, Mary.

Zvonek se ozval znovu.

Pevně ji objal kolem ramen, přivinul si ji k sobě a zhluboka se jí zahleděl do očí. Jsi dvojka. Jen si mť přečti, jak nejhloběji můžeš. Co si myslím? Co mám m srdci? Jaká je moje odpověď?

Odstranil všechny bloky. Na Mary se valily hřmící závrtné hlubiny jeho mysli teplým, strach vzbuzujícím proudem... strašným, ale zato přitažlivým a vábivým ale... "Sníh. Máta. Tulipány. Taft..." pronesla unaveně, Jděte přivítat hosty, pane Powelle. Já zatím udělám chuťovky. Na to jsem vám ještě dobrá.

Políbil ji a zamířil do obývacího, aby otevřel dveře. Celý dům se vzápětí rozzářil, jako když vystříkne fontána. a za touto fontánou se hrnuli hosté. Esperický večírek právě začínal.

Upřímně Chut'ovky? Ovšem,

řečeno, Děkuji, výborné. Tate,

Ellery, Mary, jsou léčím

nemyslím, D'Courtneyho

%e Zanedlouho

Přivedli Budeš chuťovky? má

jsme pracovat přijít

Galena, u do

af,y Monarchu města,

si trochu dlouho,
zaoslavoval.
Právě udělal
zkoušku Společenství Jestli asi a
máš se zařadili
zájem, chystá ho
Powelle, jsme připraveni jako
rozběhnout vyhlášení, dvojku, tvoji že špionáž
kandidaturu Monarcha
za je
prezidenta Chut'ovky? neetická. Společenství.
Chut'ovky?
Samozřejmě, Chut'ovky? děkuji,
Mary...

"@kins! Chervil! Tate! Mějte srdce! Nechcete se podívat na strukturu (?), kterou splétáme...

Telepatické brebentění ustalo. Hosté se na okamžik zamysleli a pak se rozesmáli.

To mi připomíná dávné časy, kdy jsme ještě chodí do školky. Mějte slitování s hostitelem, prosím, nebo v\ letím z kůže, když budeme dál vést takový mišmaš. Dejme tomu nějaký pořádek. O krásu už ani nežádám.

Tak řekni, jaký chceš vzor, Linci.

A co se líbí vám?

Splétání koše? Matematické křivky? Hudba? Arch tektonický design?

Cokoli. Cokoli. Jen když to nechá můj mozek v klidu

Promiň, Lincolne. Nebyli jsme dobře naladěni na večer

Tate	si myslí,	že
Ale	Alan	esperičti
já	Seaver	muži,
Prezidenta dosud	nezvolili ještě	kterí
že by měl	přijde	zůstanou
právo	ale	svobodní
Upřímně řečeno	myslím, že je člověk	mohou
který	nepočítejte	znamená
o sobě	ho	konec
nerad	hovoří	eugenických
D'Courtney	přicestuje podle	plánu jenže

Ozval se nový výbuch smíchu, když 'jenže' Man Noyesové zůstalo viset nezasažené do mřížky. Opět zazvonil zvonek a přišel advokát dvojka z Advokátské ke mory Sluneční soustavy se svým děvčetem. Bylo to drobné ostýchavé stvoření, navenek překvapivě přitažlivé a v této společnosti úplně nové. Její telepatická struktura byla naivní a ne moc vnímavá. Zjevně to byla trojka

Srdečně zdravíme. Z celého srdce se omlouváme z. zpoždění. Mají to na svědomí pomerančové květy & svatební prsteny. Požádal jsem ji cestou sem.

"A já jsem, bohužel, souhlasila," doplnilo ho děvče s úsměvem.

Nemluv! okřikl ji právník. Tady to není jako někde na pavlači mezi trojkama. Vždyť jsem ti tolik vysvětloval, že tady se slova nepoužívají.

"Zapomněla jsem," vyhrkla opět nahlas a v pokoji se až oteplilo od jejího strachu a zahanbení. Powell k ní přistoupil a chytil ji za roztřesenou ruku.

Nevšiměte si ho, je to čerstvá dvojka, ještě jím lomcuje pýcha. Jmenuji se Lincoln Powell, jsem váš hostitel. Jsem Sherlockem u policajtů. Když vás bude snoubenec bít, postarám se, aby toho litoval. Pojdte se seznámit s ostatními... Vedl ji dokola. Tohle je Gus Tate, psychoanalýza, jednička. Vedle něho Sam & Sally @kins. Sam je totéž co Tate. Ona je ošetřovatelka, dvojka. Právě přiletěli z Venuše. Na návštěvu...

"T - Těší -" chci říct, těší mě.

Ten tlustý chlap, co sedí na zemi, je Wally Chervil, architekt, dvojka. Blondýnka, která mu sedí na (klíně) , je June, jeho žena. June je redaktorka, dvojka. Tamhle to je jejich syn Galen, ten, co debatuje s Ellery Western. Gally je student techniky, trojka...

Mladý Galen Chervil se chystal rozhořčeně protestovat, že byl právě zařazený jako dvojka a že přes rok nepotřeboval říct ani slovo. Powell ho úsečně přerušil a pod prahem vnímání dívky mu vysvětlil, proč se dopustil této záměrné nepřesnosti.

"Aha," svítl Galenovi. "Ovšem, naše rodina trojek, to jsme my. Jsem rád, že jste tu. Všichni ti hlubocí telepati už mě začínají děsit."

"No, já nevím. Zpočátku jsem i já měla strach, ale už nemám."

A toto je vaše hostitelka, Mary Noyesová.

Dobrý večer. Dáte si chut'ovky?

Děkuji, vypadají báječně, pani Powellová.

Co kdybychom si teď něco zahráli? vložil se rychli Powell. Má někdo nějaký rébus?

+++

Venku, schoulený ve stínu vápencového oblouku, stál Jerry Church. Tiskl se k zahradním dvířkům Powelkvi domu a celou duší dychtivě naslouchal. Byla mu zima ale stál tiše, nehybně a cítil obrovský hlad. Roztrpčení, plný nenávisti dával najevo opovržení a měl hlad. Byl esper f. a trpěl hladem. Příčinou bylo jeho vyobcování ze Společenství. Přes tenkou javorovou příčku pronikaly z večírk mnohonásobné telepatické struktury a obrazce - pro plétaly se, ustavičně se měnily, vyzařovaly optimismu! A Church, esper ^, který žil posledních deset let na nej chudší slovní dítě, byl hladový po lidech svého druhu toužil po esperickém světě, který ztratil.

D'Courtneye jsem připomněl jen proto, že jsem s práve setkal s hodně podobným případem.

To byl Augustus Tate; snažil se přitáhnout @kinsovi pozornost.

Skutečně? To je velmi zajímavé. Rád bych porovnal poznámky. Na Terru jsem vlastně přijel jen proto, že přijede D'Courtney. Hrozná škoda, že nebude - no, k dispozici. @kins byl očividně diskretní a zdálo se, že Tate mi něco za lubem. A možná ani ne, spekuloval Church, ale gantně se blokuje a protiblokuje jako šermíři, kteří vedou souboj komplikovanými elektrickými obvody.

Poslouchej, ty šmejdiři! K té ubohé dívce ses nemust; chovat tak odporně!

"Podívejme se," zahuhlal Church. "Powell, ten mizernej svatoušek! Mě dal vykopnout, a tady se roztahuje, a jaké kázání dává tomu právníkovi!"

K ubohé dívce? Myslíte k tupé dívce, Powelle. Boží Jak jste netaktní!

Je to jen trojka. Buďte spravedliví.

Je mi z ní trapně.

A myslíte, že je to slušné... oženit se s dívkou, o které takto smýšlíte?

Nebudte romantický blázen, Powelle. Musíme se přece oženit s telepatkami. A když už musíme, tak proč by neměla mít alespoň pěknou tvářičku?

V obýváku pokračovala rébusová hra. Mary Noyesová vytvářela ze staré básně krycí obrazec:

Ze stříbra lemem šepot ovinou v křoví svěží lehoučce ostrovy plavou míjeji od věků zářilo sladší
jako Pro mne v stále k nim obměně bylo se objímal daleko dvě Nade vln mnou a slunce
Co to k čertu může být? Hm... hm... A a R... ze stříbra lemem ovinou... ze stříbra lemem... A, R... -aha, stříbro, argenteum; tak se jmenovala ta krajina, která dostala podle stříbra jméno - Argentina. Lehké.

Co si myslíš o Powellovi a tom místě, Ellery? To byl zase Chervil s tím svým falešným úsměvem a tlustým biskupským břichem.

Za prezidenta Společenství?

Ano.

Mimořádně schopný chlap. Romantik, ale schopný. Perfektní kandidát, jen kdyby se oženil.

To je ta jeho romantika. Neumí si najít děvče.

A neplatí to pro vás všechny - hloubkové telepaty? Chválabohu, že nejsem jednička.

Nato se ozval zvuk rozbitého skla z kuchyně a zase kazatel Powell: tentokrát káže tomu skrčkovi Gusovi Tatovi.

Nic se nestalo, Gusi. Musel jsem tu skleničku upustit abych vás zastínil. Úzkost z vás vyzařuje na hony dalek jako světlo novy.

Jsem hroznej, Powelle.

Ale hlouposti, co je s tím Benem Reichem?

Tate byl ve střehu. Bylo přímo cítit, jak mu tvrdí mentální obal.

S Benem Reichem? Jak jste na něj přišel?

Díky vám, Gusi. Honí se vám hlavou celý večer. Nemohu za to, že jsem vás přečetl.

Mě ne, Powelle. Byl jste asi naladěný na někoho jiného.

Ozvalo se něco, co připomínalo koňské řetání. j Powelle, přísahám, že -

I

Společil jste se s Benem Reichem, Gusi? Ne. Ale přesto bylo cítit, jak blokátory zapadly na místa.

Dejte si říct od zkušeného člověka, Gusi. Reich vás může dostat do pěkné šlamastyky. Buďte opatrný. Vzpomínáte si na Jerryho Churcha? Reich ho zničil. Ať tak neskončíte i vy.

Tate se stáhl do obýváku; Powell zůstal v kuchyni a v klidu pomalu zametl rozbité sklo. Church stál jako přimražený u zadních dveří a potlačoval v srdci kypící nenávist. Mladý Chervil se předváděl před právníkovou milenkou; zpíval milostnou baladu a parodoval tělem její text. Jak to dělávali ve škole. Manželky se o něčem vášnivě dohadovaly v sinusoidách. @kins a West debatovali v nádherně do sebe zapadajících senzorických strukturách; to vybičovalo Churchův hlad až na hranice snesitelnosti.

Chcete se napít, Jerry?

Zahradní dveře se otevřely. Ve světle se rýsovala Po-wellova silueta a v ruce mu šuměl pohár sektu. Hvězdy mu měkce osvětlovaly tvář. Z jeho hlubokých zá-

stíněných očí vyzařoval soucit a pochopení. Ohromený Church vstal a nesměle se chopil nabízeného poháru.

Neoznamte to ve Společenství, Jerry. Pořádně bych to schytl, že jsem porušil tabu. Neustále porušuji předpisy.

Ubohý Jerry... Něco pro vás musíme udělat. Deset let je příliš dlouho.

Zničehonic chrstl Church Powellovi nápoj do tváře, otočil se a zmizel.

Kapitola

TRÍ

V pondělí ráno v devět se objevila na Reichově v-fonu Tatova tvář manekýna.

"Je tato linka bezpečná?" zeptal se rázně.

Reich místo odpovědi ukázal na bezpečnostní pečeť.

"Dobře," řekl Tate. "Myslím, že tu první věc bychom měli v suchu. Včera večer jsem si přečetl @kinse. Ale než vás o tom budu informovat, musím vás varovat. Když čtete jedničku velmi hluboko, je možné dopustit se omylu. @kins se velmi důkladně blokoval."

"Rozumím."

"Craye D'Courtney přiletí z Marsu Astrou tuto středu ráno. Půjde pak hned do zdejší rezidence Marie Beau-montové. Jeho pobyt má zůstat utajený a zůstane pouze na jednu noc... Nic víc."

"Jednu noc," zabručel Reich. "A pak? Jaké má plány?"

"Nevím. Zřejmě plánuje nějaký drastický krok -"

"Proti mně!" vykřikl Reich.

"Možná. Podle @kinse se D'Courtney nachází ve stavu duševního napětí a jeho typická přizpůsobivost je silně narušena. Pud sebezáchovy a pud touhy po smrti se u něj rozdělily- Následkem emocionálního rozkladu rychle upadá..."

"Sakra! Vždyť na tom závisí můj život!" zahřměl Reich. "Řekněte mi vše na rovinu!"

"Je to docela jednoduché. V každém člověku existuje rovnováha dvou hnacích sil... pud sebezáchovy a pud touhy po smrti. Cíl obou pudů je totožný... dosáhnout nirvány. Pud sebezáchovy se k ní snaží dospět tím, že láme všechno, co se mu postaví na odpor. Pud touhy po smrti usiluje o nirvánu sebezničením. V adaptovaném jedinci oba dva pudy obvykle splývají. Ve stavu duševního vypětí se však rozdělují. A to je právě D'Courtneyho případ."

"Ano, sakra! Máte pravdu. A teď jede po mně!"

"@kins navštíví D'Courtneyho ve čtvrtek ráno, aby ho odvrátil od toho, co má za lubem. @kins se toho obává a je pevně rozhodnut to zastavit. Kvůli tomu sem také přiletěl až z Venuše."

"Nemusí se namáhat. Já už se o to sám postarám. Nemusí mě chránit. Ochraním se sám. Je to sebeobrana, Tate... ne vražda! Sebeobrana! Odvedl jste dobrou práci. Víc nepotřebuji."

"Ale potřebujete, Reichu, potřebujete toho mnohem víc. Kromě jiného i čas. Dnes je pondělí. Do středy musíte být připravený."

"To budu, nebojte se," zavrčel Reich. "A bude lepší když budete i vy."

"Nemůžeme si dovolit nezdar, Reichu. Když se nám to nepodaří - je to pro nás oba anihilace. Uvědomujet si to?"

"Anihilace nás obou. Uvědomuji." Reichovi začal přeskakovat hlas. "Ano, Tate. Vezete se v tom se mnou a ji jsem v tom neodvolatelně... jsem na cestě k anihilaci."

+++

Plánoval celé pondělí, směle, cílevědomě, se sebedůvěrou. Tužkou si dělal náčrty jako nějaký umělec, kte rý zaplňuje papír jemným předivem, než se směle pust: do konečné kresby inkoustem. Reich však zatím inkous nepotřeboval. To nechá na středu, na svůj zabijácky instinkt vraha. Odložil plán a šel spát... a probudil se opě s křikem, protože se mu znovu zdálo o Muži bez tváře. V úterý odpoledne odešel z Monarchu dříve a zastaví se v audioknihkupectví Century na Sheridanově náměstí. Knihupectví se specializovalo hlavně na piezoelektriční krystalové nahrávky. Byly to droboučké drahokamy, zasazené do elegantních destiček. Nejnovější módou byly opery v brožích pro vyvolenou dámu. (HUDBA JI MI DOPROVÁZET NA KAŽDÉM KROKU.) Našel však i police se starými tištěnými knihami. "Chtěl bych něco zvláštního pro přítelkyni, kterou jsem zanedbával," obrátil se Reich na prodavače. Zavalili ho zbožím. "Ne, nic z toho není to pravé," stěžoval si. "Proč nezaměstnáváte telepata, abyste ušetřili zákazníkům dlouhé vysvětlování? Máte tu nějakou starožitnost?" Pustil se na obchůzku po místnostech s celou družinou prodavačů v patách.

Když se už dost dlouho tvářil, že vybírá, a dříve, než ustaraný vedoucí stihl poslat pro prodavače-telepata, zastavil se před policií s knihami.

"Co je to?" zeptal se překvapeně.

"Starožitné knihy, pane Reichu." Prodavači mu začali vysvětlovat teorii a praxi archaických vizuálních knih a Reich zatím pomalu hledal otrhaný hnědý výtisk, který byl jeho cílem. Pamatoval si ho dobře. Prošel si ho před pěti lety a do malého černého zápisníku si udělal poznámku. Zastáncem absolutní připravenosti na všechny možné eventuality nebyl jen starý Geoffry Reich.

"Zajímavé. Ano. Je to úžasné. A tohle je co?" Reich vyndal z regálu hnědý svazek. "Společenské hry. Kdy to bylo vydané? Je to možné? To už je tak dávno, co se začaly pořádat večírky?"

Prodavači ho ujistili, že staré národy byly v mnoha směrech velmi moderní.

"Podívejte se na obsah," uchichl se Reich. "Libánkový bridž... Pruský whist... Pošta... Sardinky... Co to jen, propánajána, může být? Strana devadesát šest. Podíváme se."

Reich rychle listoval knihou, až přišel na tučně napsaný nápis: ŽIVÉ HRY VE SMÍŠENÉ SPOLEČNOSTI.

"Podívejme se na tohle," zasmál se, předstíraje překvapení. Ukázal na odstavec, který si dobře pamatoval:

SARDINKY

Hráči zvolí jednoho ze svého středu za To. Zhasnou světla a To se ukryje někde v domě. Po několika minutách ho jdou ostatní hledat, každý však hledá sám za sebe. První, kdo ho najde, to zatají a ukryje se společně s ním na místě, kde je To ukryt. Všichni, kteří ho najdou, se schovají s ním, až jsou všichni namačkaní na jednom místě jako sardinky. Zůstane poslední, který chodí po domě v temnotě sám. Ten prohrává.

"To si vezmu," řekl Reich. "Přesně něco takového potřebuji."

+++

Toho večera tři hodiny pečlivě poškozoval knihu. 01-něm, kyselinou, skvrnami a nůžkami znečitelňoval návody ke

všem hrám a každé škrtnutí zapalovače, každí stříhnutí nůžkami a každá díra byly úderem do D'Court-neyho svíjejícího se těla. Když takto nepřímou vybil svůj vražedný instinkt, ze všech her zůstaly pouze fragmenty; Netknuté zůstaly pouze 'Sardinky'.

Reich pak knihu zabalil, napsal na balíček adrest znalce Grahama a vhodil ji do otvoru potrubní pošty Bouchlo to, proud vzduchu jen sykl a za hodinu ji vrátí s Grahamovým úředním dobrozdáním, opatřeným pečeti. Reichovy zásahy znalec ani nepostřehl.

Reich dal knihu zabalit jako dárek, přiložil věnování (jak bylo zvykem) a poslal ji do rezidence Marie Beau-montové. Po dvaceti minutách přišla odpověď: "Drahý! Drahý! Drahý! Už jsem si myslela, že jsi zapomněl (Marii to očividně psala sama) na svoji malou sexy přítelkyni. Jak nádherné. Přijď dnes večer. Máme večírek. Zahrajeme si hry z tvého nádherného daru." Ke zprávě byl přiložený obrázek Marie, umístěný ve středu hvězdy ze syntetického rubínu. Byla na něm, přirozeně, nahá.

Reich odpověděl: "Jsem zničený. Dnes večer se to nehodí. Jeden z mých milionů zmizel."

Odpověděla: "Ve středu, ty moudrý chlapečku. Neboj se, dám ti jeden ze svých."

Odpověděl: "S radostí přijímám. Přivedu hosta. Celou tě líbám." A šel spát.

A opět křičel na Muže bez tváře.

+++

Ve středu ráno zašel Reich do vědeckého centra Monarchu ("Otcovská péče, vždyť víte."), a strávil podnětnou hodinku s tamějšími bystrými mladými muži. Hovořil o jejich práci a světlé budoucnosti, když budou mít v Monarch plnou důvěru. Řekl jim jeden už starý pikantní vtip o průzkumníkovi žijícím v celibátu, který nouzově přistál na pohřebním kočáru hluboko ve vesmíru (a mrtvola řekla: "Jsem tu jen jako turistka!") a bystří mladí muži se povinně zasmáli a hleděli na šéfa trochu pohrdavě.

Tato neformálnost umožnila Reichovi, aby se dostal do Zakázané zóny a vzal jednu kapsli s látkou, která byla schopná vyřadit zrak. Byly to měděné kostky asi o polovinu menší než třaskavé, ale s dvojnásobně silným účinkem. Když se taková kapsle otevřela, vyšlehla z ní modrá záře, která ionizovala rodopsin v lidském oku, čímž oběť oslepila a vyřadila její schopnost vnímat čas a prostor.

Ve středu odpoledne se Reich vydal do Melody Lane v centru divadelní čtvrti a vstoupil do obchodu Psycho-Songs a.s.. Vedla ho mladá žena, která napsala pár skvělých veršovanék pro jeho obchodní oddělení a pár zničujících stávkokazeckých písní pro propagandistické oddělení, když Monarch minulý rok potřeboval urovnat neshody v pracovní oblasti. Děvče se jmenovalo Duffy Wyg&o-vá. Pro Reicha byla symbolem úspěšného mladého děvčete - svůdnou pannou.

"Zdar, Duffy." Nonšalantně ji políbil. Měla tvary jako křivky prodeje, byla pěkná, ale příliš mladá.

"Prosím, pane Reichu?" Udiveně se na něj podívala. "Jednoho dne si najmu telepata osamělých srdcí, abych věděla, co se za vašimi polibky skrývá. Asi nemáte na mysli obchod."

"Tone."

"Vy lotře!"

"Muž se musí umět včas rozhodnout, Duffy. Když líbí děvčata, zároveň líbá na rozloučenou své peníze."

"Mě jste políbil."

"Jen proto, že jsi ztělesnění dámy s dobrou pověstí. I

"Pip," řekla.

"Pop," řekl.

"Bim," řekla.

"Bam," řekl.

"Osel, který tuhle šílenost vymyslel, nejráději byd ho zabila!" vybuchla Duffy. "Tak dobře, krasavce. Co vás trápí?"

"Hazardní hry. Ellery West, šéf mého rekreačního, si stěžuje na hazard v Monarchu. Prý se rozmáhá. Osobní je mi to jedno."

"Člověka je potřeba nějak si zavázat - bojí se pal požádat o zvýšení platu."

"Jsi doopravdy neskutečně bystrá mladá dáma."

"Takže byste chtěli písničku, ve které se nehazarduje, nemám pravdu?"

"Něco takového. Něco, co každého chytí. Ne příliš nápadnou. Spíš zdrženlivou než vysloveně propagandistickou. Rád bych, aby její působení bylo více méně podvědomé."

Duffy přikývla a rychle si dělala poznámky.

"A ať se to dobře poslouchá. Budu muset poslouchat bůhvíkolik lidí, kteří si ji budou prozpěvovat, pískat, pobrukovat."

"Ty mizero! Všechny moje písně se poslouchají dobře!"

"Jednou."

"To vás bude stát tisícovku navíc."

Reich se zasmál. "Když mluvíme o monotónnosti..." pokračoval hladce.

"... což nebyl náš případ..."

"... jaká je nejneodbytnější píseň, co jsi kdy napsala?"

"Neodbytná?"

"Vždyť víš, jak to myslím. Jako ty reklamní veršo-vánky, které člověk ne a ne dostat z hlavy."

"Aha, myslíte ty, co jim říkáme pepsi."

"Proč pepsi?"

"Nevím. Říká se, že první napsal už před mnoha stoletími člověk, který se jmenoval Pepsi. Ale na to neskočím. Jednu

takovou jsem napsala i já..." Duffy usilovně vzpomínala. "Počkejte, vzpomenu si. Nedostanete ji z hlavy i měsíc. Mě pronásledovala celý rok."

"Nevytahuj se!"

"Čestné skautské, pane Reichu. Jmenovala se 'Akcie, říká akcionář'. Napsala jsem ji do jedné show o bláznivém matematikovi. Chtěli něco, co bude zaručeně dlouho otravovat, a taky to dostali. Lidé z toho byli tak rozladění, že hru museli stáhnout. Přišli o velké peníze."

"Přehraj mi ji."

"To vám nemohu udělat."

"Ale jdi, Duffy. Hořím zvědavostí."

"Budete litovat!"

"Neboj se!"

"Tak dobře, vy umíněnce," a přitáhla si senzorický panel. "To bude odplata za ten váš neslaný nemastný polibek." Prsty a dlaně se obratně rozběhly po panelu. Místností se rozezněla vysloveně monotónní melodie, přímo mučivě, nezapomenutelně banální. Byla to trest' všech melodických klišé, jaké kdy Reich slyšel. Bez ohledu na to, jakou melodii to připomínalo, pokaždé to vedlo k nesnesitelnému: "Akcie, říká akcionář." Pak Duffy začala zpívat:

Osm, pane; sedm, pane;

šest, pane; pět, pane; čtyři, pane; tři, pane; dva, pane; jedna! Akcie, říká akcionář. Akcie, říká akcionář. Akcie, dikce, fikce a začala se lekce.

"Můj bože!" zvolal Reich.

"Použila jsem pár profí triků," pokračovala Duffy. "Všimněte si první doby po 'jedna'! Je to polokadence A pak si všimněte první doby po slově 'lekce'. Stahuje konec písně také do polokadence, takže nemůžete skončit. Musíte pořád dokola - jako: Akcie, dikce, fikce... tam-ta-tam, a začala se lekce, tam-ta-tam, akcie, dikce, fikce, tam-ta-tam, a začala se lekce, tam-ta-tam, akcie, dikce, fikce -"

"Ty malý ďáble!" Reich se zvedl a přitiskl si dlaně na uši. "Ať se propadnu! Jak dlouho mě tohle bude pronásledovat?"

"Déle než měsíc ne."

"Akcie, dikce, fikce - to mě zničí. Nedá se tomu uniknout?"

"Ale dá," odpověděla Duffy. "A docela lehce. Stačí, když mě zničíte."

Přitiskla se k němu a vlepila mu vroucí dívčí polibek. "Vy nezdvoračku," zamumlala. "Protivo, moulo, tupce. Rozum do hrsti, mizero. Kdy mě hodláte strhnout do bahna? Myslím, že jste zatraceně chytrý, proč se tak nechováte?"

"Protože jsem ještě moudřejší," a odešel.

Přesně jak si přál, píseň se mu pevně usadila v mozku a ustavičně mu zněla v hlavě. Akcie, říká akcionář. Akcie, dikce, fikce a začala se lekce. Dokonalé na zablo-

kování mozku neespera. Který telepat tím dokáže proniknout? Akcie, dikce, fikce a začala se lekce.

"A dokonce ještě moudřejší," mumlal si Reich a zamával na džempr. Jako cíl udal zastavárnu Jerryho Chur-che v západní čtvrti.

Akcie, dikce, fikce a začala se lekce.

+++

Oproti všem opačným tvrzením je zastavárnictví stále ještě nejstarším povoláním. Půjčovat peníze na movité věci, to se dělá od nepaměti. Táhne se to z hlubin minulosti až po nejsoučasnější současnost. A dá se předpokládat, že to bude zabíhat i do nejvzdálenější budoucnosti; charakter zastavárnictví se stejně jako samy zastavárny nemění. Když vstoupíte do sklepního obchůdku Jerryho Churche, nacpaného a zaneřáděného zbytky minulosti, ocitnete se v muzeu věčnosti. A dokonce i sám Church, vyzábělý a civějící s tváří potměšlou a poznamenanou vnitřním utrpením, byl ztělesněním nikdy nestárnoucího lichváře.

Church se vystrachal z přítmi a ocitl se tváří v tvář Reichovi, který stál v pásu slunečního světla, šikmo dopadajícího na pult. Nedal najevo překvapení, dokonce nedal najevo ani to, že ví, kdo to je. Prošel kolem člověka, který byl posledních deset let jeho úhlavním nepřítelem, jakoby nic se postavil za pult a oslovil ho: "Co si račte přát?"

"Zdravím tě, Jerry."

Church, aniž zdvihl hlavu, natáhl přes pult ruku. Reich mu ji chtěl stisknout. Church však rychle ucukl.

"Ne," vyhrkl napůl jakoby hystericky. "Děkuji pěkně, ale tohle si nepřeju. Dejte mi jen, co jste přišel zastavit."

Byla to Churchova malá past a Reich se do ní chytil. Ale ať, řekl si.

"Nemám co zastavit, Jerry."

"To jste tak chudý? Jak jen ti mocní poslední dobou upadají. Ale to se dalo čekat, ne? Všichni upadáme." Church na něj úkosem pohlédl a snažil se ho přečíst. Jen ať to zkusí. Akcie, dikce, fikce a začala se lekce. Jen ať si zkusí proniknout skrz tu bláznivou melodii.

"Ano, všichni upadáme," přitakal Church. "My všichni."

"Možná, Jerry. Ale já ještě ne. Mám zatím štěstí."

"To já neměl," odsekl Jerry. "Potkal jsem vás."

"Jerry," řekl Reich trpělivě, "já jsem nikdy nebyl tvým neštěstím. Zničil ses sám Ne -"

"Ty zatracenej bastarde!" vydechl Church příškrčeně "Svině, lotr, gauner. Kéž byste za živa shnil! Vypadněte odtud. Nechci nic mít s vámi a ani nic od vás! Nic! Rozumíte?"

"Ani peníze?" Reich vyndal z kapsy deset lesklých so-vereignů a položil je na pult. Byl to vypočítaný tah.

Sově-reigny byly na rozdíl od kreditů penězi podsvětí. Akcie, dikce, fikce a začala se lekce...

"Nechtě si všechny své prachy! Nejradši bych vám rozpáral srdce a díval se, jak teče krev. Aby vám červi zaživa oči vyžrali... To ano, to všechno ano, ale o vaše peníze nestojím!"

"A co bys tedy chtěl, Jerry?"

"To už jsem vám řekl!" vykřikl Church. "Už jsem vám to řekl! Kryso hnusná -"

"Tak co bys chtěl, Jerry?" opakoval Reich nevzrušeně a nespouštěl z jeho vyzáblé tváře oči. Akcie, dika, fikce a začala se lekce. Stále ještě může Church kontrolovat, i když byl Church sám dvojka. Mít někoho v moci, to nebyla otázka telepatie, ale osobnosti. Osm, pant; sedm, pane; šest, pane; pět, pane... Vždy ho měl... Vždy ho bude mít v moci.

"Co chcete?" zeptal se Church zamračeně.

"Jsi telepat, měl bys to být schopen zjistit sám," odsekl Reich.

"Měl, ale nevím," zamumlal Church po chvíli. "Nemohu to přechíst. Všechno je promíchané jakousi bláznivou hudbou..."

"Tak ti to budu muset říct. Chci pistoli."

"Co?"

"P-I-S-T-O-L-I. Pistoli. Starodávnou zbraň. Explozí vypuzuje projektily."

"Nic takového nemám."

"Ale ano, máš, Jerry. Keno Quizzard se mi o tom před časem zmínil. Viděl ji. Je ocelová, skládací. Velmi zajímavá."

"Na co vám bude?"

"Přečti si mě, Jerry, a zjisti si to. Nemám co skrývat. Je to docela nevinné."

Church svažtil čelo a pak to znechuceně vzdal. "Nestojí to za tu námahu," zabrumlal a odšoural se dozadu. Reich z dálky slyšel, jak otvírá a zabouchává kovové zásuvky.

Vrátil se se zahnutým předmětem z matné oceli, který položil na pult vedle peněz. Stiskl knoflík a z předmětu vyskočil kus kovu - pistole-dýka. Byl to výrobek z dvacátého století... vražedný předmět.

"Na co vám to bude?" zeptal se Church.

"Myslíš, že bys mě za to mohl vydírat, co?" Reich se usmál. "Lituji. Je to jen dar."

"Pěkně nebezpečný dar." Telepat vyloučený ze společnosti se na něj zamračil a pak se zachechtal. "Zase chcete někoho zničit, co?"

"Vůbec ne, Jerry. Je to dar pro přítele. Pro doktora Augusta Tata."

"Tata!" Church na něj vyvalil oči.

"Znáš ho? Je sběratelem starožitností."

"Znám, znám." Church se astmaticky zasmál. "A začínám ho poznávat čím dál víc. A také ho litovat." Přestal se smát a vrhl na Reicha pronikavý pohled. "Jasně, To bude nádherný dar pro Guse. Dokonalý. Protože jí nabitá."

"Och! Nabitá?"

"Samozřejmě, že je nabitá. Pět nádhernými náboji." Church se opět zařehl. "Dar pro Guse." Dotkl se válečku. Ten vyskočil a ukázalo se pět komor naplněných mosaznými náboji. Podíval se na náboje a pak vzhledl k Reichovi. "Pět hadích zubů pro Guse."

"Říkal jsem ti, že za tím nic není," usekl Reich tvrdě. "Budeme ty zuby muset pěkně vytrhnout."

Church na něj překvapeně vytřeštil oči, pak prošel uličkou a vrátil se se dvěma malými nástroji. Rychle vytáhl všech pět kulek, jednu za druhou. Neškodné nábojnice opět zasunul do komor, váleček zacvakl na místo a položil revolver k penězům.

"A je to naprosto bezpečné," řekl radostně. "Aby se milému malému Gusovi nic nestalo." S očekáváním pohlédl na Reicha. Reich natáhl obě ruce. Jednou přistrčil Churchovi peníze a druhou si přisunul revolver. V té chvíli se Church opět změnil. Nenávist z něho spadla. Popadl Reichova zápěstí do železného sevření a s planoucí naléhavostí se nahnul přes pult.

"Ne, Bene," řekl, oslovuje ho poprvé křestním jménem. "To není cena té pistole. A ty to sám moc dobře víš. Navzdory té bláznivé písničce, co ti víří v hlavě, vím, že sis toho vědom."

"V pořádku, Jerry," Reich nepouštěl revolver. "Játi je tedy cena? Kolik chceš?"

"Chci se dostat zpět, zpět do Společenství. Chci znovu žít. To je cena," pravil telepat.

"Copak já můžu asi dělat? Nejsem telepat. A do Společenství nepatřím."

"Ale nejsi bezmocný, Bene. Máš prostředky, máš možnosti. A máš do Společenství přístup. Mohl bys zařídit, aby mě zase přijali."

"Vyloučeno!"

"Můžeš podplácet, vydírat, vyhrožovat... žehnat, oslňovat, ohromovat. To všechno můžeš, Bene, a pro mě bys to mohl udělat. Pomoz mi, Bene. Já jsem ti taky kdysi pomohl."

"A za tu pomoc jsem se nechal dočista oškubat."

"A já? Co jsem zaplatil já?" vykřikl Church. "Já zaplatil - celým svým životem!"

"Doplatil jsi na vlastní hloupost."

"Proboha, Bene, pomoz mi! Pomoz mi, nebo mě radši zabí! Stejně už jsem mrtvý. Chybí mi jen odvaha spáchat sebevraždu."

Po chvíli řekl Reich drsně: "Myslím, že to by bylo pro tebe nejlepší."

Jerry Church odskočil, jako by ho někdo popálil rozžhaveným železem. Z utrápené tváře upíral na Reicha skelný pohled.

"A teď mi řekni tu cenu," dožadoval se Reich.

Church docela úmyslně plivl na peníze a pak zvedl k Reichovi pohled plný nenávisti. "Nic nechci," otočil se a zmizel v přítmi sklepa.

Kapitola

ČTYŘI

Dokud nedošlo ve zmatku posledních let dvacátého století ke zničení Pensylvánského nádraží v New Yorku, bylo spojníkem epoch, o čemž miliony cestujících neměly ani potuchy. Interiér jeho obrovské haly byl kopií monumentálních Caracallových lázní v antickém Římu. Stejným spojením epoch byla i rozlehlá rezidence Marie Beaumontové, známé tisícovce jejích nejdůvěrnějších nepřátel pod přezdívkou Pozlacená mrtvola.

Když se Ben Reich snášel východní rampou dolů s doktorem Tatem po boku a s připravenou vraždou v kapse, komunikoval útržkovitě, staccatem prostřednic-tvím smyslů. Hosté na nižším poschodí... Lesk uniform, obleků, fosforeskujících těl, pastelových paprsků světél... Akcie, říká akcionář...

Šum hlasů, hudby, ohlašovatelů, ozvěn... Akce, dikce, fikce a začala se... Nádherná směs těl a parfémů, jídel, vína, pozlacené vychloubáčnosti... Akce, dikce...

Pozlacené kulisy smrti... Něčeho, co tu, sakra, nebylo už sedmdesát let... Ztracené umění... Tak ztracené jako pouštění žilou, chirurgie, alchymie... A já opět přináším smrt. Ne jako chvatné, pomatené vraždění psychopata, násilníka, ale normální, promyšlenou, chladnokrevnou -

"Proboha, dávejte pozor, člověče!" zabručel Tate. "Vaši vraždu je vidět."

Osm, pane; sedm, pane...

"To je už lepší. Právě jde jeden telepatický tajemník. Prohlíží mysl hostů, aby mezi nimi nebyli nepozvaní. Nepřestávejte zpívat!"

Štíhlý, pružný mládenec, elegantní, s kratoučkými zlatými vlasy, ve fialové blůze a stříbrných kalhotách: "Doktore Tate! Pane Reichu! Oněměl jsem! No tohle! Nenacházím slov. Pojdte dál! Pojdte!"

Šest, pane; pět, pane...

Marie Beaumontová rozrazila dav a vyběhla s rozpa-ženými rukama, rozšířenými očima, nahým poprsím... Tělo jí zformovala pneumatická chirurgie do tvaru východoindické bohyně s oblémy boky, oblémy lýtky a oblým pozlaceným poprsím. Reichovi připadala jako malovaný obraz na předě nějaké pornografické loďe... věhlasná Pozlacená mrtvola.

"Bene, drahoušku!" Objala ho s pneumatickou intenzitou a podařilo se jí vtisknout si jeho ruce do prohlube-niny mezi prsy. "Je to tak nádherné!"

"Je to tak, tak plastické, Marie," šeptl jí do ucha.

"Už jsi našel ten ztracený milion?"

"Právě na něm mám ruce, drahá."

"Pozor, ty troufalý milence! Každý zlomek tohoto božského mejdanu si nahrávám."

Reich ji přes rameno střelil pohledem na Tata. Ten konejšivě zavrtěl hlavou.

"Pojd'a seznam se." vyzvala ho Marie. Vzala ho pod paží. "Později budeme mít pro sebe hromadu času."

Světla v žebrech klenby se znovu změnila a spektrum se posunulo vzhůru. Oděvy změnilly barvu. Kůže, která svítila narůžovělou perletí, nyní tajuplně světélkovala.

Tate po jeho levici dal předem domluvené znamení: Nebezpečí! Nebezpečí! Nebezpečí!

Akce, dikce, fikce a začala se lekce. Tam-ta-tam. Akce, dikce, fikce a začala se lekce...

Marie mu představovala dalšího zdegenerovance, elegantního, vystříhaného zrzka v hnědé blůze a modrých pruských kalhotách.

"Larry Ferar, Bene. Můj druhý tajemník pro společenské záležitosti. Nemohl se dočkat, až se seznámíte."

Čtyři, pane; tři, pane...

"Pane Reichu! To je vzrušující! Nenalézám slov!"

Dva, pane; jedna!

Mládenec opětoval Reichův úsměv a vzdálil se. Tate, který se zdržoval v davu, opět přikývl. Světla nad jejich hlavami opět změnila zabarvení. Oděvy hostů jako by se na některých místech rozpadly. Reich, který nikdy nepodlehł módě mít v šatech ultrafialové průzory, stál ve svém neprůhledném obleku bezpečný a s pohrdáním pozoroval, jak po něm kloužou cizí oči, zkoumavé, hodnotící, porovnávající, toužebné.

Tate opět zasignalizoval: Nebezpečí! Nebezpečí! Nebezpečí!

Akcie, říká akcionář...!

Vedle Marie se objevil tajemník.

"Madame," šeptl, "malá nepřijemnost."

"Co se stalo?"

"Mladý Chervil. Galen Chervil."

Tatův obličej se napjal.

"Co je s ním?" Marie se pátravě zadívala mezi hosty.

"Nalevo od fontány. Vstřel se sem. Je to podvodník, madame. Přechetl jsem ho. Nemá pozvání. Je to vysokoškolák.

Vsadil se, že se sem dostane. A jako důkaz, že tu byl, chce ukradnout některý váš portrét."

"Můj portrét!" zvolala Marie a prohlížela si průzory v oděvu tělo mladého Chervila. "Co si o mně myslí?"

"To je mimořádně obtížné zjistit. Myslím, že by vám rád ukradl víc než jenom váš obraz."

"Opravdu?" zachichotala se potěšené Marie.

"Jistě, madame. Máme ho vyvést?"

"Ne." Marie vrhla ještě jeden pohled na svalnatého mládence a potom se odvrátila. "Dostane svůj důkaz."

"A nebude ho muset ani ukradnout," dodal Reich.

"Žárlivce! Žárlivce!" zaskřehotala. "Pojdme se najíst."

Reich ihned zareagoval na Tatův naléhavý signál a přešel k němu.

"Musíte se vzdát svého úmyslu, Reichu!"

"Proč, k čertu..."

"Ten mladý Chervil."

"Co je s ním?"

"Je to dvojka."

"Sakra!"

"Je předčasně vyspělý, bystrý... Setkal jsem se s ním minulý týden u Powella. Marie Beaumontová nikdy nezve telepaty. Já jsem tu jen proto, že jste tu vy. Jinak bych pozvání nikdy nezískal."

"A ten telepatí holobrádek sem vleze načerno. Aby ho šlak trefil!"

"Nechtě to být, Reichu, dobře vám radím!"

"Možná se mu budu moct vyhnout."

"Společenské tajemníky můžu odblokovat, Reichu. Jsou to jen trojky. Ale nemůžu zaručit, že je zvládnou, když tu bude ještě navíc dvojka... i když je to vlastně ještě dítě. Je mladý. Možná bude příliš nervózní, aby někoho rozumně přečetl, nevím. Nemohu nic slíbit."

"Nevzdám to," zahučel Reich. "Nemohu. Taková šance se mi už nikdy nenaskytne. I když vím, že nemám, musím. Cítím v nose D'Courtneyho pach. Chci -"

"Reichu, nikdy -"

"Nehádejte se se mnou! Udělám to a bašta!" Reich se na nervózního Tata zamračil. "Vím, že hledáte cestu, jak se z toho vykroutit. Jsme v tom oba, až po krk, až do anihilace."

Zkřivený obličej přeladil do strnulého úsměvu a přisedl si k hostitelce, která seděla na pohovce u jednoho stolku. Bylo stálým zvykem, že se dvojice vzájemně krmily, jenže na rozdíl od Orientu, odkud tento zvyk přišel a kde byl projevem úcty a štědrosti, se tady zvrhl v erotickou hru. Jídlo se požívalo tak, že se jazykem dotýkali prstů a stejně bylo nabízeno ústy. I víno se pilo z úst do úst. A sladkosti se podávaly ještě intimněji.

Reich to všechno snášel se vzrůstající netrpělivostí a čekal na rozhodující pokyn od Tata. K jeho povinnostem tady patřilo zjistit, kde se v této rezidenci nachází D'Courtney. Tate procházel mezi davy hostů, pátral, hledal, ale nakonec se vrátil, zavrtěl hlavou a ukázal na Marii Beaumontovou. Zřejmě jen ona byla s jeho úkrytem obeznámena, nyní ji však příliš zaměstnávaly smyslné představy, než aby se dala přechíst. Reichův instinkt vraha musel podstoupit další z nekonečného množství zkoušek. Vstal a zamířil k fontáně. Tate mu zastoupil cestu.

"Co máte za lubem, Reichu?"

"Není to jasné? Vyhnat ji z hlavy mladého Chervila."

"Jak?"

"Existuje víc způsobů?"

"Reichu, zapřísahám vás, nepřibližujte se k tomu chlapci."

"Jděte mi z cesty!" Reich to pronesl tak zuřivě, že Tate mimoděk ustoupil. Zděšeně zagestikuloval a Reich se s vynaložením všech sil snažil ovládnout. "Je to riskantní, vím, ale riziko zase není tak moc velké. Především je to nezkušený zelenáč. Za druhé, vníkl sem nepozván a má strach. Za třetí, nemůže to rozbalit naplno, neboť ti tajemníci poskokové by ho snadno přečetli."

"Umíte se vědomě ovládat? Zakrývat myšlenku myšlenkou?"

"V hlavě mi už tak hučí ta hloupá písnička, a natož abych ještě zakrýval své myšlenky jinými. A teď mi už zatraceně zmizte z cesty a jděte číst Marii Beaumontovou!"

Chervil seděl osamoceně u fontány, cosi jedl a byl nápadný tím, jak se snažil chovat nenápadně a předstírat, že sem patří.

"Píp," řekl Reich.

"Pop," řekl Chervil.

"Bim," řekl Reich.

"Bam," řekl Chervil.

Když se tímto odboural poslední zbytek formálnosti, Reich si k chlapci přisedl. "Jsem Ben Reich."

"Já jsem Gaily Chervil... tedy Galen. Já -" Očividně na něho zapůsobilo Reichovo jméno.

Akce, dikce, fikce a začala se lekce.

"Certovská píseň," zamumlal Reich. "Nedávno jsem ji někde zaslechl a nemohu ji dostat z hlavy. Marie ví, že jsi tady načerno, Chervile."

"Aleně!"

Reich přikývl. Akce, dikce...

"Mám utéct?"

"Bez obrazu?"

"Tak i o tom víte? Musí tady být telepat."

"Dokonce dva. Ti její tajemníci. Lidé jako ty, právě na ty se soustřeďují."

"A co ten obraz, pane Reichu? Lítá mi v tom padesát kreditů. Vy určitě víte, co taková sázka znamená. I vy jste hazard... - vlastně finančník."

"Štěstí, že nejsem telepat, že? Ale na tom nezáleží. Neboj se, neurazil jsem se. Vidiš ten oblouk? Projíždí jím a zahní doprava. Dojdeš k pracovním. Stěny jsou ověšené Mariinými portréty, všechny ze syntetických kamenů. Posluž si. Jeden chybět nebude."

Chervil vyskočil a jídlo spadlo na podlahu. "Děkuju, pane Reichu. Jednou se vám odvděčím."

"Například jak?"

"Budete překvapen. Jsem náhodou -" Vzpamatoval se a zrudl. "To poznáte sám, pane Reichu. Ještě jednou vám

děkuji." Začal se prodírat davem do pracovny.

Čtyři, pane; tři, pane; dva, pane; jedna!

Reich se vrátil k hostitelce.

"Ty nevěrníku!" přivítala ho. "Koho jsi to krmil? Počkej, vyškrábu ti oči!"

"Mladého Chervila," odpověděl Reich. "Ptal se, kde máš obrazy."

"Bene! Doufám, že jsi mu to neřekl!"

"Ale řekl," zasmál se Reich. "Zrovna si pro jeden jde. Pak odejde. Víš, jak jsem žárlivý."

Vyskočila z gauče a rozběhla se do pracovny.

"Bam," zavolal Reich.

V jedenáct rituál jídla vybičoval společnost natolik, že už bylo zapotřebí samoty a tmy k uklidnění. Marie Beaumontová své hosty nikdy neklamala a Reich doufal, že nezklame ani dnes. Určitě přijdou na řadu Sardinky. Věděl to, když se Tate vrátil z pracovny s instrukcemi, jak najít D'Courtneyho.

"Opravdu nevím, jak jste se z toho dostal," šeptl Tate. "Na každé telepatické vlně z vás sálá krev. Je tady. Sám, bez služebnictva. Jen dva tělesní strážci, které mu poskytla Marie. @kins měl pravdu. Je smrtelně nemoc-ný..."

"Žádný strach, já ho vyléčím. Kde je?"

"Projděte západním obloukem, zahněte doprava a po schodech nahoru. Projít chodbou a pak zase doprava. Je tam galerie obrazů. Jsou to dveře mezi Únosem Lukrecie a Únosem Sabine..."

"To zní symbolicky."

"Otevřete dveře a odtamtud vedou schody do před-pokoje. V něm jsou dva tělesní strážci. D'Courtney je uvnitř. Je to svatební apartmá, které dal postavit Mariin děd."

"U všech svatých, tak se využije ještě jednou. K D'Courtneyho svatbě se smrti. Vůbec se nebojte, Gu-síčku, všechno dobře dopadne."

Pozlacená mrtvola si vyžádala pozornost. Zrůžovělá a lesklá potom stála v záři růžového světla na stupínku mezi dvěma fontánami. Zatleskala, aby si zjedнала ticho. Vlhké dlaně plácaly jedna o druhou a Reichovi z nich bušila v uších ozvěna: "Smrt. Smrt. Smrt."

"Draží! Draží! Draží!" zvolala. "Dnes večer se výborně pobavíme. A o zábavu se postaráme sami." Přítomní tlumeně zavzdychali a jeden opilý hlas zvolal: "Já jsem tady jenom jako turistka!"

Marie se smíchem řekla: "Neznepokojte se, vy zlí. Zahrajeme si nádhernou starou hru. Hraje se potmě."

Nálada se zvedala s tím, jak jim světla nad hlavami začala slábnout a vytrácet se. Stupínek stále ještě svítil a v jeho světle vytáhla Marie otrhanou knihu, Reichův dáreček.

Akce...

Marie pomalu listovala a hleděla na neobvyklý tisk. Dikce...

"Je to hra," pokračovala, "která se jmenuje 'Sardinky'. Není to fantastické?"

Zabrala, skočila na návnadu. Za tři minuty už budu pro ostatní neviditelný. Reich sáhl do kapsy. Pistole. Ro-dopsin.

Akce, dikce, fikce a začala se lekce.

"Hráči zvolí jednoho ze svého středu za To," četla Marie. "To budu já. Až zhasnou světla, To se někde v domě schová." Marie s námahou předčítala návod a ve velké dvoraně mezitím zavládla naprostá tma. Jen stupínek, kde stála, dosud ozařoval růžový paprsek.

"Hráči, kteří najdou sardinky, se k nim přidají, dokud nebudou všichni schovaní a namačkaní na jednom místě. Poslední bude bloudit tmou sám. Ten prohrává." Marie zavřela knihu. "A toho, kdo prohraje, budeme všichni litovat, protože tuhle starou směšnou hru budeme hrát novým způsobem."

Když zmizel i poslední paprsek světla na stupínku, Marie si svlékla šaty a vystavila na odiv nahé tělo, zázrak pneumatické chirurgie.

"Budeme hrát 'Sardinky' takhle!" zvolala. Poslední světélko zablikalo. Ozval se výbuch nadšeného smíchu a potlesku a následoval šum svlékaných oděvů. Občas se ozval zvuk roztržené látky, pak tlumené výkřiky a smích.

Reich byl konečně neviditelný. Měl půl hodiny na to, aby pronikl hlouběji do domu, našel a zabil D'Courtneyho a zase se vrátil ke hře. Tatovou povinností bylo odvést telepatické tajemníky ze směru jeho útoku. Bylo to bezpečné, nic se nemohlo přihodit, jen ten mladý Chervil mu mohl zkomplikovat situaci. Ale to se musí risknout.

Reich prošel hlavní dvoranou a vrazil do těl u západního oblouku. Prošel do hudební síně, zahnul doprava a rukama potmě hledal schodiště.

U schodů musel přelézt hromadu těl, která se ho snažila přitáhnout k sobě jako chobotnice chapadly. Vydal se nahoru po schodech, po sedmnácti nekonečných schodech, a protápával si cestu uzavřeným nadchodem v podobě tunelu, vytapetovaného sametem. Vtom se ho zmocnila jakási žena a přitiskla se k němu.

"Ahoj, sardinko," zašeptala mu do ucha. Na nahém těle ucítila jeho šaty.

"Och!" vykřikla a nahnatala mu v náprsní kapse tvrdé obrysy pistole. "Co je to?"

Reich jí srazil ruku.

"Měj rozum, sardinko," zasmála se. "Vylez z té své konzervy!"

Reichovi se podařilo vymanit se jí a nosem přitom narazil do stěny nadchodu. Zahnul doprava, otevřel dveře a ocitl se v klenuté galerii, dlouhé víc než dvacet metrů. I zde bylo zhasnuto, ale světélkující malby, zářící pod světly ultrafialových reflektorů, naplňovaly místnost vtíravým přísvitem. Nebylo tam živé duše.

Mezi zsinálovou Lukrecií a hordou Sabine byly přepychové dveře z leštěného bronzu. Reich se před nimi zastavil, ze zadní kapsy vyndal malinkatý rodopsinový ionizátor a snažil se palcem a ukazovákem pevně sevřít měděnou kostku. Strašlivě se mu trásl ruce. Vřela v něm zuřivost a nenávist a v duchu si představil obraz zoufale se bránícího D'Courtneyho.

"Ježíšikriste!" zvolal. "Vždyť on se nezastaví! Už mě drží pod krkem! Bojuju o holý život!" Jeho fanatické modlitby se nesly ve znamení číslic tři a devět. "Stůj při mně, Ježíši! Dnes, zítra i včera. Stůj při mně! Stůj při mně! Stůj při mně!" Prsty se mu uklidnily. Sevřel rodopsinovou kapsli, pak prudce otevřel bronzové dveře a za nimi se objevilo devět schodů nahoru do předpokoj. Reich cvrnkl nehtem do kapsle, jako by to byla mince. Jen co kapsle vletěla do předpokoj, Reich odvrátil zrak. Chladně purpurově se zablesklo. Reich vyběhl po schodech jako tygr. Oba tělesní strážci seděli na lavicích tak, jak je záblesk zastihl. Tváře měli propadlé, oči nevidoucí, ponětí času vymazané. Jestli někdo přijde a najde strážce dříve, než celou věc vyřídí, nic ho před anihilací nezachrání. Jestli strážci procitnou dříve, než splní svůj úkol, bude na tom úplně stejně. Ať se stane, co se má stát, tohle je rozhodující zápas o záchranu. Pustil z hlavy poslední špetku zdravého rozumu, otevřel drahokamy vykládané dveře a vstoupil do svatebního apartmá.

Kapitola

PĚT

Reich se ocitl v místnosti kulovitého tvaru, projektované jako střed obří orchideje. Stěny měly tvar stočených okvětních lístků, podlaha představovala zlatý kalich, židle, stůl a pohovky byly kombinací fialové a zlaté. Ale místnost byla už hodně stará. Lístky byly vybledlé a popraskané, zlatá vykachlíkovaná podlaha byla prastará a mozaika porušená. Na jedné pohovce ležel stařec vyčerpaný věkem a scvrklý jako vyschlé dřevo. Byl to D'Courtney. Natažený jako mrtvola.

Reich zuřivě bouchl dveřmi. "Ne, ještě nesmíš být mrtvý, ty prašivče!" vybuchl. "To mi nemůžeš udělat!"

Bledý muž se leknutím posadil a otevřel oči. Potom vstal, ale bylo vidět, že i to mu působí bolest, tvář se mu roztáhla do úsměvu.

"Ještě živ!" zvolal Reich vítězoslavně.

D'Courtney přistoupil k Reichovi s úsměvem a rukama vztaženýma, jako by vítal ztraceného syna. Zmatený Reich zvolal: "Jste snad hluchej?"

Stařec zavrtěl hlavou.

"Mluvte anglicky!" vykřikl Reich. "Slyšíte mě, ale nerozumíte. Jsem Reich. Ben Reich z Monarchu."

D'Courtney přikývl a ještě pořád se usmíval. Ústa se mu bezhlesně pohybovala. V očích se mu zničehonic zaleskly slzy.

"Co je s vámi, k čertu? Jsem Ben Reich. Ben Reich! Znáte mě? Odpovězte!"

D'Courtney zavrtěl hlavou a poklepal si na krk. Ústa se opět pohnula. Vyšel přiškrcený zvuk a poté slova, tichoučká a lehounká jako prach: "Bene... Milý Bene... Tak dlouho jsem čekal. Ted'... Nemohu mluvit. Hrdlo... Nemohu mluvit."

Opět se pokusil Reicha obejmout.

"Přestaňte s tím, bláznivý idiote!" Naježený Reich podupával okolo D'Courtneyho jako zvíře, rozzuřený, připravený vraždit.

D'Courtneyho ústa opět pronesla: "Milý Bene..."

"Víte, proč tu jsem. Co vlastně chcete? Pomilovat se se mnou?" Reich se zachechtal. "Stará, bláznivá trosko! Mám vám nejdřív rozžvýkat jídlo, abyste se mohl najíst?" Vyletěla mu ruka a D'Courtney se po facce zapotácel a klesl do fialového křesla, které vypadalo jako čerstvá rána.

"Poslouchejte -" Reich přistoupil až k němu a začal nad ním nesouvisle vykřikovat. "Na odplatu jsem čekal několik let.

A vy mě chcete oblafnout jidášským polibkem. Musí se kvůli vraždě nastavit i druhá tvář? Jestli ano, obejměte mě, bratrovraha! Polibte svou smrt! Na-

učte se smrt milovat. Učte se, co je to zbožnost a hanba a krev... Ne. Počkat. Já -" Reich se zarazil a potřásl hlavou jako býk, který chce setřást jařmo deliria.

"Bene," šeptl zděšený D'Courtney. "Poslouchej mě, Bene..."

"Už deset let mi visíte zahryznutý do hrdla. A místa bylo dost pro nás oba. Monarch a D'Courtney. Místa dost i času dost, jenže vy jste chtěl moji krev, co? Moje srdce. Na všechno vztáhnout své špinavé ruce. Muž bez tváře!"

D'Courtney užasle zavrtěl hlavou. "Ne, Bene. Ne..."

"Neříkejte mi Bene! Nejsem váš přítel. Minulý týden jsem vám dal poslední šanci. Já. Ben Reich. Žádal jsem o příměří. Žebral jsem o mír. O sloučení. Prosil jsem jako hysterická ženská. Kdyby žil můj otec, plivl by mi do očí. Každý Reich, který měl v sobě odvahu, a tu měli všichni, by mi zmaloval obličej na modro. A já jsem žádal o mír, nebo snad ne? No? Nebo tomu tak není?" Reich zuřivě strčil do D'Courtneyho. "Odpovězte!"

D'Courtneyho obličej byl náhle bezvýrazný a nechápavý. Nakonec šeptl: "Ano. Žádal... A já jsem přijal."

"Vy jste co?"

"Přijal. Cekal jsem na to dlouhá léta. Přijal jsem."

"Přijal!"

D'Courtney přikývl. Jeho rty zformulovaly písmena: "WWHG".

"Cože? WWHG? Přijetí?"

Stařec opět přikývl.

Reich vybuchl smíchy. "Vy lháři! Jste nešikovnej starej lhář! To je odmítnutí. Odmítnutí! Odepření! Válka!"

"Ne, Bene. Ne..."

Reich popadl D'Courtneyho a postavil ho na nohy. Byl křehký a lehounký jako pírkó, ale jak se oťel o Rei-chovu ruku, páčil jako oheň.

"Takže bude válka, co? A smrt?"

D'Courtney zavrtěl hlavou a cosi se pokusil naznačit posunky.

"Žádné sloučení! Žádný mír! Smrt! Tu jste si vybral, že ano?"

"Bene... Ne."

"Vzdáváte se?"

"Ano," vydechl D'Courtney. "Ano, Bene. Ano."

"Lháři. Starej neohrabanej lháři." Reich se zasmál. "Vy ale jste nebezpečný. To vím. Ochranné zbarvení, to je váš trik. Hrajete si na idiota a každého chytíte do pastí. Ale mě nechytíte. Nikdy!"

"Nejsem... tvůj nepřítel, Bene."

"Ne!" vyštěkl Reich. "Nejste, protože už teď jste mrtvý. Jste mrtvý od okamžiku, kdy jsem vstoupil do téhle fialové rakve. Muž bez tváře! Tak - naposledy si mě ještě jednou poslechněte! Je s vámi jednou provždy konec!"

Reich vytáhl z náprsní kapsy pistoli. Stiskl knoflík a pistole se otevřela jako červený ocelový květ. Když D'Courtney spatřil, že má zbraň, vydral se mu z hrudi slabý výkřik. Zděšeně couval. Reich ho chytil a pevně sevřel. D'Courtney se v Reichově sevření kroutil a svíjel, jeho obličej prosil, oči se mu leskly a slzely. Reich ho popadl za slabý zátylek a tvář mu násilím otočil k sobě. Musel ho střelit do otevřených úst, aby se jeho lest podařila.

Vtom se otevřel jeden z okvětních lístků a do místnosti vběhlo napůl oblečené děvče. To Reicha překvapilo. Zhlédl za ní chodbu a na druhém konci otevřené dveře do ložnice. Děvče bylo v narychlo přehozeném županu a mělo rozčuchané blond vlasy a tmavé oči rozšířené strachem... Záblesk divoké krásy.

"Otče!" vykřikla. "Proboha, otče!"

Rozběhla se k D'Courtneymu. Reich se jí rychle postavil do cesty, ale D'Courtneyho zátylek nepustil. Děvče se zarazilo, ucouvlo, potom se s výkřikem vrhlo vlevo od

Reicha. Reich se otočil a vztekle po ní bodl dýkou. Vyhnula se jí, ale stačil ji strhnout na gauč. Reich vrazil špičku dýky D'Courtneymu mezi zuby a otevřel mu násilím ústa.

"Ne!" křičela. "Ne! Pro smilování boží! Otče!"

Klopýtala kolem pohovky a znovu se rozběhla k otci. Reich vrazil hlaveň D'Courtneymu do úst a stiskl kohoutek. Ozvala se tlumená rána a z D'Courtneyho temene vyrazil proud krve. Reich ho pustil a skočil po děvčeti. Chytil ji.

Křičela a zmítala se.

I Reich začal křičet. Tělem mu začaly probíhat spazmatické křeče a musel děvče pustit. Padla na kolena a odplazila se k mrtvému tělu. Když vytáhla pistoli z úst, kde ještě pořád trčela, bolestně zasténala. Pak se sklonila nad tělem a mlčky zírala na voskovou tvář mrtvého.

Reich zalapal po dechu a udeřil o sebe klouby obou rukou, aby ho to zabořilo. Když mu přestávalo hučet v uších, pokročil k dívce a usilovně se snažil srovnat si v hlavě myšlenky. Ve zlomku sekundy změnil plán. Vůbec nepočítal s tím, že by mohl mít svědka. O dceři se nikdo nezmínil. Ztracený Tate! Bude ji muset zabít, bude -

Dívka se vyděšeně ohlédla. Opět ten záblesk zlatých vlasů, temné oči, tmavé obočí, krása působící jako blesk.

Vyskočila, vytrhla se z Reichova těžkopádného sevření, přeběhla ke dveřím vykládaným drahokamy, rozrazila je a vběhla do předpokojů. Jak se dveře pomalu zavíraly, Reich spatřil strážce, dosud zhroucené na lavici, a děvče, které mlčky prchalo po schodech. V rukou mělo pistoli... a také jeho anihilaci.

Reich se vzpamatoval. Ztuhlá krev se mu znovu rozproudila. Třemi skoky byl u dveří, vyběhl ven a dostal se do obrazové galerie. Byla prázdná, jen dveře do nadcho-du se právě zavíraly. A dívka stále nic, žádný poplach. Jak dlouho potrvá, než křikem zburcuje celý dům?

Reich proběhl galerií a vešel do nadchodu. Byla ještě

naprostá tma. Tápál dál, až se dostal k hornímu schodu do hudební síně, a znovu se zastavil. Stále nic, žádný zvuk, žádný poplach.

Sešel dolů. Temné ticho nahánělo strach. Proč nekřičela? Kam se poděla? Reich přešel k západnímu oblouku a podle tichého šumu fontány věděl, že je na prahu hlavní dvorany. Kde je to děvče? Kde je v tom černém tichu? A pistole!

Bože! Ta ztracená pistole!

Kdosi se dotkl jeho ruky. Reich sebou vyplašeně trhl. Tate zašeptal: "Jsem tu. Trvalo vám to přesně -"

"Ty zkurvysynu!" vybuchl Reich. "Byla tam jeho dcera. Proč jste mě ne -"

"Buďte zticha!" zasyčel Tate. "Chci ji přechíst." Po

patnácti sekundách nesnesitelného ticha se roztřásl jako

osika. Vyděšeně zakňučel: "Proboha, proboha živého..."

Jeho strach zapůsobil jako katalyzátor. Reich se opět

ovládl. Začal uvažovat.

"Nechtě toho!" okřikl ho. "K anihilaci je ještě daleko." "Budete muset zabít i ji, Reichu. Budete muset -" "Ticho!

Nejdřív ji najděte! Prohledejte dům! Máte její strukturu. Zjistěte, kde je. Počkám u fontány. No tak, hněte sebou!"

Strčil do Tata a sám se odpotácel k fontáně. Sehnul se k jaspisovému okraji a svlažil si rozpálený obličej. Bylo to burgundské. Reich si utřel obličej a nevsímal si tichých hlasů, které přicházely z druhé strany fontány. Zřejmě se několik dalších lidí koupalo ve víně.

Rychle zvažoval situaci. Děvče je třeba najít a zabít. Jestli ještě bude mít pistoli, když ji Tate najde, zastřelí ji. A co když ne? Co pak? Uškrtí ji? Ne... Fontána. Byla pod hedvábným županem nahá. Mohl by jej svléknout. Najdou ji utopenou ve fontáně... jen další host, co se koupal ve víně moc dlouho. Ale musí se to stát rychle... rychle... rychle. Než skončí ta prokletá hra na sardinky. Kde je Tate? A kde je ona?

Tate se přikradl tmou a v prsou mu hvízdalo.

"No?"

"Je pryč."

"Vždyť jste vůbec nehledal, byl jste tu, co by luskl prsty. Jestli mě chcete dostat -"

"Koho? Vždyť jsme na stejné lodi. Její strukturu jsem neobjevil v celém domě. Je pryč."

"Všiml si někdo, že odešla?"

"Ne."

"Bože! Je pryč!"

"Pojďme raději i my."

"Pojďme, ale pomalu, nemůžeme utíkat. Jen co budeme venku, můžeme ji honit do rána, ale odtud musíme odejít, jako by se nic nestalo. Kde je Pozlacená mrtvola?"

"V promítací místnosti."

"Dívá se na film?"

"Ne. Ještě si hraje na sardinky. Jsou tam namačkaní jako v konzervě. Jsme tu skoro poslední."

"Sami ve tmě, co? Pojďme!"

Popadl Tata za roztřesený loket a vedl ho do promítací místnosti. Cestou úmyslně plačtivě volal: "Hej... Kde jste kdo? Marie! Ma-ri-e! Kde jste kdo?"

Tate hystericky zavzlykal. Reich s ním surově zatřásl. "Vzmužte se! Za pět minut jsme pryč. Potom se můžete začít bát."

"Ale jestli tu zůstaneme třet, nedostaneme ji. A potom -"

"Nezůstaneme tu třet. OSS, Gusi. Odvahu, statečnost, sebedůvěru!" Reich zatlačil na dveře do promítací místnosti a otevřel je. Byla tam tma, ale teplo mnoha těl. "Hej, kde jste všichni? Jsem sám."

Nic.

"Marie, jsem tady úplně sám v temnotě."

Tlumený šepot a pak výbuch smíchu.

"Miláčku, miláčku, miláčku!" zvolala Marie. "Přišel jsi o to nejlepší, chudáčku."

"Kde jsi? Jdu ti dát dobrou noc."

"To ne, přece ještě nemůžeš odejít."

"Je mi to líto, ale musím. Je pozdě. Zítra mám před sebou těžký den - musím podvést jednoho svého přítele. Tak kde jsi, Marie?"

"Tady, nahoře na pódiu, drahý."

Reich vykročil uličkou k pódiu a tápaje po schodech, vyšel nahoru. Za sebou ucítil chladný povrch promítací koule. Jakýsi hlas zvolal: "Dobře. Už ho máme. Světla!"

Vzplanulo bílé světlo a Reicha oslepilo. Hosté, usazení v křeslech kolem pódia, zavýskli radostí a vzápětí zklamaně vykřikli.

"Bene, ty podvodníku!" vykřikla Marie. "Jsi ještě oblečený. To není fér. Všichni měli být v božském flagran-ti."

"Až jindy, Marie, drahoušku." Reich natáhl ruku a půvabně se na rozloučenou uklonil. "Poručím se, madame."

Mnohokrát děkuji za -" V úžasu zmlkl. Na oslnivě bílé krajkové manžetě spatřil červenou skvrnu.

V ohromném tichu postřehl Reich druhou a třetí červenou skvrnu na manžetě. Schoval ruku za záda a další červená kapka dopadla před něj na podium. Za ní se spustil pomalý, nepřetržitý proud blýskavých šarlatových kapek.

"To je krev!" zavřískala Marie. "Krev! Nahoře někdo krvácí. Proboha, Bene... Ted' nemůžeš odejít a nechat mě tady. Světlo! Světlo! Světlo!"

Kapitola

ŠEST

V půl jedné po půlnoci přišla do rezidence Beaumont House pohotovostní hlídka, neboť obdržela toto hlášení: "GZ Beaumont. YLP-R," což v překladu znamenalo: "V Beaumont House, 9 Park South, došlo k činu nebo zanedbání, jež zákon zakazuje."

V 0.40 dorazil na základě hlášení pohotovostní hlídky okrskový kapitán. Hlášení znělo: "Trestný čin, pravděpodobně vražda - A A A."

V 1.00 přišel do Beaumont House Lincoln Powell na základě zděšené výzvy inspektorova zástupce: "Je to vražda trojnásobné áčko, Powelle. Mohu to odpřisáhnout. Vyrazilo mi to dech. Nevím, jestli mám být vděčný, nebo se bát; vím ale, že ani jeden z nás, co to máme v rukou, to nezvládneme." "Proč ne?"

"Podívejte, Powelle. Vražda je cosi abnormálního. Násilnou smrt může vyprodukovat jen zdeformovaná te-lepatická struktura. Nemám pravdu?" "Ano."

"A proto už více než sedmdesát let nedošlo k úspěšné trojnásobce. Člověk nemůže chodit po světě se zdeformovanou strukturou, nemůže v něm dozrávat vražda, aby si toho nikdo nevšiml. Uniknout pozornosti, na jto by měl asi takovou šanci, jako kdyb chodil po světě se třemi hlavami. Vy telepati si ho vytáhnete mnohem dřív, než se do toho pustí."

"Snažíme se... když se nám ho podaří identifikovat." "Vám se nikdo v normálním životě nevyhne, na to je telepatická síť příliš hustá. To by musel být nějaký poustevník. A může někdo, kdo žije sám, spáchat vraždu?" "Co tím chcete říct?"

"Vražda musí být pečlivě naplánovaná... a vraha si přitom nikdo nevšiml. Nikdo ho nehlásil. Ani tslepatictí tajemníci Marie Beaumontové. To znamená, že si nebylo čeho všimnout. Vrah musí mít přijatelnou strukturu, a přece musí být natolik abnormální, že vraždil. Jak, k čertu, můžeme vyřešit takový paradox?"

"Chápu. A co tedy dál?"

"Máme celou řadu nejasností. První, že nevíme, co D'Courtneyho zabilo. Za druhé, jeho dcera zmizela. Za třetí, někdo okradl D'Courtneyho strážce o hodinu času a my nedokážeme zjistit jak. Čtvrtá nejasnost -" "Zadržte. Hned jsem tam."

+++

Velká hala Beaumont House zářila ostrým bílým světlem. Policisté v uniformách byli všude. Laboratorní technici v bílých pláštích pobíhali sem a tam jako brouci. Hosté (už oblečení) byli shromáždění uprostřed, a motali se jako vyplašený dobytek na jatkách.

Když Powell, vysoký, štíhlý, oblečený v černobílé, scházel po východní rampě, pocítil vlnu nevraživosti. Rychle se spojil s Jacksonem Beckem, policejním inspektorem dvojkou: Jaká je situace, Jaxi?

Zmatek!

Přešli do neformálního policejního žargonu narážek, jinotajů a osobních symbolů. Beck pokračoval: Jsou zde telepati. Dávejte si pozor. V jediné mikrosekundě obeznámil Powella se situací.

Chápu. Nepěkné. A co tady dělají všichni tam dole? Něco nacvičujete?

Výstup gauner kontra dobrý člověk.

Je to nutné?

Máme před sebou odpornou bandu. Rozmazlenou. Korumpovanou. Nikdy nebudou spolupracovat. Musíš na ně něco chytrého vymyslet, jestli z nich chceš něco dostat. A tentokrát se bez toho neobejdeme. Já budu hrát gaune-ra. Ty budeš dobrák a jejich kámoš.

V pořádku. Pusť se do toho.

Powell scházel z rampy a v polovině se zastavil. Z tváře mu zmizel úsměv a z tmavých hlubokých očí přívětivost. Zatvářil se značně rozhořčeně.

"Bečku!" vyštěkl zostra. Jeho hlas prořal vzduch jako výstřel. Všechny oči se k němu obrátily.

Inspektor Beck se otočil k Powellovi. "Zde, pane," ohlásil se hrubým hlasem.

"Vyšetřujete, Bečku?"

"Ano, pane."

"A podle vašeho názoru se takhle vede vyšetřování?"

Nahnat skupinu nevinných lidí dohromady jako dobytek?"

"Kdepak nevinní!" odsekl Beck. "Došlo tady k vraždě!"

"Všichni v tomto domě jsou nevinní, Bečku. A vy je budete za nevinné pokládat a chovat se k nim s náležitou úctou, dokud neodhalíme pravdu."

"Cože?" vycenil zuby Beck. "K téhle bandě prolhan-ců? K těm se mám chovat zdvořile? K těmhle mizerným všivým velkopanským nafoukancům..."

"Co si to dovolujete? Okamžitě se omluvte!" Beck se zhluboka nadechl a zlostně zařal pěsti. "Inspektore Bečku, slyšel jste, co jsem řekl? Okamžitě se přítomným dámám a pánům omluvíte!"

Beck se na Powella zamračil a obrátil se k vykuleným hostům. "Promiňte," zamumlal.

"A varuji vás, Bečku," vypálil Powell. "Jestli se něco podobného bude opakovat, vyhodím vás. Půjdete hezky tam, odkud jste přišel. A teď mi zmizte z očí!"

Powell sešel až dolů mezi hosty a usmál se. Najednou byl docela jiný. Jeho chování nasvědčovalo tomu, že v srdci je jedním z nich. V jeho výslovnosti se objevil i náznak módního slangu.

"Dámy a pánové, od vidění vás, pochopitelně, znám všechny. Já však tak známý nejsem, a proto mi dovolte, abych se představil. Jsem Lincoln Powell, prefekt psychotické sekce, prefekt a psychotik. Dva starodávné tituly, že? Ale nebudeme si jich všimát." S napřaženou rukou přistoupil k Marii Beaumontové. "Vážená madame Marie, jaké vzrušující vyvrcholení vašeho nádherného večírku. Všem vám závidím. Vejdete do dějin."

Mezi hosty proběhl šum oživení. Nevraživost začala opadávat. Okouzlená Marie podala Powellovi ruku a automaticky se vzpřímila.

"Madam..." přivedl ji do rozpaků a obdařil ji otcovským polibkem na čelo. "Dovedu si představit, že jste zažili krušné chvíle. Ti hrubiáni v uniformách..."

"Milý prefekte..."

Začala se zničehonic chovat jako dívka a přitiskla se k jeho ruce. "Tolik mě to vyděsilo."

"Je tu někde nějaká tichá místnost, kde bychom mohli všichni pohodlně vyčkat, než se ten ruch přežene?"

"Ano. Pracovna, milý prefekte." Tak tak, že nezačala rozkoší šišlat.

Powell luskl prsty. Kapitánovi, který před něj přistoupil, nařídil: "Doprovodte madame a ostatní hosty do pracovny. Bez stráží. Pánové a dámy budou mít soukromí."

"Pane Powell, pane..." odkašlal si v rozpacích kapitán. "Ti hosté zde. Jeden z nich přišel až poté, co ohlásili vraždu. Advokát, pan l/4maine."

Powell nalezl Joa l/4maina, advokáta dvojku v davu. A vyslal mu telepatický pozdrav.

Jo?

Ahoj.

Co tě přivádí do téhle jámy lvové?

Obchod. Zavolal kli(Ben Reich)ent.

Ten žralok? To mi je podezřelý. Počkej tady s Reichem. Něco si musím objasnit.

S Beckem jste to zahráli skvěle.

K čertu, tys to pochopil?

Ne, ale znám vás dva. Jemný Jax, který si hraje na tupého policajta - je to jako z románu.

Beck je vyrušil, ozval se z druhé strany dvorany. Byl nazlobený. Ne abys to prozradil, Jo!

Zbláznil ses? To jako by l/4maina žádali, aby porušil posvátnou etiku Společenství. Vybuchl rozhořčením, ale Beck se jen zakřenil.

To vše proběhlo v sekundě, ve které Powell opět políbil Marii na oči a jemně se jí vymanil z rozechvělého sevření.

"Dámy a pánové, setkáme se opět v pracovně." Zástup, veden kapitánem, se dal do pohybu. Hosté se se zájmem rozpovídali. Bylo to něco nového, úžasné vzrušujícího. Powell i přes šum, vřavu a smích vycítil stěnu tvrdé telepatické blokády. Poznal tu zeď a dal překvapení průchod.

Gus! Gus Tate! Ale, zdravím vás, Powelle! Vy? Hlídáte & slídíte?

Gus? ozval se Beck. Tady? Dosud jsem ho nezahlédl. Proč se, k čertu, schováváte?

Chaotická odpověď, ve které se mísily hněv, rozhořčení, strach ze ztráty pověsti, sebeponížení, hanba -

Jen klid, Gusi. Vaše struktura uvízla ve zpětné vazbě. Nebojte se, menší skandálek vám vůbec neuškodí. Budete alespoň lidštější. Zůstaňte zde & pomozte. Mám takový pocit, že budu potřebovat ještě jednu jedničku. Tohle svinstvo má totiž všechny atributy trojnásobného áčka.

+++

Když se dvorana vyprázdnila, Powell si zkoumavě přeměřil tři muže, kteří s ním zůstali. Jo l/4main byl zavalitý, silný, podsaditý chlapík s lesklou pleší a přátelskými hranatými rysy. Drobný Tate byl nervózní a nejistý. .. mnohem víc než obvykle.

A nechvalně známý Ben Reich. Powell se s ním setkal poprvé. Vysoký, širokoplecí, rozhodný, vyzařovaly z něj neobvyklý šarm a síla. V té síle byla přívětivost, ale zároveň z něho dýchal i despotismus. Oči měl čisté a laskavé, ale ústa se zdála příliš malá a citlivá a vypadala dost zvláštně; jako jizva. Přitažlivý člověk, ale cosi v jeho nitru varovalo. Usmál se na Reicha. Reich úsměv opětoval. Spontánně si podali ruce.

"To každého takhle odzbrojujete, Reichu?"

"Tajemství mého úspěchu," zazubil se Reich. Pochopil, co tím Powell myslí. Byli si navzájem sympatičtí.

"Ale ať si ostatní hosté nevšimnou, jak mě okouzlujete. Mysleli by si, že jsme spolčení."

"Vy se nemusíte bát, o vás si to myslet nebudou, Powelle. Vy je zvládnete. Všem vnuknete pocit, že oni jsou spolčení s vámi."

Opět se usmáli. Bylo to nečekané, ale přitahovala je k sobě jakási chemotropie. Bylo to nebezpečné. Powell se to pokoušel setřást. Obrátil se ke l/4mainovi: "Tak co teď, Jo?"

Pokud jde o čtení, Linci...

"Zůstaneme na Reichově rovině," přerušil ho Powell. "Nebudeme předbíhat událostem."

"Reich mě zavolal, abych ho zastupoval. Žádná telepatie, Linci. Musí to zůstat v rovině objektivity. Právě proto tu jsem. Musím být u každého výsledku."

"Čtění nezabráníš, Jo. Nemáš na to podle zákona právo. Můžeme vyhrabat všechno, co potřebujeme -"

"Za předpokladu, že k tomu máte souhlas vyšetřovaného. A mou úlohou zde je vám říct, jestli takový souhlas máte či nikoliv."

Powell pohlédl na Reicha. "Co se stalo?"

"Cožpak to nevíte?"

"Rád bych slyšel vaši verzi."

Jo l/4maine vyštěkl: "Proč právě Reichovu?"

"Protože bych rád věděl, proč tak rychle potřeboval právníka. Je do toho nějak namočený?"

"Jsem namočený do mnoha věcí," zašklebil se Reich. "Monarch se nedá řídit, aniž bychom neměli kupu tajemství, která je potřeba chránit."

"Ale vražda mezi ně nepatří, že ne?"

Nech toho, Linci!

Přestaň mi stavět bloky. Jo. Vždyť to jen tak trochu zkouším, protože se mi ten chlapík líbí.

Jak je líbo, ale na úkor tvého času... ne mého.

"Jo nechce, abych si vás oblíbil," usmál se Powell na Reicha. "Neměl jste si volat právníka. V mých očích je to podezřelý."

"Není to nemoc z povolání?" usmál se Reich.

"Ne." Ke slovu se dostal Úskočný Abe a hladce pokračoval: "Nevěřil byste, ale nemocí z povolání u detektivů je lateralita. To znamená praváctví nebo leváctví. Většina detektivů trpí záhadnými změnami laterality. Já jsem byl od přírody levák, a to až do Parsonsovova případu, kdy -"

Powell náhle spolkl svou báchorku. Odstoupil dva kroky od fascinovaného posluchačstva a zhluboka si povzdechl.

Když se k nim otočil, Úskočný Abe byl pryč.

"Dopovím vám to jindy," řekl. "Kdybyste mi nyní popsali, co se dělo od chvíle, kdy Marie a ostatní hosté zpozorovali krev, která vám kapala na manžetu."

Reich se podíval na krvavé skvrny na manžetě. "Vykřikla vražda a my jsme se hned všichni hnali nahoru do Orchidejového apartmá."

"Jak jste potmě našli cestu?"

"Bylo světlo. Marie dala pokyn, aby rozsvítily."

"Takže protože bylo světlo, našli jste apartmá bez problémů, že?"

Reich se pochmurně usmál. "Já jsem ho nenašel. Je utajené. Marie nás vedla."

"Byli tam strážci... omráčení nebo co?"

"Ano. Vypadali jako mrtví." "Jako kámen, že? Nepohnuli ani svařem?" "Jak to mám vědět?"

"Jak vlastně." Powell neúprosně pohlédl na Reicha. "A co D'Courtney?"

"I on vypadal mrtvý. K čertu, on byl mrtvý!"

"A všichni jste stáli kolem a dívali se?"

"Někteří odešli do ostatních místností apartmá a hledali jeho dceru."

"Jmenuje se Barbara D'Courtneyova. Myslel jsem, že o její přítomnosti nikdo nevěděl. Jak je tedy možné, že ji hledali?"

"Nevěděli jsme to, ale Marie nám to řekla a my ji hledali."

"Byli jste překvapení, že je pryč?"

"Nás už nemohlo překvapit nic."

"Máte nějakou představu, kam mohla odejít?"

"Marie řekla, že nejspíš zabila otce a zmizela."

"Věřili jste tomu?"

"Nevím. Celé je to naprosto bláznivé. Jestli byla natolik pomatená, že beze slova odešla z domu a nahá utíkala ulicemi, celkem lehce mohla připravit o život i svého otce."

"Dovolíte, abych vás kvůli prostředí a podrobnostem přečetl?"

"Jsem v rukou svého právníka."

"Odpověď tedy zní ne!" vmísil se 1/4maine. "Člověk má ústavní právo odmítnout esperické vyšetřování a nesmí mu to v žádném případě přitížit. Reich to odmítá."

"A já jsem z toho pořádně zmatenej," vzdychl Powell a pokrčil rameny. "Tak dobře, spustíme vyšetřování."

Otočili se a zamířili k pracovně. Beck přes halu z druhé strany policejním kódem vyslal: Linci, proč dovolíš, aby z tebe Reich dělal blázna?

A dělal?

Samozřejmě. Ten žralok tě může kdykoli opít rohlíkem.

Už mu jich moc nezbyvá, Jaxi. Ten žralok je totiž zralý na anihilaci.

Cože?

Slyšel jsi, jak se překl, když mě oblboval? Reich nemohl vědět, že je tam dcera. Nikdo to nevěděl. Neviděl ji. Nikdo ji neviděl. Že kvůli vraždě utekla z domu, to si mohl domyslet. To si mohl domyslet kdokoli. Ale jak mohl vědět, že byla nahá?

Na okamžik zavládlo užaslé ticho a pak, když Powell procházel severním obloukem do pracovny, doprovázela ho vlna nadšeného obdivu: Skláním se před tebou, Linci. Skláním se před mistrem.

+++

"Pracovna" v Beaumont House byla zařízena ve stylu tureckých koupelí. Podlahu tvořila mozaika z hyacintu, spinelu a slunečního kamene. Stěny šrafované zlatými dráty metodou cloisonne byly vykládané blýskavými syntetickými kameny... rubíny, smaragdy, granáty, chryzolyty, ametysty, topasy... a všechny tvořily portrét majitelky. Dále tam bylo roztroušeno velké množství sametových kobereců a předložek, křesel a pohovek.

Powell vstoupil do pracovny a hned zamířil doprostřed. Reich, Tate a 1/4maine zůstali opodál. Sum hovoru utichl a Marie Beaumontová povstala. Powell jí naznačil, že může zůstat sedět. Porozhlédl se, snažil se odhadnout masovou psychózu shromážděných sybaritů a rozhodoval se, jakou taktiku by měl zvolit. Nakonec spustil:

"Zákon je strašně choulostivý na to, když někdo zemře násilím. Lidé umírají denně po tisících, ale jen proto, že někdo měl odvalu a dostatek podnikavosti a pomohl starému D'Courtneyemu k odchodu, prohlásí ho zákon za nepřítele společnosti. Podle mě je to idiotské, ale tento názor, prosím, necitujte."

Odmlčel se a zapálil si cigaretu. "Všichni, přirozeně, víte, že jsem telepat. Tato skutečnost možná některým z vás nahnala strach. Domníváte se, že zde stojím jako nějaká mozek čtoucí obludaji sonduji vaše mentální útroby. No... A na rovinu, Jo 1/4maine by mi to nedovolil, i kdybych mohl. Seděl bych na vesmírném trůnu, prakticky roven bohu.

Doposud, pravda, si této podobnosti nikdo z vás nevšiml..."

Místnosti se rozlehl smích. Powell se odzbrojivým způsobem usmál a pokračoval: "Ne, masového čtení mozku není schopen žádný telepat. Je dost těžké přečíst jednotlivce. A když se do jednoho obrazce složí několik desítek telepatických struktur, je to vyloučené. Když je pohromadě skupina výjimečných, vysoce individualistických jedinců jako jste vy, jsme docela vydaní na milost a nemilost."

"A o mně tvrdil, že já mám šarm," poznamenal Reich.

"Dnes večer," pokračoval Powell, "jste hráli hru na 'sardinky'. Kéž byste mě bývali pozvali, madam. Příště na mě nesmíte zapomenout..."

"Ale samozřejmě," zvolala Marie. "To víte, že ano, drahý prefekte..."

"V průběhu hry byl starý D'Courtney zabít. Jsme téměř přesvědčeni, že to byla předem naplánovaná vražda. Jistotu budeme mít, až dostaneme výsledky z laboratoře. Ale předpokládáme, že je to trojnásobné áčko. Pak si budeme moci zahrát další hru... hru s názvem Vražda."

Zašuměla rozpačitá odezva. Powell pokračoval stejným nonšalantním tónem. Obezřetně dodával nejšokantnějšímu zločinu za posledních sedmdesát let nádech irea-lity.

"Ve hře Vražda," vysvětloval, "je jako-oběť zabita. Jako detektiv musí zjistit, kdo oběť zabil. Vyptává se jako podezřelých. Každý musí říct pravdu, mimo vraha,

který smí lhát. Detektiv porovnává výpovědi, dedukuje, kdo lže, a vraha odhalí. Myslel jsem, že by se vám taková hra mohla líbit."

"Jakže?"

"Já jsem tu jen turistka," ozvalo se.

Smích.

"Při vyšetřování vraždy," usmál se Powell, "se zkoumají tři aspekty. Prvním je motiv. Druhým je způsob. Třetím je příležitost. O druhé dva se postarají lidé a laboratoře. První můžeme objevit my při hře. Jakmile ho objevíme, možná tak rozlouskneme i ty zbylé dva aspekty, se kterými právě zápasí v laboratoři. Víte, že nemohou zjistit, co bylo příčinou D'Courtneyho smrti? Víte, že zmizela dcera oběti? Že odešla z tohoto domu, zatímco jste si hráli na sardinky? Víte, že D'Courtneyho tělesní strážci byli záhadně zkratováni? Ano, opravdu. Někdo je okradl o celou hodinu času. Všichni bychom rádi věděli, kdo to byl."

Stáli na samém kraji pastí, celí bez dechu, fascinovaní. Past bylo třeba zaklapnout s maximální obezřetností.

"Smrt, zmizení, krádež času... to vše můžeme objasnit pomocí motivu. Já budu jako detektiv. Vy budete jako podezřelí. Budete mi říkat pravdu... všichni mimo vraha, samozřejmě. Cekáme, že bude lhát. Ale my ho chytíme a tento večírek skončí triumfálním vyvrcholením, pokud mi dovolíte, abych každého z vás telepaticky vyšetřil."

"Bože!" zvolala Marie vystrašeně.

"Počkejte, madame. Pochopte mě. Chci jen, abyste mi to dovolili. Nebudu muset číst. Protože, jak vidíte, když mi všichni nevinní podezřelí udělí souhlas, pak ten, kdo souhlas odmítne, je vinen. Protože jen on se mu^í chránit před přečtením."

"Může to po nich chtít?" šeptl Reich l/4mainovi.

l/4maine přikývl.

"Představte si na chvilku, jak to bude probíhat," předestřel jim Powell před očima celou scénu a měnil místnost na jeviště. "Oficiálně se zeptám: Dovolíte mi tele-patické vyšetřování? Potom obejdu místnost..." Pomalu vykročil a nakláněl se po řadě k jednotlivým hostům. "A vaše odpovědi budou... Ano... Ano... Samozřejmě... Proč ne...? Jistěže... Ano... Ano... a pak najednou nastane dramatická pauza." Powell se zastavil před Reichem, vzpřímený, hrozivý. "A vy pane, opakují, vy mi také dáte souhlas k telepatickému vyšetřování?"

Všichni ho pozorovali jako zhypnotizovaní.

I sám Reich byl užaslý a Powellovým namířeným ukazovákem a podmračeným pohledem jako ochromený.

"Váhá. Červená, pak smrtelně zbledne, že by se v něm krve nedořezal. Uslyšíte jeho zmučené: Ne!..." Powell se otočil s triumfálním gestem, do něhož zahrnul všechny: "A v té vzrušující chvíli budeme vědět, že máme vraha!"

Už je takřka měl, kde potřeboval. Téměř. Bylo to nové, odvážné, vzrušující; jako ultrafialové průzory, ale místo na šatech - do duše... Jenže Mariini hosté měli v duších zlo... křivé přísahy... cizoložství - ďábla. A ve všech se zděšeně ozýval stud.

"Ne!" vykřikla Marie. Všichni vyskočili a jeden přes druhého křičeli: "Ne! Ne! Ne!"

Byl to perfektní pokus, Linci, ale tady máš odpověď. Z těchto hyen nikdy motiv nevypáčíš.

Powell však neztrácel šarm ani jako poražený. "Lituji, dámy a pánové, ale opravdu vám nic nevyčítám. Jen hlupák by věřil policajtoví." Vzdychl. "Jeden z mých pomocníků zapíše ústní výpovědi těch, kteří je budou ochotni poskytnout. Pan l/4maine bude při ruce, aby vám poradil a chránil vás."

Smutně pohlédl na l/4maina: A mně dá zabrat.

Ne, nechci, abys mě takhle ovlivňoval, Linci. Tohle

je první trojnásobné áčko za více než sedmdesát let. Musím postupovat s ohledem na svoji kariéru. Tohle jí může nesmírně pomoci.

I já mám na srdci svou kariéru, Jo. Jestli mé oddělení tenhle případ nevyřeší, může mě to zničit.

Tak tedy každý čte pro sebe. To je přece fěr, Linci.

"K čertu s tím," zaklel Powell. Mrkl na Reicha a pomalu vyšel ven.

+++

Technici ve fialovém svatebním apartmá skončili. De Santis, úsečný, podrážděný, uštvaný, předal Powellovi výsledky a vyčerpaně řekl: "Je to pěkně zkurvený."

Powell se podíval na D'Courtneyho tělo. "Sebevražda?" Ve společnosti De Santise byl vždycky nedůtklivý; De Santisovi takový vztah konekconců vyhovoval.

"Čerta starýho! Po zbrani ani stopy."

"Co ho tedy usmrtilo?"

"To nevíme."

"Vy to pořád ještě nevíte? Už jste tady tři hodiny!"

"Ne, nevíme!" vyletěl De Santis. "Proto říkám, že je to zkurvený."

"Vždyť má hlavě díru, kterou se dá prolézt, ne?"

"Ano, ano, ano, jasně. Vstup nad čípkem. Výstup pod fontanelou. Smrt nastala okamžitě. Ale co udělá díru? Co v lebce vyvrtalo takovou díru? Na to se mě zeptejte!"

"Laser?"

"Žádné popáleniny."

"Krystalizace?"

"Žádné omrzliny."

"Náboj s dusíkem?"

"Žádná amoniakální usazenina."

"Kyselina?"

"Příliš úlomků. Kyselinový sprej by sice takovou díru mohl vypíchnout, ale nemohl by vyletět na druhé straně."

"Bodná zbraň?"

"Myslíte dýku nebo nůž?"

"Něco takového."

"Vyloučeno. Máte představu, jaká síla by byla zapotřebí, abyste takhle prorazil lebku? Ne, bodná zbraň ne."

"No... právě jsem vyčerpal seznam všeho, co vniká do těla. Ne, počkejte. Co projektil?"

"To je co?"

"Starodávná zbraň. Kulka vržená výbušninou. Hlučná a zapáchá."

"V tomto případě ne."

"Proč?"

"Proč?" odplivl si De Santis. "Protože po takovém projektilu není nikde ani stopy. Ani v ráně, ani v místnosti. Nikde,

vůbec nikde."

"Aby do toho hrom!"

"Souhlasím s vámi."

"A máte pro mě něco? Aspoň něco?"

"Ano. Před smrtí jedl bonbony. V ústech měl kousek želatiny... standardní, do jaké se dávají bonbony."

"A."

"V celém apartmá bonbony nejsou."

"Mohl je všechny sníst."

"V žaludku je nemá. A stejně, s takovým krkem by bonbony nejedl."

"Proč ne?"

"Psychogenní rakovina. Je na tom zle. Nemohl mluvit, natož aby mohl jíst takové sračky."

"Zatraceně a sakra! Tu zbraň musíme mít... ať je jí, co chce."

Powell přeběhl prsty po papírech, hleděl na voskové tělo a hvízdal si jednoduchou melodii. Vzpomněl si, že kdysi slyšel audioknihu o esperovi, který uměl přečíst mrtvolu... jako ten starý mýtus o fotografování zorničky mrtvého oka. Kéž by se to dalo!

"No dobře," vzdychl nakonec. "Doběhli nás s motivem a doběhli nás se způsobem. Doufejme, že ještě budeme mít příležitost něco udělat, protože jinak Reicha nikdy neusvědčíme."

"Jakého Reicha? Bena Reicha? Co je s ním?"

"Největší starost mi dělá Gus Tate," zamumlal Powell. "Jestli je do toho namočenější... Prosím? Aha, Reich? On je vrahem, De Santisi. Do pracovny Marie Beaumontové jsem propašoval 1/4 maina. Reich se překl. Zins-cenoval jsem takový malý výstup, tím jsem zmátl Joa, a mezitím jsem se snažil číst, abych měl jistotu. To vám říkám, přirozeně, neoficiálně, ale vím dost na to, abych si byl jist, že naším člověkem je Reich."

"Kristepane!" zvolal De Santis.

"Ale abychom ho usvědčili a dostali před soud - k tomu je ještě dlouhá cesta. Ještě jsme daleko od anihilace, brácho. Daleko, předaleko."

Zadumaný Powell nechal šéfa laboratoře přemýšlet o samotě, prošel předpokojem a sešel do hlavního stanu v obrazové galerii.

"A navíc je mi ten chlápek sympatický," mumlal si.

V obrazové galerii u Orchidejového apartmá, kde zřídili dočasný hlavní stan, se Powell setkal s Beckem a probrali spolu všechno, co se dosud zjistilo. Jejich myšlenková výměna trvala přesně třicet sekund a proběhla v bleskovém tempu, typickém pro telepatický rozhovor:

Kandidát na anihilaci je Reich, Jaxi. Nachytil jsem ho v rozhovoru a v Marii-ně pracovně jsem ho přečetl, abych měl jistotu. Ben je náš kluk.

To nikdy nedokážeš, Linci.

Mohli by pomoci strážci?

Pane jo! Moc toho není! A že Pozlacená mrtvola umí vřeštět! Ne. Ztratili celou hodinu. De Santis říká, že mají zničený rodopsin v sítnici. To je to, čím vidíme... Pokud jde o strážce, měli službu a dávali pozor. Nic se nedělo až do chvíle, dokud se tam nenahrmul dav a Marie nezačala vřeštět, že zaspali ve službě... Ale oni přísahají, že neusnuli. My ale víme, že to byl Reich.

Ty víš, že to byl Reich. Jen ty, nikdo jiný!

Vydal se tam, zatím, co ostatní si hráli na sardinky. Poškodil strážcům zorničky a obral je o hodinu času. Vstoupil do fialového apartmá a zabil D'Courtneyho. To děvče se do toho nějak zapletlo, a proto uteklo. Ale jak? Jak zabil D'Courneye?

A ještě něco: proč vlastně zabil D'Courtneyho?

To nevím. Neznám odpověď ani na jednu z těchto otázek... zatím ještě ne.

Takhle ho k anihilaci ne-dokopeš.

To vím.

Hm! Musíš prokázat motiv, způsob a příležitost, a to objektivně. A zatím máš jen telepatickou informaci, že Reich zabil D'Courtneyho.

Nic moc!

Přečetl jsi jak a proč?

Nemohl jsem se dostat tak hluboko... ne, když mě neustále pozoroval Jo 1/4-maina.

A zřejmě se nikdy tak hluboko nedostaneš. Jo je příliš opatrný.

Sakra & kruci! Jacksona, potřebujeme to děvče!

Myslíš Barbaru D'Courtneyovou?

Ano. Ona je klíčem ke všemu. Kdyby nám pověděla, co viděla a proč utekla, soudu by její svědectví stačilo. Potvrdila by všechno, co doposud máme. Bez ní nám jsou k ničemu. Pusť všechny. Bez ní jsou zbyteční. Musíme se přilepit na Reicha... uvidíme, jestli se nám nepodaří vyhrabat nějaké nepřímé důkazy, ale - Souhlasím. Dobře. Začínám ho nenávidět.

Ale bez té mizerné ženské nám nepomohou.

V takových chvílích, pane Bečku, i já nenávídím ženy. Proboha, proč mě chtějí všichni mermomocí oženit?

Představa směřujícího se koně.

S ar (cenzurováno) kastická odpověď.

Iro(cenzurováno)nické odseknutí.
(cenzurováno)

***#

Powell vyřkl poslední slovo, vstal a odešel z galerie. Prošel nad chodem, sestoupil do hudební síně a vstoupil do hlavní dvorany. Spatřil Reicha, l/4maina a Tata, jak stojí u fontány, zabraní do rozhovoru. Opět v něm zahlo-dala znepokojivá otázka, jak je to vlastně s Tatem. Jestli je spolčený s Reichem, což Powell vytušil již před týdnem na svém večírku, není vyloučené, že má prsty i v té vraždě.

Představa, že by se esper jednička, jeden z pilířů Společenství, účastnil vraždy, byla nemyslitelná; ale jestli je to přece jenom pravda, při shromažďování důkazů se pořádně zapotí. Z jedničky ještě nikdy nikdo nic nedostal, pokud sama k tomu nedala stoprocentní souhlas. A jestli Tate (neuvěřitelné... nemožné... sto proti jedné) pracuje pro Reicha, je Reich sám nezranitelný. Rozhodl se, že podnikne ještě jeden propagandistický útok, než bude nucen uchýlit se k běžnému policejnímu postupu. Zamířil ke skupince.

Zachytil jejich pohled a rychle dal příkaz telepatům.

Jo. Gusi. Jděte pryč. Chci něco říct Reichovi, ale bez

vás. Nebudu ho číst ani protokolovat, co řekne. Naléhavě vás prosím.

l/4maine a Tate přikývli, cosi zašeptali Reichovi a pokojně se vzdálili. Reich je zvědavě pozoroval a pak pohlédl na Powella. "Zastrašil jste je?" zeptal se.

"Jen jsem je varoval. Sedněte si, Reichu."

Sedli si na kraj fontány, tváří v tvář v přátelském mlčení.

"Ne," ozval se Powell po chvíli, "nečtu vás."

"Ani jsem si to nemyslel. Ale v Mariině pracovním jste tak učinil, že?"

"Cítil jste to?"

"Ne. Tušil. Já bych to byl na vašem místě udělal."

"Ani jednomu z nás není možné příliš důvěřovat, že?"

"Fuj!" zasmál se Reich. "Nehrajeme podle pravidel pro dětičky. Hrajeme jako muži, vy i já. Jen zbabělci a slaboši se skrývají za pravidla fair play."

"A co etika a čest?"

"Cest v sobě máme, ale podle vlastního zákoníku... Určitě ne nějaká povymyšlená pravidla, která jakási bázlivá nula sepsala pro ostatní bázlivé nuly. Každý člověk má svoji čest a etiku, a pokud se jich drží, kdo na něj může ukázat prstem? Jeho etika se vám nemusí líbit, ale to vám ještě nedává právo nazývat ho neetickým."

Powell smutně zavrtěl hlavou. "Jsou ve vás dva lidé, Reichu. Jeden je dobrý, druhý zkažený. Kdybyste byl jen vrah, nebylo by to tak zlé. Jenže ve vás je polovina satana a polovina světce, a to celou situaci nesmírně zhoršuje."

"Věděl jsem, že to bude zlé, když jste na mě mrkl," usklíbl se Reich. "Jste mazaný, Powelle. Doopravdy mi naháníte strach. U vás neumím odhadnout, kdy přijde úder, a ani kam se uhnout."

"Tak proboha přestaňte uhýbat a vzdejte to," naléhal Powell. Hlas mu sálal naléhavostí. Oči mu planuly. Jeho cílevědomost opět Reicha vyděsila. "Tentokrát vás porazím na hlavu, Bene. Toho ďábla ve vás usklím, protože obdivuji toho světce. Je to začátek vašeho konce a vy to dobře víte. Proč si to neulehčíte?"

Reich na okamžik zaváhal, jako by se už-úž chtěl vzdát. Potom se ale proti Powellovu útoku obrnil. "Vzdát nejlepší souboj svého života? Ne. Ani za milion let, Linci. Pěkně si to vychutnáme - až do konce."

Powell hněvivě trhl ramenem. Oba vstali. Jejich ruce se mimovolně setkaly v posledním rozloučení.

"Ztrácím ve vás velkého partnera," pronesl Reich.

"Ztrácíte velkého člověka sám v sobě, Bene."

"Nepřátelé?"

"Nepřátelé."

Tak začala anihilace.

Kapitola

SEDM

Policejní prefekt sedmnácti a půl milionového města nemůže být uvázaný ke stolu. Nemá archiv, nemá zprávy, nemá poznámky a nemá nic z byrokratické mašinérie. Má tři esperické tajemníky - čaroděje, pokud jde o paměť, kteří nosí v hlavě všechny detaily jeho práce. Doprovázejí ho po ústředí jako nerozlučná trojice. Powell, obklíčen svým létajícím komandem - (personál je přezdíval Dlouhý, Široký a Bystrozraký) - běhal po Center Street, aby pro svou bitvu shromáždil podklady.

Komisaři Crabbovi ještě jednou předestřel v hrubých rysech celý případ. "Potřebujeme motiv, způsob a příležitost, komisaři. Příležitost už bychom měli, ale to je tak všechno. Znáte starého Mojžíše. Bude trvat na nezvratných důkazech."

"Koho starého?" zeptal se Crabbe překvapeně.

"Starého Mojžíše," usmál se Powell. "To je naše přezdívka pro mozaikový multiplexní soudní počítač. Ani vám by se pokaždé nechtělo vyslovit celý název. Proto jsme ho trochu zkrátili."

"Prokletá mašina!" odříkl si Crabbe.

"Ano, pane. Jsem připraven vyrazit na Bena Reicha a celý Monarch, abych tak získal pro Mojžíše důkazy. Vás bych se chtěl zeptat přímo. Jste ochoten do toho jít bez výhrad i vy?"

Crabbe, který cítil nechuť ke všem esperům, zčervenál a vyskočil z ebenové židle za ebenovým psacím stolem v ebenově stříbrné kanceláři. "Co to, k čertu, má znamenat, Powelle?"

"Nehleďte v tom žádný podraz, pane komisaři. Jen se vás ptám, zda nejste nějakým způsobem spjat s Reichem nebo s

Monarchem. Nebude vám vadit, když se to rozvíří? Nemůže se stát, aby Reich za vámi přišel a zastavil vás?"

"Ne, nebude, kruci!"

Pane, vyslal Dlouhý Powellovi, čtvrtého prosince jste měl rozhovor s komisařem Crabbem o případu Monolit. Výňatek z něj zní takto:

POWELL: Má to složitou finanční stránku, komisaři. Monarch nás může držet v šachu námitkou o protiprávní dostatečnosti důkazů.

CRABBE: Reich mi dal slovo, že nebudou nic namítat; vždycky se můžu na Bena Reicha spolehnout. Podporoval moji kandidaturu na okresního prokurátora.

Konec citátu.

Dobře, Dlouhý. Myslel jsem si, že Crabbe s ním něco má.

Powell změnil taktiku a upřel na Crabba pohled.

"Co se to tu ksakru se mnou pokoušíte hrát? A co vaše kampaň na okresního prokurátora? Nepodporoval snad Reich vaši kandidaturu?"

"Podporoval."

"A mám tedy věřit, že vás už nepodporuje?"

"K čertu s vámi, Powelle - Ano, máte pravdu. I potom. Ale ne dlouho."

"Mám tedy zelenou ve věci té vraždy?"

"Proč jste tak přesvědčený, že Reich je vrah? Je to směšné. Nemáte žádný důkaz. Sám to přiznáváte."

Powell se stále na Crabba mračil.

"Nezabil ho. Ben Reich by nikoho nezabil. Je to dobrý člověk, který -"

"Mám tedy od vás povolení, abych tuto vraždu vyřešil?"

"Dobře, Powelle, máte."

Ale s velkými výhradami. To si poznamenejte, chlapci. Z Reicha má smrtelný strach. I to si poznamenejte. I já z něj mám strach.

CO

Powell řekl svým lidem: "Teď pozor - všichni víte, jak chladnokrevná potvora je Starý Mojžíš. Pořád skřehotá fakta-fakta-důkazy-nezvratné důkazy! A ty musíme získat, jinak tu mašinu nepřesvědčíme, aby zahájila stíhání. Abychom je získali, musíme jít na Reicha chytře & hloupě. Znáte tu metodu. Na každý manévř nasadíme jedno trdlo a jednoho chytráka. Trdlo nebude vědět, že v akci je i chytrák. Ani vyšetřovaný to nebude vědět. Když setřese hlupáka, bude si myslet, že vyhrál. A to bude příležitost pro chytrolína. Takhle půjdeme na Reicha."

"Jasný," poznamenal Beck.

"Projďte všechna oddělení. Vytáhněte stovku obyčejných policajtů. Navlečte je do civilu a přidělte na Reichův případ. Z laboratoře vezměte roboty, které pátrají po nezvěstných. Zapojte do práce na Reichově případu vše, co vám přijde pod ruku. Celý tenhle balík bude představovat hlupáky... Takové, aby je mohl setřást, ale ne bez určité námahy."

"Máme jít po něčem konkrétním?" zeptal se Beck.

"Proč si hráli na sardinky? Kdo tu hru navrhl? Tajemníci Beaumontové do protokolu uvedli, že Reicha nedokázali přechytit, protože se mu v hlavě pořád honila jakási písnička. Jaká písnička? Kdo ji napsal? Kde ji Reich slyšel? Laboratoř tvrdí, že strážce vyřídili jakýmsi vizuálním ionizátorem. Proveďte všechny výzkumy na toto téma. Dále, co zabilo D'Courtneyho? Rozběhněte rozsáhlé vyšetřování zbraní. Soustřeďte se na vztahy Reicha a D'Courtneyho. Víme, že byli obchodními rivaly. Byli i nepřáteli na život a na smrt? Byla to vražda pro peníze? Vražda ze strachu? Co a kolik získá Reich D'Courtneyho smrtí?"

"Ježíšikriste!" zvolal Beck. "Tohle všechno? Na to nestačíme, Linci."

"Uvidíme. I když já si to nemyslím. Reich je úspěšný muž. Má za sebou celou řádku vítězství, na která je patřičně hrdý. Myslím, že bude kousat. Vždycky, když prokoukne některý z našich manévřů, bude si myslet, že jsme na lopatkách. Ať si to myslí. Setkáme se s nepříznivou odezvou veřejnosti. Budou nás roznášet na kopytech. Ale hrajte dál. Zuřte! Rozčilujte se! Vydávejte rozhořčená prohlášení! Budeme si hrát na hloupé, tupé policajty... A zatímco Reich bude lízat smetanu svého úspěchu -"

"Ty slízneš Reicha," zakřenil se Beck. "A co to děvče?"

"Ta bude v našem neobratném postupu výjimkou. U ní na to musíme jinak. Všichni policisté v této zemi ať mají za hodinu její popis a fotografii. Na fotografii uveďte, že kdo ji najde, bude ihned povýšen o pět stupňů."

Pane: předpisy zakazují povýšit najednou o víc než o tři stupně, ozval se Bystrozraký.

"Do háje s předpisy!" vybuchl Powell. "Pět stupňů muži, který najde Barbaru D'Courtneyovou. Musím ji mít stůj co stůj!"

+++

V Monarch Toweru Ben Reich shrnul všechny piezoelektrické krystaly, co měl na stole, do rukou vylekaných sekretářek.

"Zmizte odtud a tyhle hlouposti si vezměte s sebou!" křičel. "Odtěť ať se Monarch obejde beze mně. Rozuměli jste? Ať mě nikdo neobtěžuje!"

"Pane Reichu, dozvěděli jsme se, že miníte převzít D'Courtneyho záležitosti, teď, když je Cray D'Courtney mrtvý. Kdybyste -"

"Právě to dělám, a proto nechci, aby mě někdo rušil. A už dost! Jděte!" Zahnal vyděšené podřízené k východu, vystrkal je ven, dveře zabouchl a zamkl. Přistoupil k telefonu, vyťukal BD-12 232 a netrpělivě čekal. Po hodně chvíli se na pozadí zastávárny objevil obraz Jerryho Churcha.

"Vy?" vybuchl Church a sáhl po vypínači.

"Já. Obchodně. Ještě pořád máš zájem o rehabilitaci?"

Church vytřeštil oči. "O co?"

"Vždyť jsi ji sám chtěl. Právě tu akci rozbíhám. Půjde to, Jerry. Mám pod palcem Vlasteneckou ligu. Ale něco za to chci, a ne zrovna málo."

"Proboha, Bene! Cokoli! Stačí říct!"

"Právě o to mi jde."

"Cokoli?"

"A kdykoli. Neomezené služby. Víš, jaká je cena, kterou zaplatím. Souhlasíš?"

"Souhlasím, Bene. Ano."

"A chci i Keňa Quizzarda."

"Toho nemůžeme chtít, Bene. Není bezpečný. Quizzarda nikdo neoblafne."

"Zaříd' schůzku. Na starém místě. Ve starém čase. Je to, jako to bývalo, že, Jerry? Jenže tentokrát se štěstím koncem."

+++

V esperickém ústavu Společenství už byla shromážděna obvyklá řada lidí, když tam Lincoln Powell vstoupil. Stovky doufajících uchazečů všeho věku a pohlaví, všech společenských vrstev, všichni s nadějí, že právě oni mají tu fantastickou vlastnost, která jim udělá ze života sen, a neuvědomovali si, jakou zodpovědnost to s sebou nese. Powell se nad naivností těchto snů musel pokaždé mimoděk usmát. Nauč se číst a trh je tvůj... (Zákon Společenství zakazoval telepatům finanční spekulace a hazardní hry.) Nauč se číst a při zkoušce budeš znát odpovědi na všechny otázky... (To byl školák, který nevěděl, že každá zkušební komise si přibírá esepa, aby takovýmto podvodům zabránila.) Nauč se číst a budeš vědět, co si o tobě lidé myslí... Nauč se číst a budeš vědět, která si dá říct... Nauč se číst a staneš se králem... Sekretářka u stolu naveně vysílala na nejširší tele-patické vlně: Jestli mě slyšíte, projděte, prosím, dvěma nalevo se štítkem JEN PRO ZAMĚSTNANCE. Jestli mě slyšíte, projděte, prosím, dvěma nalevo se štítkem JEN PRO ZAMĚSTNANCE...

Sebejistou mladou socialistku, která držela v ruce šekovou knížku, přesvědčovala: "Ne, milostivá paní. Společenství si za výcvik nic neúčtuje, zbytečně nabízíte peníze. Jděte, prosím, domů. Nemůžeme pro vás nic udělat."

Žena, necitlivá tak, že by nezvládla ani základní test Společenství, se naštvane odvrátila a za ní přišel na řadu školák.

Jestli mě slyšíte, projděte, prosím, dvěma nalevo...

Z řady se najednou oddělil mladý černoch, podíval se nejistě na sekretářku a přešel ke dveřím s nápisem JEN PRO ZAMĚSTNANCE. Otevřel je a vstoupil dovnitř. Powell byl vzrušen. Latentní esepi se vyskytovali zřídka. Měl štěstí, že přišel právě v této chvíli.

Kývl na sekretářku a šel za ní. Tam už dva lidé ze Společenství nadšeně potřásali udivenému černochovi rukou.

Powell se k nim přidal a poblahopřál mu. Pro Společenství bylo vždy štěstím, když objevili dalšího esepa.

Powell se vydal chodbou k prezidentskému apartmá. Sel kolem školky, kde třicet dětí a deset dospělých mísilo řeč a myšlenky do neuvěřitelného, beztvareho zmatku. Jejich instruktor trpělivě vysílal: Myslete, třido! Myslete! Slova nejsou nutná. Myslete. Nezapomínejte, že musíte překonat řečový reflex. Opakujte po mně první pravidlo...

A třída sborově recitovala: "Vyřadit z činnosti hr-tan."

Powell kráčel dál. Na stěně proti školce byla zlatá deska, na které byla vyryta posvátná slova esperického slibu:

Budu považovat toho, kdo mě tomuto umění naučil, za svého dalšího rodiče. Budu se s ním o vše dělit, a kdyby se ocitl v nouzi, postarám se o něho. Jeho potomky budu pokládat za vlastní

sourozence a budu je učit stejnému umění vnímáním, přednášením a všemi ostatními možnými způsoby vyučování.

Budu učit tomuto umění všechny ostatní. Režim, který si osvojím, uplatním podle svých nejlepších možností a schopností ve prospěch lidstva, nikoli k jeho újmě a v zájmu zla. Na nikoho nebudu myslet se smrtícím úmyslem, i kdyby se to ode mne žádalo.

Ať vstoupím do mysli kohokoli, budu postupovat ve prospěch jeho blaha, vyvaruji se všech zlých činů a korupce.

Když uvidím nebo uslyším v mysli jakéhokoli člověka myšlenky, které nemají vyjít najevo, pomlčím o nich a budu je pokládat za posvátné tajemství.

V přednáškové síni třída trojek soustředěně splétala jednoduchý košíkový obrazec a přitom debatovala o běžných událostech. Byla tam i jedna dvanáctiletá dvojka, trochu opožděná, která zpestřovala nudnou diskusi všelijakými klikyháky a vrchol každého korunovala mluveným slovem. Slova se rýmovala a byly to štiplavé poznámky na adresu hovořících. Bylo to zábavné a úžasně mladistvé.

Powell zastihl prezidentské apartmá vzhůru nohama. Všechny dveře byly pozotvínané a úředníci a sekretářky pobíhali sem a tam.

Starý prezident T'sung H'sai, podsaditý mandarin s vyholenou lebkou a laskavými rysy, stál uprostřed své kanceláře a zuřil. Byl rozčilený a řval a jeho personál se při zvuku vyslovených slov třásl.

"Je mi jedno, jak se ti gaunerí jmenují," řval. "Je to banda sobeckých, chamtivých reakcionářů! Budou se ohánět čistotou rasy, co? A aristokracií! Já si s nimi promluví, až je z toho budou uši bolet! Slečno Prinnowá. Slečno Prinnn-nová!"

Do T'sungovy kanceláře se přiloudala slečna Prinno vá, zhrozená představou ústního diktátu.

"Napište těm gaunerům dopis. Vlastenecké lize esepu. Vážení pánové... Dobré ráno, Powelle. Neviděl jsem vás už celé věky... Jak se daří Oskočnému Abevnu? Organizovaná kampaň vaší kliky, jejímž cílem je zrušit daně, jakož i finanční částky vyhrazené na vzdělávání esepů a rozšiřování výcviku mezi obyvatelstvem, nese výrazné rysy zrady a fašismu. Odstavec..."

T'sung byl vytržen ze slovních úkolů a mrkl vážně na Powella. Našel jste už telepatku svých snů? Ještě ne, pane.

"Šlak aby vás trefil, Powelle, ožeňte se konečně!" zahřměl T'sung. "Nechci mít tuhle práci na krku věčně. Další

odstavec, slečno Prinnová: Mluvíte o těžkostech se zdaňováním, o zachování aristokracie esperů, o tom, že průměrný člověk není schopen esperického výcviku..." Co byste chtěl, Powelle?

Rád bych použil vaše spojení, pane prezidento. Tak tím mě nezatežujte. Pohovořte si o tom s mojí dvojkou. "Odstavec, slečno Prinnová: Proč s tím nevylezete otevřeně? Jste paraziti a esperickou silu si chcete vyhradit jen pro sebe, abyste ostatní svět mohli přeměnit na ovladatelný dav a vysávat ho! Jste pijavice, které -" Powell taktně zavřel dveře a obrátil se k T'sungove druhé sekretářce, která se krčila v koutě. Opravdu máte strach? Telepatický obraz souhlasného mrknutí. Telepatický obraz rozechvělého otazníku. Když papá T'sung takhle zuří, obvykle mu dáváme najevo, že jsme polomrtví strachy. Dělá mu to dobře. Nemá rád, když se mu připomíná, že je vlastně dobrosrdečný Mikuláš.

I já jsem Mikuláš. Tady máte něco do punčochy. Powell hodil na stůl úřední policejní popis Barbary D'Courtneyové a její portrét.

Ta je ale krásná! zvolala sekretářka.

Chtěl bych, abyste to rozeslali na všechny strany. Označte to jako naléhavé. Je vypsána odměna. Pust'te do oběhu, že telepatovi, který najde Barbaru D'Courtneyovou, budou na celý rok odpuštěny svazové daně.

"Jupí!" sekretářka se překvapením narovнала. To můžete?

Myslím, že mé slovo má v radě dost velkou váhu.

Na to skočí všichni.

Právě to chci. Ať na to všichni skočí. Jestli něco chci k Vánocům, tak je to to děvče.

+++

V Quizzardově kasinu během polední přestávky uklízeli a leštili... byla to jediná přestávka z celého herního dne. Herní stoly, rulety a automaty oprašovali, leštili, čistili, až všechno jen zářilo. V křišťálových koulích se zrcadlily slonovinové kostky bílé jako kousky cukru. Na pokladníkově stole se vršily, poskládané do lákavých sloupečků, sovereigny, standardní měna hráčů podsvětí. U biliardového stolu seděl Ben Reich s Jerryem Churchem a Kenem Quizzardem, slepým krupierem. Quizzard byl obrovitý tlustý chlap, celý jaksi neobvykle rozměk-lý, s planoucím ryšavým vousem, mrtvolně bledou kůží a zlověstným, mrtvolně bílým očima.

"Cenu už znáš," obrátil se Reich k Churchovi. "Ale pozor, Jerry. Ve svém vlastním zájmu se mě nepokoušej čistit. Jsem jed. Jak se mi dostaneš do hlavy, jako bys stál krůček od anihilace. Mysli na to."

"Kristepane," zamumlal Quizzard nepříjemně. "Je to tak hrozné? Já po anihilaci netoužím, Reichu."

"A kdo by toužil? Po čem vlastně toužíte, Keně?"

"To je mi otázka!" Quizzard natáhl ruku za sebe a jistými prsty sevřel sloupeček sovereignů. Nechal je přesýpat z jedné dlaně do druhé jako kaskádu. "Slyšíte, po čem toužím?"

"Řekněte mi cenu, Keně."

"Proč?"

"Přestaňte se kruci ptát. Kupuji si vás, chci od vás neomezené služby a hradím všechny výdaje. Řekněte, kolik musím vysázet, abych vás najisto dostal - no?"

"To je hodně práce."

"Mám mnoho peněz."

"Máte zbytečných sto tisíc?"

"Tedy sto tisíc. Je to tak? Tedy dohodnuto, máte je mít."

"Prosmilováníboží...!" Churchem to trhlo a vytřeštil na Reicha oči. "Sto tisíc?"

"Rozhodni se, Jerry," vyzval ho Reich, "chceš prachy nebo rehabilitaci?"

"Skoro by to stálo za - Ne! Copak jsem blázen? Beru rehabilitaci."

"Tak přestaň slintat." Reich se obrátil na Quizzarda. "Cena je tedy sto tisíc."

"V sovereignech?"

"V čem jiném? Chcete, abych je nejdřív složil, nebo se můžeme dát okamžitě do práce?"

"Ale, proboha, Reichu, co..." protestoval Quizzard.

"Nechtě toho," přerušil ho Reich. "Znám vás dobře, Keně. Pohráváte si s myšlenkou, že zjistíte, co chci, a pak to prodáte tomu, kdo dá víc. Musím si vás zavázat hned teď. Proto jsem trval na tom, abyste si určitě cenu."

"Dobře," protáhl Quizzard pomalu. "Abych řekl pravdu, pohrával jsem si s tou myšlenkou, Reichu." Usmál se a jeho mléčně bílé oči se ztratily v záhybech kůže. "A stále si pohrávám."

"Potom vám řeknu na rovinu, kdo to od vás bude chtít koupit. Člověk, který se jmenuje Lincoln Powell. Chyba je jenom v tom, že nevím, kolik je ochoten zaplatit."

"Ať platí, kolik chce, od něj nic nechci," odsekl Quizzard.

"Je to já kontra Powell, Kene. To je celá aukce. Znáte moji nabídku. Ale stále čekám na vaše konečné slovo."

"Beru," odvětil Quizzard.

"Dobře. A teď poslouchejte. První úkol - chci jedno děvče. Jmenuje se Barbara D'Courtneyová."

"Jde o tu vraždu?" Quizzard ztěžka pokýval hlavou. "Myslel jsem si to."

"Nějaké námitky?"

Quizzard si přehodil zlatý peníz z jedné dlaně do druhé a zavrtěl hlavou.

"Potřebuji to děvče. Včera v noci vylítla z Beaumont House a nikdo neví, kde přistála. Musím ji mít, Kene. Musím ji mít, a to dřív, než ji dostane policie."

Quizzard přikývl. "Je jí asi pětadvacet. Výška kolem sto šedesáti. Váha asi šedesát. Žensky pěkně stavěná, útlý pas, dlouhé nohy..."

Quizzardovy otulé rty se lačně usmály a mrtvolně bledé oči se zablýskly.

"Zlaté vlasy. Černé oči. Srdcovitá tvář. Plné rty a trochu orlí nos... Má oduševnělý výraz. Vyznačuje z ní osobnost."

Dokáže zapůsobit."

"Oblečení?"

"Když jsem ji viděl naposled, měla oblečený hedvábný župan. Bílý jako mráz a průhledný... jako zamrzlé okno. Žádné boty. Žádné punčochy. Bez klobouku. Bez šperků. Přeskočilo jí... Dost na to, aby takhle vyrazila na ulici a zmizela. Chci ji." Reicha cosi přinutilo dodat: "Takovou, jaká byla! Rozumíme si?"

"Když chodí po světě takhle? Mějte srdce, Reichu." Quizzard si olízl tlusté rty. "Nemáte nejmenší šanci. A ona už vůbec ne."

"Za to je těch sto tisíc. A šanci mám, když ji dostanete dost rychle."

"Mohu se po ní poptat."

"Tak se poptejte. Prolezte všechny bordely, pajzly, koupele a bary ve městě. Rozhlase to. Použijte svoje linky. Všechno platím. Ale žádný rozruch. Chci jen to děvče. Rozumíte?"

Quizzard přikývl, pořád cinkal mincemi. "Rozumím."

Reich se náhle nahnul nad stůl a sekl hranou dlaně do Quizzardových tlustých rukou. Sovereigny vyletěly do vzduchu a rozsypaly se po celé místnosti.

"A nic na mě nezkoušejte!" zavrčel Reich zlověstně. "To děvče musím mít za každou cenu."

Kapitola

OSM

Sedm dnů boje.

Týden úderů a protiúderů, ofenzív a defenzív, všechno pěkně na povrchu, zatímco hluboko pod rozbouřenými vodami číhali a kroužili kolem sebe Powell a Augustus Tate. Byli jako mlčenliví žraloci, kteří vyčkávají, až vypukne opravdová válka.

Jistý strážmistr, momentálně v civilu, věřil v účinek překvapivého útoku. Přepadl Marii Beaumontovou během přestávky v divadle a před jejími zhrozenými přáteli zahřměl:

"Zinscenovala jste to! Spolčila jste se s vrahem! To

vy jste tu vraždu zosnovala! Proto jste si hrála na 'sardinky'! Rychle, odpovězte!"

Pozlacená mrtvola cosi zavřískla a utekla. A jen co se tento příslušník hlupáků za ní rozběhl, jistý člověk ho hluboko a důkladně přečetl.

Tate Reichovi: Ten policajt mluvil pravdu. Jeho oddělení je přesvědčené, že Marie je spolupacha-telkou.

Reich Tatovi: Dobře. Předhodíme ji vlkům. Ať si ji policajti mají.

V důsledku toho zůstala madame Beaumontová bez ochrany. Útočiště našla ve zprostředkovatelně půjček, která byla zdrojem beaumontovského majetku. Strážmistr ji tam za tři hodiny vyslídil a podrobil nelitostnému výslechu v kanceláři svého esperického šéfa. Nevěděl, že Lincoln Powell sedí v sousední kanceláři a debatuje s jeho nadřízeným.

Powell podřízeným: Měla tu hru z jakési starodávné knihy, kterou jí daroval Reich. Tu knihu zřejmě koupil v Century. Mají tam takové věci. Jděte to prověřit. Žádal konkrétně tento titul? A prověřte i Grahama, znalce. Jak to, že jedinou nepoškozenou hrou z celé knihy byla právě hra na sardinky? Na této odpovědi bude Starý Mojžíš trvat. A co to děvče, už víte, kde je?

Dopravní strážník, nyní v civilu, se chystal využít velkou šanci zdvořilým vystupováním. Šéfovi a prodavačům v Century nakukal: "Hledám nějaké staré knihy o hrách... Takové, jaké chtěl minulý týden můj dobrý přítel Ben Reich."

Tate Reichovi: Trochu jsem četl kolem. Prověřují tu knihu, kterou jste poslal Marii.

Reich Tatovi: Ať si prověřují, co chtějí. Musím se soustředit na to děvče.

Vedoucí a prodavači dopodrobna odpovídali příslušníku hlupců na jeho otázky. Mnoho kupujících mezitím ztratilo zájem a z obchodu odešlo. Jeden muž však seděl klidně v koutě, příliš zahloubaný do krystalové nahrávky, aby si uvědomil, že tady sedí pěkně dlouho a nikdo ho neobsluhuje. Nikdo netušil, že Jackson Beck je absolutně hudebně hluchý.

Powell podřízeným: Reich zřejmě narazil na tu knihu náhodně. Objevil ji, když hledal dáreček pro Marii Beaumontovou. Rozhlase to. A co to děvče? Kde je?

Na poradě s agenturou, která měla na starosti reklamu Monarchova džempru (Jediná vzdušná rodinná raketa na trhu), vyrukoval Reich s novou, atraktivnější reklamní kampaní.

"Predstavuji si to takto," začal. "Lidé vždycky an-tropomorfizují předměty, které používají. Připisují jim lidské vlastnosti. Dávají jim jména jako domácím mazlíčkům a stejně tak se k nim i chovají. Člověk si spíše koupí džempr, jestliže k němu cítí nějakou náklonnost. Na výkonnost kaše. Chce něco, co bude moci milovat."

"Máte pravdu, pane Reichu. Skvělé!"

"Proto našeho džempra polidštíme," nenechal se přerušit Reich. "Najdeme nějaké děvče a prohlásíme ji za Monarchovo džemprovací děvče. Když si spotřebitel bude džempr kupovat, bude si s ním kupovat i to děvče. Když bude mít v moci džempr, jako by měl v moci ji."

"Skvěle!" zvolal účetní. "Je to úžasná myšlenka, pane

Reichu. Cítíme se vedle ní jako trpaslíci. Stačí do toho ťuknout a poletí to samo!"

"Ihned rozběhněte kampaň s cílem najít takové děvče. Ať se do toho zapojí všichni prodejci. Pročtešte celé město. To děvče by mělo mít kolem dvaceti pěti let, výšku asi sto šedesát centimetrů, váhu necelých šedesát kilo. A ať má nádhernou postavu a ať je přitažlivé."

"Výborně, pane Reichu. Výborně!"

"Měla by to být blondýnka s tmavými očima. Plné rty. Pěkný orlí nos. Tady je náčrtek, jak asi by měla podle mé představy vypadat. Prohlédněte si ho, dejte ho rozmnožit. Rozdejte ho svým lidem a toho, kdo takové děvče najde, čeká povýšení."

Tate Reichovi: Četl jsem policii. Posílají do Monarchu člověka, aby vyhrabal tajnou dohodu mezi vámi a tím znalcem Grahamem.

Reich Tatovi: Ať pošlou. Nic neexistuje a Graham odešel z města a zmocnila se ho nákupní horečka. Něco mezi mnou a Grahamem! Ze by byl Powell opravdu tak hloupý? Možná jsem ho přecenil.

Pro příslušníka pohotovostní jednotky, nyní v civilu, který věřil v přestrojení pomocí plastické chirurgie, nebyly výdaje žádnou překážkou. Čerstvě vyzbrojen mon-goloidními rysy, začal pracovat jako účetní v oddělení Monarchu a pokoušel se odhalit Reichovy a Grahamovy finanční vztahy. Vůbec ho nenapadlo, že jeho úmysly přečetl esperický personální šéf Monarchu, že to hlásil a že se nahoře smějí do hrsti.

Powell podřízeným: Náš člověk hledal důkazy o podplácení v účetních knihách Monarchu. To by mělo snížit Reichovo mínění o nás o padesát

procent; bude proto o padesát procent zranitelnější. Rozhlase to. A co to děvče? Kde je?

Na redakční poradě novin Hodiny, jediných čtyřadvacetihodinových novin na Zemi, dvacet čtyři vydání denně, Reich oznámil nový dobročinný program Monarchu.

"Nazvali jsme to Azyl," vysvětloval. "Nabízíme pomoc, podporu a útočiště milionům obyvatel tohoto města, když se dostanou do nějaké vážné krize. Jste-li soudně vystěhován, terorizován, oklamán, zbankrotoval jste... Pokud máte z jakéhokoli důvodu strach a nevíte, kam se obrátit... Když si zoufáte... Obráťte se na Azyl."

"Velkolepá akce!" poznamenal šéfredaktor. "Ale bude to stát šileny prachy. Nač to všechno?"

"Dobré jméno firmy," odpověděl Reich stručně. "Chci, aby se to dostalo už do nejbližšího vydání. Pusťte se do toho!"

Reich opustil poradní místnost, vyšel na ulici a našel veřejnou telefonní budku. Zavolal rekreační oddělení a Ellerymu Westovi dal přesné instrukce. "Do každého Azylu ve městě dáme našeho člověka. Chci podrobný popis a fotografii každého žadatele, a to okamžitě! Okamžitě, Ellery. Jak budou přicházet."

"Na nic se neptám, Bene, ale rád bych tě v této věci přečetl."

"Podezříváš mě?"

"Ne. Jen zvědavost."

"Ať na ni neumřeš."

Když Reich vyšel z budky, oslovil ho jakýsi člověk, ze kterého sálala téměř absurdní horlivost.

"Och, pane Reichu. Mám ale štěstí, že jsem na vás natrefil. Doslechl jsem se o tom Azylu a tak jsem si řekl, že interview s původcem této velkolepé nové formy dobročinnosti by mohlo -"

Mám štěstí, že jsem na vás natrefil! Vždyť je to známý esperický reportér novin Industrial Critic's. Zřejmě ho na něj pověsili a - Akcie, říká akcionář, akcie, říká akcionář. Akce, dikce, fikce a začala se lekce.

"Nemám k tomu co říct," zamumlal Reich. Osm, pane; sedm, pane; šest, pane; pět, pane...

"Jaká příhoda z dětství vám vnukla myšlenku, že by se mohlo realizovat toto naléhavé -"

Čtyři, pane; tři, pane; dvě, pane; jedna...

"Byly někdy chvíle, kdy jste ani vy nevěděl, co si počít? Báli jste se někdy smrti, nebo že vás zavraždí? Byl -"

Akcie, říká akcionář, akcie, říká akcionář, akce, dikce, fikce a začala se lekce.

Reich naskočil do veřejného džempru a byl pryč.

Tate Reichovi: Policajti opravdu jdou po Grahamovi. Hledá ho celá jejich laboratoř. Bůhví, co Powell připravuje za výsledek, ale od vás je to daleko. Podle mě se hranice bezpečnosti čím dál tím víc rozšiřuje.

Reich Tatovi: Ne, dokud nebudeme mít to děvče.

Marcus Graham nezanechal žádnou adresu a hledal ho pět set nepraktických pátracích robotů, které vyráběli v policejní laboratoři. Jejich nepraktičtí vynálezci je doprovázeli do různých končin sluneční soustavy. Marcus Graham mezitím dorazil na Ganymedes, kde ho Powell okamžitě objevil na aukci vzácných primitivních knih prostřednictvím esperického majitele aukční síně. Majetek byl zaregistrovaný jako dědictví Draků a zdědil jej Ben Reich po své matce. Na trh byl dán nečekaně.

Powell vyslechl Grahama ve vestibulu aukční síně před křišťálovým portálem s výhledem na arktickou tundu Ganymeda a na černé nebe, zakryté červenohnědým pruhovaným tělesem Jupiteru. Powell vzal toho výletníka zpět na Zem a Úskočný Abe, inspirovaný hezkou stewardkou, ho zesměšnil. Powell nebyl ani zdaleka v dobré náladě, když se vrátil na ústředí. Dlouhý, Široký a Bystrozraký významně mrkali a pokyvovali hlavami.

Powell podřízeným: A je po naději. Nemám ani potuchy, proč se Reich vůbec obtěžoval uklidit tím prodejem Grahama na Ganymedes.

Beck Powellovi: A ta kniha se hrou?

Powell Beckovi: Reich ji koupil, nechal si vystavit posudek a poslal ji jako dar. Ale byla ve špatném stavu a jediná hra, kterou si Marie mohla vybrat, byly Sardinky. Na základě tak chabého důkazu Mojžíš Reichovi nic nepříšije. Ví, jak ta mašina funguje. Ztraceně! A co to děvče? Kde je?

Slečna Duffy Wyg&ová elegantně vyřídila tři nižší operativce, takže jim nezbylo nic jiného, než si znova na-vléct uniformu. Powell ji nakonec zastihl na plese "4000". Slečna Wyg&ová si ráda povídala.

Powell podřízeným: Zavolal jsem Elleryho Westa do Monarchu a ten potvrzuje výpověď slečny Wyg&ové. West si stěžoval na hazardní hry a Reich koupil psychosong, aby to zamezil. Zdá se, že si vybral ten blokovač mozku náhodou. A co ten trik, který použil na tělesné strážce? A děvče? Kde je?

Jako reakci na ostrou kritiku a všeobecný posměch poskytl komisař Crabbe tisku exkluzivní rozhovor, ve kterém řekl, že policejní laboratoř vyvinula novou vyšetřova-

vací techniku, pomocí níž vyřeší D'Courtneyho případ v průběhu dvaceti čtyř hodin. Jde o fotografickou analýzu zorniček mrtvého, která odhalí obraz vraha. Policie už vyšetřuje vědce, zabývající se rodopsinem.

Reich chtěl předejít riziku, že Wilsona Jordána, fyziologa, který pro Monarch vyvinul rodopsinový ionizátor,

vyslechne policie, a tak zatelefonoval Kenovi Quizzardovi a vymyslel lest, jak dostat doktora Jordána ze Země. "Mám usedlost na Kallistó," řekl Reich. "Vzdám se nároků na ni, a ať rozhodne soud. Zajistím, aby karty hrály pro Jordána."

"A já mu to mám oznámit?" zeptal se Quizzard svým charakteristicky nepříjemným hlasem.

"V tom případě nesmíme být tak nápadní, Keně. Nemůžeme zanechat žádné stopy. Zavolejte Jordána a vzbudte v něm podezření, že se něco děje. Další ať si zjistí sám."

Výsledkem bylo, že nepříjemně zabarvený anonymní hlas zatelefonoval Wilsonu Jordánovi a jakoby náhodou se pokoušel koupit za malou sumu podíl doktora Jordána z majetku Draků na Kallistó. Nepříjemný hlas zněl doktoru Jordánovi podezřele, o majetku Draků nikdy neslyšel, a tak se obrátil na svého právníka. Od něj se potom dozvěděl, že podle všeho právě zdědil půl milionu kreditů. Překvapený Jordan se o hodinu později vydal na Kallistó.

Powell podřízeným: Vyplašili jsme Reichova člověka. Jordan je naše stopa, pokud jde o rodopsin. Je jediným fyziologem, který po Crabbově oznámení zmizel. Vzkazte Beckovi, aby ho sledoval na Kallistó a o všechno se postaral. A co to děvče? Víte už, kde je?

Mezitím se potichu rozběhla rafinovaná stránka ope-

race 'chytrý & hloupý'. Zatímco Marie Beaumontová svým vřetivým útekem poutala Reichovu pozornost, z právního oddělení Monarchu šikovně odlákali jednoho mladého právníka na Mars a tam ho nenápadně zadrželi na základě obvinění z neřesti. Na jeho místo nastoupil jiný mladý právník, který mu byl k nerozeznání podobný.

Tate Reichovi: Prověřte si právní oddělení. Nemohu přechíst, co se děje, ale je tu něco podezřelého. Hrozí nebezpečí.

Reich povolal ke kontrole účinnosti práce espera jedničku a ten záměnu zjistil. Reich pak zavolał Kenovi Quizzardovi.

Slepý krupier nastrčil žalobce, který obvinil mladého právníka z podvodu. Tím bezbolestně a v mezích zákona skončily kontakty dvojníka s Monarchem.

Powell podřízeným: K čertu! Doběhli nás! Reich nám vždycky před nosem přibouchne dveře... Chytrý & hloupý!

Zjistěte, kdo pro něj dělá špinavou práci, a najděte konečně to děvče!

Zatímco policista z pohotovostní jednotky s novou-čským mongoloidním obličejem čmuchar kolem Monarchu, jeden z výzkumníků firmy, který byl těžce raněn při výbuchu v laboratoři, odešel z nemocnice o týden dříve a hlásil se do služby. Byl celý ovázaný, ale hrnul se do práce. Starý dobrý duch Monarchu!

Tate Reichovi: Konečně jsem na to přišel! Powell není tak hloupý. Vede vyšetřování ve dvou rovinách. Té zjevné nemusíme věnovat pozornost. Je třeba si dávat pozor na vyšetřování, které je vedeno skrytě. Přečetl jsem cosi o nemocnici. Prověřte si to.

Reich si to prověřil. Trvalo to tři dny a poté opět zavolał Kenovi Quizzardovi. Hned nato Monarch vyloupili a z laboratoře ukořistili platinu za padesát tisíc kreditů a zdemolovali přitom Zakázanou zónu. Horlivého vědce, který se tak rychle vrátil do práce, označili jako podvodníka, obvinili ho ze spoluúčasti na zločinu a předali ho policii.

Powell podřízeným: To znamená, že Reichovi nijak nedokážeme, že rodopsin vzal z vlastní laboratoře. Jak vás, proboha, mohl prokouknout? Už nezmůžeme nic na žádné úrovni. Kde je kruci to děvče?

Zatímco se Reich bavil komickým pátráním robotů po Marcusu Grahamovi, jeho ředitelé přivítali kontinentálního daňového kontrolora, espera dvojku, který přišel na už dlouho odkládanou kontrolu účetních knih firmy Monarch. Do jeho skupiny přijali před časem esperickou námezdnou literátku, aby připravila hlavní zprávu. Měla tuto práci v malíčku... a ještě zběhlejší byla v policejní práci.

Tate Reichovi: V souvislosti s tou kontrolou mám určité podezření. Nespoléhejte na náhodu.

Reich se pochmurně usmál a předložil knihy kontrolní skupině. Nato poslal Hassopa, šéfa kódovacího oddělení, na slíbenou dovolenou do Spacelandu. Hassop měl kromě běžné fotografické výstroje ještě jednu maličkou cívečku s exponovaným filmem. Byly na ní tajné účetní knihy Monarchu. A také termitová pečeť, která by v případě neodborného porušení všechny záznamy zničila. Jediná kopie filmu se nacházela v Reichově nedobytném sejfu v jeho bytě.

Powell podřízeným: A jsme u konce. Sledujte Hassopa oběma způsoby: chytře & hloupě. U sebe má zřejmě životně důležitý důkaz, takže ho Reich dal určitě přísně střežit. Jsme nahrani. Já to říkám. Mojžíš by to řekl. Vy to víte. A kde je, proboha, ta zatracená holka?

Jako anatomický obraz krevního systému, kde červené jsou artérie a modré žíly, podsvětí i svět rozhodily sítě. Z ústředí Společenství se zpráva o pátrání rozšířila mezi instruktory a studenty, mezi jejich přátele a přátele jejich přátel, dostala se k náhodným známým i neznámým, se kterými se setkali při práci. Z Quizzardova kasina se zpráva o pátrání rozšířila mezi krupiéry, hráče, podvodníky, vyděrače, drobné zlodějíčky, pasáky a různé další existence na hranici zákona.

Fred Deal, esper trojka, se v pátek ráno probudil, vstal, vykoupal se, nasnídal a odešel za každodenní práci. Byl náčelníkem bezpečnostní skupiny na jednom patře banky Mars Exchange na Maiden Lane. Zastavil se, aby si koupil nový lístek na pneumatickou dráhu, trochu času zabil s esperkou trojkou, která měla službu v informacích a pověděla mu o Barbaře D'Courtneyové. Fred si zapamatoval její telepatický obraz, který mu vyslala. Byl zářmovaný samými kredity.

Snima Asju probudila v pátek ráno jeho domácí Chooka Froodová hlasitým křikem, aby zaplatil, co dluží na nájemném. "Boha jeho, Chooko," mumlal Snim. "Dyť už děláte škváru na tý praštěný blondce, co ste klofla. A dole v suterénu máte zlatej důl z těch svejch duchů. Copa eště chcete vodě mě?"

Chooka Froodová začala vypočítávat, že: A) Zlatovlasé děvče není praštěné. Je skvělým médiem. B) Ona (Chooka) není žádná podvodnice. Je legitimní jasnovid-

ka. C) Jak on (Snim) nezaplatí nájemné za šest týdnů, ona (Chooka) mu budoucnost předpoví naprosto lehce. Octne se na dlažbě bez střechy nad hlavou.

Snim vstal, a už oblečený se vydal do města, aby splatil pár kreditů. Bylo příliš brzy, aby zašel ke Quizzardovi a ošidil

výnosnější klienty. Chtěl se zadarmo odvézt pneumatickou, ale esperický kontrolor ho vyhodil, a tak musel dál pěšky. K frcu Jerryho Churche bylo daleko, ale Snim u něj měl zlatý důl - perleti vykládanou harmoniku - a doufal, že se mu podaří Churche přesvědčit, aby mu na ni dal další zálohu.

Church nezasáhl a prodavač mu sám půjčit nemohl. Klábosili jenom tak, aby zabili čas. Snim začal o 'tý svý kurvě domácí, která se jako vrchol všeho každý večer předvádí s tou novou duchařskou volavkou, kterou používá při těch svých fintách a ještě se pokouší ždímat jeho, chudáka, přestože se sama topí v prachách'. Prodavače to však nedojalo a vypadal, že by mu nevadilo, ani kdyby padla burza. Snim vypadl.

Když si Jerry Church zaskočil do svého frcu na chvíli odpočinout od vysilující honičky na Barbaru D'Courtneyovou, prodavač mu hlásil, že se u něj stavěl Snim a co říkal. Co mu prodavač nehlásil, to z něj Church přečetl. Téměř omdlel, přesto dovrával k telefonu a zavolal Rei-chovi. Reicha nemohli zastihnout. Church se zhluboka nadechl a zavolal Kenovi Quizzardovi.

Snim se už zmocňovalo zoufalství. A v tom zoufalství se v něm zrodila bláznivá myšlenka zahrát si na bankovního pokladníka. Dovlekl se do Maiden Lane a zkoumal banky, které stály v příjemném zákoutí kolem Bombového zálivu. Nebyl moc v obraze a udělal chybu, že si za své pole působnosti vybral právě banku Mars Exchange. Vypadala ošuntěle a provinčně. Snim nevěděl, že jen zaběhlé a výnosné instituce si mohou dovolit vypadat jako zapadáký.

Vstoupil do banky, prošel zalidněným vestibulem ke stolkům naproti kójím pokladníků a ukradl hrst vkladových lístků a pero. Když odcházel z banky, Fred Deal na něj vrhl jediný pohled a pak naznačil svým lidem, aby přistoupili blíž.

"Vidíte toho všiváka?" ukázal na Snima, který právě vycházel hlavním vchodem. "Právě se chystá na akci 'kontrola'."

"Máme ho zahnat?"

"A proč? Půjde někam jinam. Jen ať si to zkusí. Sebereme ho, až když bude mít v rukou peníze a nebude moct uniknout. Schováme si ho na památku. V Kingstonce je místa dost."

Nic netušící Snim se nenápadně potloukal před bankou a nespouštěl oči z okýnek pokladen. U přepážky Z vybíral právě peníze solidně vyhlížející občan. Pokladník mu podával velké svazky papírových peněz. Panečku, to je ale ryba! Snim si rychle svlékl kabát, vyhrnul si rukávy a pero zastrčil za ucho.

Když občan vyšel a přepočítával si peníze, Snim se vydal za ním, doběhl ho a poklepal po rameni.

"Promiňte, pane," pronesl rázně. "Jsem z pokladny Z. Náš pokladník se, bohužel, zmýlil a dal vám méně. Vrátil byste se laskavě, abychom to překontrolovali?" Snim zamával svazkem lístků, elegantně mu vzal z ruky peníze a obrátil se ke vchodu banky. "Tudy, pane," požádal přívětivě. "Měl byste dostat ještě stovku."

Překvapený solidní občan kráčel za ním a Snim přidal do kroku jako zaneprázdňený člověk, ve vestibulu se zamíchal do davu a zamířil k bočnímu východu. Byl by býval venku dříve, než by si poctivý občan uvědomil, že ho napálili, jenže v tom okamžiku mu na rameno dopadla silná ruka. Snim se otočil a ocitl se tváří v tvář strážnému. V jediném zmateném okamžiku mu bleskl myslí boj, útěk, úplatek, prosba, Kingstonova nemocnice, ta svině

Chooka Froodová a její zlatovlasé médium, jeho harmonika a ten, kdo ji vlastnil. Nato se zhroutil a rozplakal se.

Esperický strážný ho postrčil do rukou uniformované postavy a vykřikl: "Vemte si ho, chlapci! Právě jsem si vydělal!"

"Na tohle malýho chcípáka je vypsána odměna, Frede?"

"Na něj ne. Na to, co má v hlavě. Musím zavolat do Společenství."

Toho dne pozdě odpoledne dostali Ben Reich a Lincoln Powell téměř v tutéž chvíli identickou informaci. "Děvče odpovídající popisu Barbary D'Courtneyové je možné nalézt na jasnovideckých seancích Chooky Froodové, Západní bašta 99."

Kapitola

DEVĚT

Západní bašta, pověstná poslední bašta při obléhání New Yorku, byla určená stát se vojenským památníkem. Jejich deset rozrytých akrů mělo navěky sloužit jako palčivá připomínka šilenství, které mělo za následek poslední válku. Ta se ale jako obyčejně ukázala jako předposlední a rozbité budovy a rozorané ulice si lidé poopravovali, jak se dalo, a vznikla z toho bláznivá směs brlohů.

Číslo 99 byl vyrabovaný keramický závod. Prudké exploze během války roztavily stovky chemických glazur a ty všechny se slily do pestré duhové reprodukce měsíčního kráteru. Do kamenných zdí byly vypáleny velké načervenalé, fialové, malachitově zelené, karamelově hnědé a chromově žluté fleky. Okny a vchody domu vyletěly ven do ulice jako dlouhé oranžové, šarlatové a purpurové jazyky a na okolních ulicích a ruinách zanechaly stopy, podobné tahům gigantického štětce. To byl Duhový dům Chooky Froodové.

Horní patra byla rozdělena na množství komůrek a jejich systém byl tak složitý a spleť, že se v tom bludišti vyznala jen Chooka sama, a i ona byla někdy na pochybách. Při razii mohl člověk přecházet z komůrky do komůrky a vyklouznout ze smyčky, která se už-ůž zatahovala. Tato neobvyklost vynesla Chooce každoročně slušnou hromadu peněz.

Nižší patra zabíral Chookin známý bar, kde za slušný poplatek odborně a elegantně posloužili známými neřestmi vyhladovělým a vymýšleli nové pro ty, co už byli nasyceni. Ale sklep Chookina domu byl fenoménem, který inspiroval její nejvýnosnější podnik. Exploze, které přeměnily budovu na duhový kráter, roztavily nejen keramické glazury, ale i kovy, sklo a plastické hmoty ve starém závodě a tato masa stékala z jednoho patra do druhého, až se zastavila v suterénu a ztvrdla na blyštivou dlažbu s krystalickou strukturou, která barevně fosforeskovala a vydávala zvláštní vibrace a zvuky, jako by zpívala. Dobrodružný výlet do těchto končin stál za to. Cesta vedla klikatými ulicemi až k jazyku oranžové barvy, který vyšlehl ze vrat Duhového domu. U vchodu vás přivítal vážně se tvářící člověk v uniformě z dvacátého století a zeptal se: "Zábava nebo osud, pane?" Jestliže jste odpověděli 'osud', uvedli vás ke dveřím jako do hrobky, u kterých jste zaplatili

závratnou sumu a obdrželi fosforovou svíčku. Zatímco jste ji drželi vysoko nad hlavou, sestoupili jste po strmém kamenném schodišti. To se dole

prudce stáčelo a vy jste se najednou ocitli v široké a dlouhé klenuté síni, vyplněné jezerem zpívajícího ohně.

Vstoupili jste na hladinu tohoto jezera. Byla hladká a lesklá jako sklo. Pod ní bez ustání zářila a probleskovala pastelová polární záře. Krystal zazněl při každém kroku lahodným akordem, který jako by vycházel z bronzových zvonů. A i když jste seděli nehybně, dlažba stejně stále zpívala - tak reagovala na vibrace ze vzdálených ulic.

Na okraji sklepem síně seděli na kamenných lavicích další, co se toužili dozvědět svou budoucnost, a každý držel fosforovou svíčku. Když jste na ně chvíli hleděli, jak sedí mlčky a s posvátnou úctou, uvědomili jste si náhle, že vypadají jako světci; svítili aurou dlažby. A i každý z nich zněl jako světec, neboť z těl jim vycházela ozvěna hudby dlažby. Svíčky vypadaly jako hvězdy v mrazivé noci.

Přidali jste se k tomu pulsujícímu palčivému tichu a seděli jste beze slov, až se konečně ozval opakovaný vysoký tón stříbrného zvonečku. Dlažba zarezovala a v podivné kombinaci barev a zvuků se jasně rozzářila. Zahalená v kaskádách planoucí hudby, vstoupila pak do síně Chooka Froodová a přešla do středu podlahy.

"A tady končí iluze," řekl si Lincoln Powell. Hleděl do Chookina tupého obličeje - na tlustý nos, bezvýrazné oči a vpadlá ústa. Rysy jí ozařovala pastelová polární záře a zahalovala i její postavu, nemohla však zakrýt skutečnost, že třebaže byla ctižádostivá a chamtivá, naprosto se jí nedostávalo citlivosti a jasnozřivosti.

"Možná umí hrát," zamumlal si Powell s nadějí.

Chooka se zastavila uprostřed síně. Vypadala spíše jako nějaká vulgární medúza. Pak zdvihla ruce v tajemném gestu, ale byl to jen chabý pokus.

"Ani hrát neumí," usoudil Powell.

"Přišla jsem k vám," začala chraplavým hlasem, "abysem vám pomohla nahlédnout do hlubin vlastního srdce. Nahlédnete do svých srdcí vy, kteří hledáte..." Chooka zaváhala a potom pokračovala: "Vy, kteří se chcete pomstít muži jménem Zerlen z Marsu... Kteří hledáte lásku červenooké ženy z Kallistó... Usilujete získat kredity bohatého starého strýce z Paříže... A..."

Ať se propadnu! Ta babizna je telepatka!

Chooka strnula. Zůstala stát s otevřenými ústy.

Vy mě přijímáte, že, Chooko Froodová?

Telepatická odpověď přišla ve vystrašených fragmentech. Bylo očividné, že přirozená schopnost Chooky Froodové nebyla dosud nikdy cvičena. Co...? Kdo? Který... jste?

Powell obezřetně, jako by komunikoval s dítětem trojkou, vyslovil: Jméno: Lincoln Powell. Zaměstnání: policejní prefekt. Záměr: vyslechnout děvče, které se jmenuje Barbara D'Courtneyova. Doslechl jsem se, že u vás vystupuje. Powell vyslal obraz Barbary.

Chooka se ho pokusila odblokovat. Ven... odsud... Ven! Pryč! Pryč z mého domu. Ven. Pryč...

Proč jste nepřišla do Společenství? Proč se vyhýbáte kontaktu s vlastními lidmi?

Pryč! Jděte odsud! Telepate! Pryč!

I vy jste telepatka. Proč jste nepřišla, abychom vás vyškolili? Co je to pro vás za život? Jen takové paběrkování. ..

Primitivním způsobem se dozvídáte věci a vydáváte je za věštění. Mohla byste dělat něco užitečného, Chooko.

A za kolik?

Powell potlačil příval rozhořčení. Nerozhněvala ho ale Chooka. Byl to hněv na neúnavnou sílu evoluce, která obdaruje lidi čím dál tím výjimečnějšími schopnostmi, ale neumí odstranit dědičné neřesti, které jim brání tyto schopnosti využít.

O tom si promluvíme později, Chooko. Kde máte to děvče?

Žádné tu není. Žádné!

Ale, Chooko, přestaňte ze sebe dělat hlupáka! Přečtěte si spolu se mnou zákazníky. Toho starého kozla, který je posedlý červenookou ženou... Powell ho narychlo přečetl. Už tu byl dříve. Ceká na Barbaru D'Courtneyovou.

Oblékáte ji do šatů s flitry. Za půl hodiny ji přivedete. Líbí se mu. Barbara se při hudbě svíjí jako v tranzu. Na šatech má rozparky a to se mu líbí. Ona -

Je praštěný. Nikdy jsem -

A ta žena, co ji podvedl muž jménem Zerlen? Ta už ji také dost často viděla. Věří v ni. Ceká ji. Kde je ta dívka, Chooko? Ne!

Chápu. Nahoře. Kde nahoře, Chooko? Zbytečně mě blokujete, umím číst velmi hluboko. Jedničku neošálíte. Už ji vidím - čtvrtý pokoj vlevo, když se odbočí. Váš labyrint je ale komplikovaný, Chooko. Ještě jednou si to projdeme...

Bezradná a zkoprnělá Chooka zničehonic zavřískla:

"Ven, pryč odtud, vy hnusný poldo! Pryč, ať už vás nevidím!"

"Prosím za prominutí. Už jdu."

Powell se zvedl a vyšel ze síně.

Celé telepatické vyšetření proběhlo v sekundě, ve které Reich zdolal osmnáctý, devatenáctý a dvacátý schod na cestě do duhové síně Chooky Froodové. Slyšel, jak Chooka zuřivě vykřikla, a slyšel i Powellovu odpověď. Otočil se a vyběhl po schodech do přízemí.

Když běžel kolem vrátného, vrazil mu do dlaně sovereign a zasyčel: "Nebyl jsem tu, jasný?"

"Nikdo tady nikdy nebyl, pane Reichu."

Rychle proběhl komůrkami zábavního střediska. Akcie, říká akcionář. Akcie, říká akcionář. Akce, dikce, fikce a začala se lekce. Proběhl kolem děvčat, která se ho

snažila všelijak vábit, pak se zavřel v telefonní budce a vytušil BD-12 232. Na obrazovce se objevil Churchův ustaraný

obličej.

"Tak co, Bene?"

"Jsme v kaši. Je tady Powell."

"Ach, bože!"

"Kde, proboha, trčí Quizzard?"

"Není tam?"

"Nemohu ho najít."

"Ale myslel jsem, že bude dole v síni. Měl -"

"Byl tam Powell, přečetl Chooku. Můžeš se vsadit, že Quizzard tam nebyl. Kde ho čerti nosí?"

"Nevím, Bene. Šel dolů se svou ženou a -"

"Poslouchej, Jerry. Powell už určitě zjistil, kde to děvče je. Mám nanejvýš pět minut, abychom ho předběhl. Měl to za mě udělat Quizzard. Ale ten tu není! Nikde tady není! Měl -"

"Určitě je nahoře v tý její kukani!"

"Měl jsem na to přijít sám. Poslouchej, dá se tam nějak rychle dostat? Zkratka, kterou bych Powella předběhl?"

"Jestli Powell Chooku přečetl, zjistil i, jak se k ní dostane co nejrychleji."

"To vím, aby ho šlak trefil! Ale možná, že to neví. Možná se soustředil na to děvče. Musím to risknout."

"Za hlavním schodištěm. Je tam mramorový basre-liéf. Obraťte hlavu ženy doprava. Těla se rozpojí a objeví se vchod do vertikální pneumatické."

"Dobrá."

Reich zavěsil, vyšel z budky a rozběhl se k hlavnímu schodišti. Zašel za něj, našel mramorový basreliéf, prudce zakroutil ženskou hlavou a pozoroval, jak se těla rozestupují. Objevily se ocelové dveře. Na překladu byl panel s tlačítky. Reich stiskl NAHORU, roztáhl dveře a vstoupil do otevřené šachty. Podrážky se okamžitě přisály ke kovové desce a se sykotem změny tlaku vzduchu byl vynesena až nahoru do osmého patra. Magnetická úchytky podržela desku, než otevřel dveře šachty a vystoupil.

Ocitl se na chodbě, která stoupala pod třicetistupňovým úhlem a klonila se doleva. Na dlažbě byla rozprostřena plachtovina. Na stropě nepravidelně blikaly radonové kuličky. Po obou stranách byly dveře, ale na žádných neviděl číslo.

"Quizzarde!" vykřikl Reich.

Nic.

"Keně Quizzarde!"

Zase nic.

Reich vyběhl asi do poloviny chodby a pak nazdařbůh otevřel jedny dveře. Vedly do užoučké místnůstky, zcela zaplněné oválnou postelí. Reich zakopl o okraj a upadl. Po čtyřech přešel pěnovou matraci ke dveřím naproti, vrhl se na ně, a jak je chtěl otevřít, propadl jimi. Ocitl se na podestě. Vedly z ní schody dolů do okrouhlého před-pokoje, lemovaného dveřmi. Reich sklopýtal ze schodů, zastavil se, aby popadl dech, a klouzal pohledem po dveřích kolem místnosti.

"Quizzarde!" vykřikl znovu. "Keně Quizzarde!"

Ozvala se tlumená odpověď. Reich se otočil na podpatku, přiskočil k jedněm dveřím a prudce je otevřel. Hned za nimi stála žena s očima módně odbarvenýma na červeno a Reich do ní vrazil. Rozchechtala se, zdvihla obě pěsti a udeřila ho do obličeje. Oslepený Reich se odpotácel, s mrkáním sáhl po klice, minul ji a sáhl po ní ještě jednou, ale trefil se zřejmě do jiných dveří, neboť když vycouval ven, nebyl už v okrouhlém předpokoji. Nohy se mu zabořily do hlubokého koberce, zakopl, a jak padal dozadu, zabouchl zády dveře a hlavou se tak uhodil o hranu porcelánových kamen, až mu v ní zadunělo.

Když se vzpamatoval, viděl, že nad ním stojí rozzuřená Chooka Froodová.

"Co u všech ďasů děláte v mém pokoji?" zařvala.

Reich vstal. "Kde je?" zeptal se.

"Vypadněte odtud, Bene Reichu."

"Ptal jsem se vás, kde je? Barbara D'Courtneyova. Kde je?"

Chooka se ohlédla a vykřikla: "Magdo!"

Do místnosti vstoupila červenooká žena. Měla v ruce neuronový rušič a ještě pořád se smála; zbraň však držela namířenou na Reichovu hlavu a ruka se jí ani trochu nechvěla.

"Ven!" zopakovala Chooka.

"Chci to děvče, Chooko! Chci ji dřív, než ji dostane Powell. Kde je?"

"Vyhod'ho, Magdo!" nařídila Chooka.

Reich udeřil červenookou ženu hřbetem ruky přes oči. Padla na záda, upustila rušič, ale stále se třásla smíchy. Reich si jí nevšímal. Zvedl rušič a přitiskl ho Chooce ke spánku.

"Tak, kde je?"

"Jdi do háje, ty -"

Reich posunul volič na první značku. Chookinu nervovou soustavu zasáhl nízkoindukční proud. Strnula a začala se třást. Kůže se leskla potem, který jí náhle vyrazil, ale stále vrtěla hlavou. Reich posunul volič na druhou značku.

Chookino tělo se začalo prudce zmítat. Oči se jí obrátily v sloup. Z hrdla se jí draly drsné zvuky, jako by někdo mučil zvíře. Reich ji tak nechal pět sekund a pak rušič vypnul.

"Třetí značka je smrtelná," řekl suše. "Velké S. Bude mi to srdečně jedno, Chooko, neboť jestli to děvče nedostanu, znamená to pro mě i tak anihilaci. Tak kde je?"

Chooka byla zcela paralyzovaná. "Tam... dveřmi," chrčela. "Čtvrtý pokoj... Vlevo... Když se odbočí."

Reich ji pustil, rozběhl se ložnicí ke dveřím, proběhl jimi a dostal se ke spirálovité rampě. Vyběhl nahoru, prudce zahnul doleva, odpočítal dveře a před čtvrtými vlevo se zastavil. Na okamžik se zaposlouchal. Žádný zvuk. Prudce otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Byla tam prázdná postel, jeden prádelník, prázdný šatník, jedna židle.

"Frnkla!" vykřikl. Přistoupil k posteli. Nezdálo se, že by v ní byl někdo spal. Skřín na tom byla stejně. Už-úž chtěl odejít, ale jak se otáčel, padl mu zrak na prostřední zásuvku prádelníku. Otevřel ji. Byl v ní hedvábný župan barvy bílého mramoru a skvrnitý ocelový předmět, který vypadal jako květ zla. Byla to vražedná zbraň - pistole-dýka.

"Bože!" zalapal po dechu Reich. "Bože můj!"

Popadl pistoli a prohlédl si ji. V komorách stále ještě vězely upravené náboje. Ten, který odstřelil D'Courtney-mu temeno, byl ještě stále na místě pod úderníkem.

"Takže anihilace se odkládá," zamumlal Reich. "Ztraceně daleko! Do nedohledna!" Složil pistoli-dýku a zastrčil si ji do kapsy. V té chvíli zaslechl vzdálený smích... nepříjemný smích. Quizzardův.

Reich popoběhl ke spirálovité rampě a vydal se za smíchem k luxusním, plyšem potaženým dveřím, vsazeným hluboko do stěny. Byly otevřené dokořán. Prošel jimi, v ruce držel připravený rušič s voličem nastaveným na velké S - smrt. Zaslechl syčet stlačený vzduch a dveře se za ním zavřely.

Ocitl se v malé kruhové místnosti. Stěny a strop byly potaženy tmavým sametem. Dlažba byla z průhledného křišťálu a poskytovala jasný pohled do budoáru o patro níže. Okrouhlá místnost byla Chookiným tajným voyeur-ským pokojem. V budoáru seděl Quizzard v hlubokém křesle a slepé oči mu planuly. Na kolenou mu seděla Barbara D'Courtneyová, oblečená v nestoudných, hluboce rozstřižených šatech, pošitých flitry. Seděla tiše, zlaté vlasy měla rozpuštěné, tmavými hlubokými očima hleděla do neurčitá a Quizzard ji hrubě osahával.

"Jak vypadá?" ozval se zřetelně Quizzardův protivný hlas. "Co cítí?"

Hovořil k malé bledé ženě, která postávala na druhé straně budoáru zády ke stěně a na tváři se jí zračila neuvěřitelná muka. Byla to Quizzardova manželka.

"Jak vypadá?" opakoval slepý Quizzard.

"Neví, co se s ní děje," odpověděla žena.

"Jakpak by nevěděla!" zařval Quizzard. "Tak praštěná ještě není. Neříkej mi, že neví, co se děje. Sakra! Kdybych jinak mohl vidět!"

"Tvými očima jsem já, Keně."

"Tak se dívej za mě. Mluv, co vidíš!"

Reich zaklel a namířil rušič na Quizzardovu hlavu. Mohl zabít i přes krystalovou dlažbu. Mohl zabít přes cokoli.

Právě teď se to stane. Vtom vstoupil do budoáru Powell.

Quizzardova žena ho ihned upozorovala. Vykřikla, až v žilách tuhla krev: "Utíkej, Keně! Utíkej!" Odlepila se od stěny a vrhla se k Powellovi, prsty mu mřila do očí. Zničehonic zakopla a upadla. Zůstala nehybně ležet, zřejmě se uhodila a omdlela. Quizzard vyskočil z křesla s Barbarou v náručí. Slepými očima civěl do prázdna a Reich si najednou uvědomil, že Quizzardova žena neupadla náhodou. I Quizzard totiž náhle upadl. Barbara se mu vysmekla z náručí a klesla do křesla.

Nebylo pochyb, že pády měl na svědomí Powell na telepatické úrovni, a Reich, poprvé v této válce, dostal z Powella strach... fyzický strach. Znovu zamířil rušič, tentokrát na Powellovu hlavu, když přešel ke křeslu.

Powell pronesl: "Dobrý večer, slečno D'Courtneyová."

Reich zamumlal: "Sbohem, pane Powelle," a pokusil se ovládnout roztřesenou ruku, aby se zklidnila a zamířila Powellovi na hlavu.

Powell pokračoval: "Není vám nic, slečno D'Courtneyová?" Když Barbara neodpovídala, sklonil se a pohlédl jí do prázdných, klidných očí. Vzal ji za ruku a zopakoval: "Nestalo se vám nic, slečno D'Courtneyová? Slečno D'Courtneyová! Potřebujete pomoc?"

Barbara se při slově 'pomoc' prudce vzpřímila a zaujala polohu, jako by poslouchala. Potom natáhla nohy a vyskočila z křesla. Přeběhla kolem Powella, pak se náhle zastavila a zašmátrala rukou, jako by hledala kliku. Udělala pohyb, jako by ji stiskla, potom pomyslné dveře otevřela a vrhla se do nich. Zlaté vlasy za ní vlály a tmavé oči měla rozšířené strachem... Její krása působila jako blesk.

"Otče!" vykřikla. "Proboha! Otče!"

Utíkala, pak se nakrátko zarazila a začala couvat, jako kdyby se někomu vyhýbala. Vrhla se vlevo a znovu se rozběhla, jako by se obloukem opět něčemu vyhýbala, nepřičetně křičela, oči měla vytřeštěné.

"Ne!" křičela. "Ne! Pro smilování boží! Otče!"

Znovu se rozběhla, pak opět zastavila a zápasila s pomyslnými rukama, které ji držely. Zápasila a křičela, oči stále vytřeštěné, pak strnula a zakryla si uši dlaněmi, jako by se do nich zaryl pronikavý zvuk. Pak klesla na kolena a začala se plazit po čtyřech, sténajíc bolestí. Nakonec zůstala schoulená na kolenou a tvář měla už zase klidnou, panenkovskou a mrtvolnou.

Reich si s jistotou, ze které se mu dělalo mdlo, domyslel, co právě dělala. Oživila si otcovu smrt. Oživila ji před Powellem. Jestli ji přečetl...

Powell k ní přistoupil a zvedl ji z podlahy. Vstala půvabně jako tanečnice a nepřítomně jako náměsíčná. Powell ji vzal kolem ramen a vedl ke dveřím. Reich z něho

po celou dobu nespustil hlaveň rušiče a čekal na nejlepší úhel. Byl neviditelný! Jeho nic netušící nepřátelé byli pod ním a byli pro něho snadným terčem. Stačí stisknout tlačítko a má vyhráno. Powell otevřel dveře, pak najednou strhl Barbaru na druhou stranu, držel ji těsně u sebe a vzhlédl. Reich zatajil dech.

"Do toho!" vyběhl ho Powell. "Tady jsme. Jeden lehký výstřel stačí pro oba. Do toho!" Z hubené tváře mu sršel hněv. Pod dlouhými řasami planuly velké tmavé oči. Půl minuty hleděl nahoru na neviditelného Reicha, vyčkávavě, vyzývavě, nenávislně. Nakonec Reich sklopil zrak a odvrátil obličej, ačkoli Powell ho vidět nemohl. Powell prošel s poslušnou Barbarou dveřmi a tiše za sebou zavřel. Reich věděl, že si právě nechal mezi prsty proklouznout příležitost, jak se dostat do bezpečí. Byl na půli cesty k anihilaci.

Kapitola

DESET

Představte si fotoaparát s astigmatickými čočkami, takže můžete fotografovat stále jen ten samý obraz - scénu, která je deformovaná otřesem. Představte si nahrávací krystal, který je tak zdeformovaný, že může reprodukovat stále jen ten samý fragment hudby, znovu a znovu, jedinou strašlivou frází, kterou nemůže zapomenout.

"Nachází se ve stavu hysterické vzpomínky," vysvětloval doktor Jeems z Kingstonovy nemocnice Powellovi a Mary Noyesové v obýváku Powellova domu. "Reaguje na klíčové slovo 'pomoc' a ožívuje si jediný strašlivý zážitek..."

"Smrt svého otce," vysvětlil Powell. "Ale? Tak už chápu. A k tomu se připojila... katato-nie."

"Trvalá?" zeptala se Mary Noyesová.

Mladý doktor Jeems se zatvářil překvapeně a rozhořčeně. Patřil mezi ty bystřejší mladé mozky z Kingstonovy nemocnice i navzdory tomu, že nebyl telepat, a fanaticky byl oddán své práci. "Dnes? V této době? Nic kromě tělesné smrti už není trvalé, slečno Noyesová, a v King-stonce jsme už na tom začali pracovat. Zkoumáme smrt ze symptomatického hlediska, aktuálně jsme -"

"Jindy, doktore," přerušil ho Powell. "Dnes večer žádné přednášky. Máme práci. Mohu to děvče využít?"

"Využít jak?"

"Přečíst ji."

Jeems se zamyslel. "Nevidím důvod, proč ne. Na ka-tatonii jsem jí už nasadil déjá éprouvé řadu. Ale to by nemělo nijak vadit."

"Déjá éprouvé řada?" zopakovala Mary tázavě.

"Nový významný léčebný postup," pronesl Jeems vzrušeně. "Vyvinul ho Gart... jeden z vašich telepatů. Pacient upadne do katatonie. To je únik. Úlet z reality. Vědomí nesnese konflikt mezi realitou a vlastním podvědomím. Přeje si, aby se nikdy nebylo narodilo. Pokouší se o návrat do embryonálního stadia. Chápete?"

Mary přikývla.

"Zatím ano."

"Dobře. Déjá éprouvé je starý psychiatrický termín z 19. století. Doslova znamená cosi již prožité, vyzkoušené. Mnozí pacienti touží po něčem tak silně, že si nakonec z té touhy představují, že to, po čem touží a co nikdy neměli, se doopravdy stalo. Chápete?"

"Počkejte," začala Mary pomalu. "Chcete tím říct -"

"Řeknu to takhle," přerušil ji Jeems rázně. "Řekněme, že vás spaluje touha... no... řekněme, vdát se za Powella a mít rodinu. Jasně?"

Mary zčervenala a strnule odvětila: "Jasně."

Powell měl sto chutí toho mladého nešiku, který to sice myslel dobře, ale taktu neměl ani za mák, poslat kamsi.

"Tak dobře," pokračoval Jeems lehkovážně, nevěda, co plácl. "Jestliže ztratíte duševní rovnováhu, můžete dospět k přesvědčení, že jste vdaná za Powella a máte s ním tři děti. To by bylo. A nyní syntetizujeme umělé déjá éprouvé pro pacienta a katatonickou touhu uniknout mu splníme. Připravíme mu zážitek, po kterém touží. Oddělíme mysl od nižších hladin, pošleme ji zpět do dělohy a necháme ji, ať předstírá, že se narodila do nového života. Chápete?"

"Chápu." Jak se jí vracela sebekontrola, pokusila se Mary o úsměv.

"Na povrchu myslí... na úrovni vědomí... prochází pacient opět všemi vývojovými stadii, ale zrychleným tempem. Kojenec, dětství, dospívání a nakonec přichází opět dospělost."

"Chcete říct, že Barbara D'Courtneyova bude kojencem... že se bude učit mluvit... chodit...?"

"Správně. Správně. Správně! Bude jí to trvat asi tři týdny. Do té doby se vyrovná sama se sebou, bude schopná přijmout realitu, které chce uniknout. Tak řečeno pro ni dospěje. Jak jsem již řekl, to vše se odehrává na úrovni vědomí. Pod ním zůstane nedotknutá. Můžete si ji číst, jak jen chcete. Jediným problémem je... no, že musí být v hloubce svého nitra pořádně vystrašená. Zmatená. Budete mít potíže cokoliv z ní vytáhnout. Jenže to už je vaše věc, v tom jste odborník vy. Věřím, že si s tím poradíte."

Jeems rázně vstal. "Musím se už vrátit." Vykořčil ke dveřím. "Bylo mi potěšením a rád pomohu, jestli ještě bude třeba.

Vždycky mě potěší, když mě zavolají tele-

pati. Nechápu, proč je proti vám v poslední době mezi lidmi tolik nevraživosti..." A byl pryč.

Hmmm. To byla zajímavá poznámka na závěr.

Co tím myslel, Linci?

Našeho velkého & dobrého přítele Bena Reicha. Stojí za antiesperickou kampaní. Vždyť víš... telepati jsou jako klan, nelze jim důvěřovat, nemají vlastenecké cítění, jsou to spiklenci na meziplanetární úrovni, jedí normální děcka & t.d.

Uf! A také podporuje Vlasteneckou ligu. Je to odporný a nebezpečný chlap.

Nebezpečný, to ano, ale odporný není, Mary. Má šarm. A proto je dvojnásobně nebezpečný. Lidé vždycky čekají, že lotři budou vypadat jako lotři. No, možná ho klepneme po prstech, než bude pozdě. Přiveď sem Barbaru, Mary.

Mary dívku přivedla a usadila na nízký stupínek. Barbara seděla nehnutě jako socha. Mary ji oblékla do modrého trikotu, plavé vlasy jí sčesala dozadu a svázala modrou stužkou do koňského ohonu. Barbara jen zářila - nádherná jako vosková panenka.

Krásný zjev. Poraněné nitro. Ztracený Reich!

Co ten s tím má společného?

Už jsem ti to řekl, Mary. Popadl mě takový vztek na to Chookino hnízdo, že si to odskákal Quizzard a jeho žena... A když jsem si přečetl Reicha, dostal to i on. Potom...

Co jsi udělal Quizzardovi?

Bazální neurošok. Půjď někdy do laboratoře, ukážu ti to. Je to novinka. Když to dotáhneš na jedničku, naučím tě to. Je to jako rušič, ale na psychogenickém základě.

Je to smrtelné?

Zapomněla jsi na náš Slib? Samozřejmě, že ne.

A přečetl jsi Reicha přes dlažbu? Jak?

Telepatický odraz. Ta Chookina skrýš není zvukotěsná. Jsou v ní akustické průchody. Reichova chyba. Vysílal na vhodném kanálu. Přisahám, že jsem toužil, aby vystřelil. Byl bych ho neurošokem smetl a stal by se z něj jednou provždy případ pro psychiatry.

A proč vlastně nevystřelil?

To nevím, Mary. Nevím. Podle mě k tomu měl všechny důvody. Byl přesvědčen, že mu nic nehrozí... Neví o neurošoku, i když Quizzardův pád ho vykořistil... Ale nemohl vystřelit.

Bál se?

Reich není žádný zbabělec. Ne, nebál se. Ale jednoduše nemohl. Nevím proč. Příště to možná bude jiné. Proto držím Barbaru D'Courtneyovou u sebe doma. Tady je v bezpečí.

V bezpečí bude i v Kingstonově nemocnici.

Ne tak docela, pokud jde o záměr, který s ní mám.

V té její hysterii je uzamčený obraz vraždy do posledního detailu. Musím se k němu dostat... kousek po kousku.

Jakmile ho dostanu, dostanu i Reicha.

Mary se zvedla. Takže Mary Noyesová může jít.

Posaď se, ty telepatko! Proč si myslíš, že jsem tě zavola? Abys byla s Barbarou. Nemůže zůstat sama. Nechám vám ložnici. Já si ustelu v pracovně.

Zadrž, Linci. Jen pomalu. Jsi na rozpacích. Zkusme, zda by se mně nějak nepodařilo dostat se přes ten mentální blok.

Poslouchej -

Žádné poslouchej, pane Powelle. Mary se rozesmála. Tak je to tedy. Chceš mě za gardedámu. Viktoriánský termín, ne?

Tedy takový jsi, Linci. Jednoznačně atavis-tický.

To není pravda, přísahám. V pánských kruzích platím za nejpokrokovějšího -

A to je co za obraz? Och, rytíři Kulatého stolu. Sir Galahad Powell. A pod tím je ještě něco. Já - Náhle se přestala smát a zbledla.

Co jsi to vyhrabala?

Nechme to.

Oh, pojd' sem, Mary.

Zapomeň na to, Linci. A nečti mě teď. Jestli na to nemůžeš přijít normální cestou, nechci, aby ses o to pokoušel z druhé ruky. Zvláště ne u mě.

Chvilí na ni zvědavě civěl a potom pokrčil rameny. Dobře, Mary. Raději se dáme do práce.

Obrátil se k Barbaře D'Courtneyové a pronesl: "Pomoc, Barbaro."

Barbara se vzpřímila a zaujala polohu člověka, který naslouchá. Powell začal citlivě sondovat... Vjem ložního prádla...

Čísi mlhavý hlas... Cí hlas je to, Barbaro? Barbara v hluboko v předvědomí odvětila: "Kdo je to?" Přítel, Barbaro.

"Nemám přítele. Ani jednoho. Jsem sama." A byla sama, když se řítla po chodbě, otevřela dveře, vtrhla do fialového

apartmá a uviděla - Co, Barbaro? "Muže, dva muže." Kdo to byl? "Odejděte. Odejděte, prosím. Nemám ráda hlasy.

Někdo křičí. Křičí mi v uších..." A křičela, dokud jí pud sebezáchovy přikazoval unikat temné postavě, která ji chtěla

zadržet a nepustit k otci. Otočila se a odskočila... Co dělá tvůj otec, Barbaro? "On - Ne. Vy sem nepatříte. Jsme tu jen

tři. Otec, já a -" Temná postava ji chytila. Záblesk jejího obličeje. Nic víc. Podívej se znovu, Barbaro. Pěkná hlava. Velké

oči. Malý nos, jako vytesaný. Malá citlivá ústa. Jako jizva. Je to ten člověk? Jen se podívej pozorně. Je to on? "Ano.

Ano. Ano." A pak se vše ztratilo. A opět klečela, klidná, neživá jako panenka. Powell si setřel z čela pot a posadil

Barbaru zpátky na stupínek. Byl hluboce ořesen... víc než Barbara D'Courtneyová. U ní ten emocionální náraz

zmírňovala

hysterie. On neměl nic, co by ho mohlo zmírnit. Prožíval znovu její hrůzu, hrůzu a muka, obnažený a nechráněný.

Byl to Ben Reich, Mary. Také jsi zachytila jeho obraz?

Nemohla jsem zůstat ve spojení tak dlouho. Musela jsem se vzdálit, abych se chránila.

Byl to Reich, to je jasné. Zůstává otevřená jediná otázka, a to jak zabil jejího otce? Co na to použil? Proč se starý

D'Courtney nepokusil bojovat? Musím to zkusit znovu. Dělán to nerad, strašně ji to mučí, ale musím...

Já zase nerada vidím, když takhle mučí sebe.

Musím. Zhluboka se nadechl a řekl: "Pomoc, Barbaro."

Opět se napřímila a zaujala onu známou polohu naslouchajícího člověka. Powell hned začal. Zlehka, zlehouch-ka, moje

milá. Ne tak rychle. Máme spoustu času. "To jste zase vy?" Pamatuješ si mě, Barbaro? "Ne, ne. Neznám vás. Jděte

pryč." Ale jsem tvou součástí, Barbaro. Běžme po schodech spolu. Vidíš? Otevíráme spolu dveře. Je to mnohem lehčí,

když jsme dva. Navzájem si pomáháme. "My?" Ano, Barbaro, ty a já. "Ale proč mi nepomůžete teď?" Co můžu udělat,

Barbaro? "Podívejte se na otce! Pomozte mi ho zastavit! Zastavte ho! Zastavte ho! Pomozte mi křičet! Pomozte mi!

Proboha, pomozte!"

Opět si klekla, klidná jako panenka, jako bez života.

Powell pocítil, že ho někdo uchopil za paži a uvědomil si, že i on si nevědomky klekl. Mrtvola před ním se pomalu rozplývala, fialové apartmá mizelo a Mary Noyesová napínala síly, aby ho zvedla.

"Tentokrát vstaneš první ty," řekla nekompromisně. Zavrtěl hlavou a pokusil se pomoci Barbaře. Padl na podlahu. Jak chcete, sire Galahade. Trochu se ochlaďte. Mary zdvihla Barbaru a zavedla ji ke stupínku. Nato se obrátila k Powellovi. Už dovolíš, abych ti pomohla,

nebo si ještě stále myslíš, že to není vhodné pro muže, jako jsi ty?

Přesně tak. Zbytečně marníš čas, když se mi snažíš pomoci. Potřebuji teď hlavně myslet. Jsme v pěkný kaši.

Co jsi přečetl?

D'Courtney chtěl, aby ho zavraždili.

Ne!

Ale ano. Chtěl zemřít. Z toho, co jsem se dozvěděl, to mohlo být i tak, že spáchal před Reichovým očima sebevraždu.

Barbařiny vzpomínky jsou popletené. Tento bod musíme objasnit. Musím zajít za D'Courtneyho lékařem.

Je to Sam@kins. Se Sally odjeli minulý týden zpátky na Venuši.

Tak tam musím za nimi. Chytím ještě raketu v deset? Zavolej na Idlewild.

+++

MUDr. Sam@kins, esper jednička, dostával za hodinu psychoanalýzy tisíc kreditů. Veřejnost věděla, že vydělává dva miliony ročně, ale nevěděla, že se vědomě ničí dobročinnou prací. @kins byl přední osobností dlouhodobého vzdělávacího programu Společenství a vedoucím environmentální skupiny, která zastávala názor, že telepatická schopnost není cosi vrozeného, ale spíše latentní vlastnost každého živého organismu, vlastnost, kterou je možné odpovídajícím cvičením rozvinout.

V důsledku toho si v Samově pouštním domě na zářivé suché mase za Venusbergem podávaly kliku prosebníci a trpitelé. Zval k sobě všechny, co měli nízký příjem, aby jim pomohl vymotat se z problémů, a zatímco jejich problémy řešil, obezřetně se pokoušel své pacienty telepaticky naočkovat. Jeho úvaha byla prostá. Jestli je schopnost čtení jen otázkou tréninku nepoužívaných svalů, je celkem možné, že většina lidí je na to dost líná nebo jim k tomu chybí příležitost. Když se však člověk dostane do krize, nemůže si dovolit být líný; a právě tehdy přicházel Sam a nabízel příležitost a výcvik. Výsledkem bylo, že doposud objevil dvě procenta latentních esperů, což bylo pod průměrem výsledků zkoušek Společenství. To ale Sama neodrazovalo.

Powell ho zastihl v kamenné zahradě jeho pouštního domu. Energicky ničil pouštní květy v představě, že je kultivuje, a přitom vedl simultánní rozhovory se skupinou deprimovaných lidí, kteří za ním chodili jako štěňata. Z věčných mračen Venuše vyzařovalo oslepujivé světlo. Samova lysá hlava plála růžovou barvou. Supěl a vykřikoval na květy i na pacienty.

"K čertu! Neříkejte mi, že je tohle nějaká léčivka. Je to plevel. Copak nepoznám plevel? Podejte mi hrábě, Bernarde."

Malý človíček v černém mu podal hrábě a řekl: "Jmenuji se Walter, doktore @kinsi."

"A z toho pramení všechny vaše potíže," zachrochtal @kins a trs vytrhl. Ten v prizmatické reakci změnil barvu a vycházel z něj plačtivý nářek, což dokazovalo, že to nebyl ani plevel, ani léčivá rostlina, nýbrž venušanské kočičky.

@kins na ně znechuceně hleděl. Pozoroval, jak splas-kávající měchýřky mokvají a nařikají. Potom se zamračil na človíčka. "Sémantický únik, Bernarde. Žiješ v rovině pojmů a ne skutečnosti. To je tvůj únik z reality. Od čeho utíkáš, Bernarde?"

"Předpokládal jsem, že to se dozvím od vás, doktore @kinsi," odpověděl Walter.

Powell tiše stál a celý výjev pozoroval. Vypadalo to jako ilustrace z prastaré bible. Sam, špatně naladěný Mesiáš, kára své pokorné učedníky. Kolem nich se leskly křemičitaný kamenné zahrady, porostlé plazivými rostlinami Venuše, nad hlavou oslepující perleťový svit a v pozadí, kam oko dohlédlo, červeně, purpur a fialová neúrodných úhorů planety.

@kins vyštěkl na Waltera/Bernarda: "Připomínáte mi tu ryšavou. A vůbec, kde se ta imaginární kurtizána zakecala?"

Z hloučku se protlačilo pěkné rudovlasé děvče a za-culilo se: "Tady jsem, doktore @kinsi."

"Jen se za ten přívlastek nenafukujte," zamračil se @kins a telepaticky pokračoval: Jste sama sebou potěšena, protože jste žena, nemám pravdu? Tím si nahrazujete skutečný život. Je to vaše fantazie. Jsem žena, říkáte si. Proto po mně muži touží. Stačí mi vědomí, že tisíce mužů by mě mohli mít, kdybych jim to dovolila. To mé zreálnu-je. Ale to je hloupost! Tímto způsobem neuniknete. Sex není nic fiktivního. Ani život není imaginace. Panenství není zbožnění. @kins netrpělivě trpělivě čekal na odpověď, ale děvče se jen zachichotalo a aranžovalo se před ním do svádívého postoje. Z @kinse nakonec vyjelo: Cožpak nikdo z vás neslyšel, co jsem jí právě povídal?

Já ano, učiteli.

Lincoln Powell! Ne! Co vy tady děláte? Odkud jste se sem připlížil?

Z Terry, Same. Přišel jsem na konzultaci a nemám moc času. Nejbližší raketou se musím vrátit.

Nemohl jste použít meziplanetární telefon?

Je to složitě, Same. Musím to vyřídit telepaticky. Jde o případ D'Courtney.

Aha. Hm. Dobře. Za minutku jsem u vás. Jděte si vzít něco k pití.

@kins telepaticky vyslal upozornění: SALLY, SPO-LECNOST.

Jeden z @kinsovy skupiny sebou nevysvětlitelně trhl a Sam se na něj vzrušeně obrátil. "Vy jste to slyšel, že?"

"Ne, pane. Neslyšel jsem nic."

"Ale slyšel. Na telepatické vlně."

"Ne, doktore @kinsi."

"Tak proč jste sebou tak trhl?"

"Kousl mě brouk."

"Nekouzl," zahřměl @kins. "V mojí zahradě žádní brouci nejsou. Slyšel jste, jak jsem volal na svou ženu." A pak strašlivě zahřměl:

VŠICHNI MĚ SLYŠÍTE! NEŘÍKEJTE, ŽE NE! NEHCETE, ABYCH VÁM POMOHL? ODPOVĚZTE! NO TAK! ODPOVĚZTE!

Powell našel Sally @kinsovou v chladném prostorném obývacím. Strop byl otevřený. Na Venuši nikdy nepršelo. Na ochranu před nebem, které planulo během sedmi-sethodinového venušského dne, stačila kupole z plastické hmoty. A když začala sedmiset hodinová noc se smrtelnou zimou, @kinsovi se jednoduše sbalili a vrátili se do svého vytápěného bytu ve Venusbergu. Všichni na Venuši žili v třicetidenních cyklech.

Sam vešel do obývacího a vypil džbán ledové vody. A deset kreditů za vodu z černého trhu je fuč! vystřelil na Powella.

Víte o tom? Na Venuši je černý trh s vodou. A myslíte, že s tím ta zatracená policie něco dělá? Ale no tak, Linci! Víím, že to nespadá pod vaši kompetenci. Tak co je s tím D 'Courtneym?

Powell stručně načrtl, o co mu jde. Hysterická vzpomínka Barbary D'Courtneyové na otcovu smrt připouštěla různé výklady. Buď Reich zabil D'Courtneyho, nebo byl pouhým svědkem jeho sebevraždy. Starý Mojžíš bude na objasnění této otázky trvat.

Chápu. Odpověď zní ano. D 'Courtney měl sebevražedné sklony.

Sebevražedné? Jak to?

Rozpadal se. Jeho adaptační struktura se třísila. Ničilo ho emoční vyčerpání a byl na pokraji sebezničení.

Proto jsem spěchal na Terru - abych ho izoloval.

Hmm. To je rána, Same. To si pak mohl temeno odstřelit sám, ne?

Co? Odstřelit temeno?

Přesně tak. Tady je fotografie. Nevíme, jakou zbraní, ale -

Počkejte okamžik. Teď vám mohu říct něco konkrétního. Jestli D'Courtney zemřel tímhle způsobem, pak to rozhodně nebyla sebevražda.

Proč ne?

Protože byl fixovaný na jedy. Toužil po smrti narkotiky. Znáte sebevrahy, Linci. Když si vezmou do hlavy určitou formu smrti, nikdy ji nezmění. D 'Courtney byl naprosto jistě zavražděn.

No, to už jsme se trochu pohnuli z místa, Same. Ale ještě něco mi povězte. Proč byl D'Courtney upnutý na jedy?

Děláte si ze mě legraci? Kdybych to věděl, nebyl by býval upnutý. Nemám z toho všeho žádnou velkou radost, Powelle. Reich mi vzal můj případ. Mohl jsem D'Courtneye zachránit -

Tušíte, proč se D'Courtneyho struktura rozpadala?

Ano. Za každou cenu, jakkoli drasticky, chtěl uniknout pocitu hluboké viny.

Jaké viny?

Kvůli svému dítěti.

Kvůli Barbaře? Ale proč? A jak?

To nevím. Zápasil s iracionálními symboly opuštění. .. dezerce... hanby... hnusu... zbabělosti. Z toho jsme chtěli vyjít.

To je vše, co vím.

Mohl na tohle všechno Reich nějak přijít a počítat s tím? Starý Mojžíš se v tom bude vrtat, až mu celý případ předložíme.

Reich si to mohl domyslet - Ne! Vyloučeno! Na to by byl potřeboval experta -

Počkejte, Same. Za tím něco vězí. Rád bych se toho dopátral, jestli to půjde...

Do toho! Už se otevírám.

Nepomáhejte mi! To by se všechno pomíchalo. Klidně, klidně... asociace se slavností... večírek... rozhovor na - mém večírku. Minulý měsíc. Gus Tate, sám expert, ale potřeboval by pomoc s vlastním pacientem s podobnými potížemi. To řekl. Jestli Tate potřeboval pomoc, usoudil jste, že Reich bude potřebovat pomoc. Powell byl tak vzrušený, že téměř křičel: "Co ten Tate?"

"Co je s ním?"

"Gus Tate byl u Beaumontové toho večera, co zabili D'Courtneyho. Přišel s Reichem, ale doufal jsem -"

Linci, tomu nevěřím!

"Ani já jsem nevěřil, ale je to tak. Tím Reichovým expertem byl malý Gus. On mu to nalinkoval. Z vás vytáhl rozumy a předal je vrahovi. Starý dobrý Gus. Co na to esperický Slib?"

"Co? Anihilace!" vybuchl @kins zuřivě.

Odkudsi z nitra domu se ozvala Sally @kinsová: Linci, telefon.

"K čertu! Ze jsem tady, ví jen Mary. Doufám, že se nic nestalo Barbaře."

Powell se rozběhl po chodbě k výklenku s v-fonem. Na obrazovce spatřil Beckův obličej. Poručík ho zahlédl ve stejnou chvíli a vzrušeně zakýval. Začal mluvit, sotva byl Powell na doslech.

"... dala mi tvé číslo. Štěstí, že jsem tě chytil, šéfe. Máme dvacet šest hodin."

"Počkej chvíli. Vem to pěkně od začátku, Jaxi."

"Ten tvůj odborník na rodopsin, doktor Wilson Jordan, se vrátil z Kallistó. Díky Benu Reichovi je teď zámožný člověk. Vrátil jsem se s ním. Na Zemi se zdrží jen dvacet šest hodin, potřebuje si dát do pořádku své věci a potom se raketou vrací na Kallistó, kde se natrvalo usadí ve svém sídle. Jestli od něj něco chceš, vrať se co nejdřív."

"A bude mluvit?"

"Volal bych snad interplanetárně, kdyby mluvil? Ne, šéfe, nebude. Je posedlý penězi. A krom toho je vděčný Reichovi, který (ted') cituji 'velkoryse odstoupil z právního nástupnictví ve prospěch doktora Jordána a spravedlnosti'. Jestli tedy

od něj něco chceš, raděj se rychle vrať a nějak si to zaříd'."

+++

"A tohle," pravil Powell, "je laboratoř našeho Společenství, doktore Jordáne."

Na Jordána to zapůsobilo. Celé horní patro budovy Společenství bylo vyhrazeno laboratornímu výzkumu. Patro bylo kruhové a v průměru mělo téměř tři sta metrů s kupolí z dvojité křemičité vrstvy; dala se ovládat, takže mohla poskytnout odstupňované osvětlení od úplně jasného až po naprostou tmou včetně monochromatického světla až do jedné desetiny angstromu. Bylo právě poledne a dovnitř pronikalo mírně modulované sluneční světlo. Stoly, židle, křišťálové a stříbrné přístroje a pracovníky v pláštích zaplavovalo narůžovělým svitem.

"Projdeme se?" navrhl Powell přátelsky.

"Nemám mnoho času, pane Powelle, ale..." Jordan zaváhal.

"Vím, že nemáte, ale je od vás velmi laskavé, že jste nám věnoval hodinu. Velmi vás však potřebujeme."

"Jestli to má něco společného s D'Courtneym..." začal Jordan.

"S kým? Aha, s tou vraždou. A co vás přivádí na takovou myšlenku?"

"Už s tím za mnou byli," odpověděl Jordan rozmrzele.

"Ujišťuji vás, doktore Jordáne, že my s tím nemáme nic společného. Žádáme o pomoc ve výzkumu, ne o informace v případě vraždy. Co je pro vědce vražda? Nezajímá mě."

Jordan se trochu uvolnil. "Správně. Stačí se podívat na tuto laboratoř a každý člověk si to uvědomí."

"Tak pojďme." Powell chytil Jordána za ruku. Celé laboratoře vyslal zprávu: Telepati, pozor! Zkusíme udělat malý podraz!

Laboratorní technici, aniž by přerušili práci, začali vtípkovat. A uprostřed spršky veselých obrazců kterýsi nactiutrháč chraplavě vyslal: Kdo ukradl počasí, Powelle? Zřejmě se to vztahovalo na mlhavou epizodu ze života Úskočného Abeho, kterou se dosud nikomu nepodařilo s úspěchem přechíst, ale Powell se při ní pokaždé začervenal. To se stalo i nyní. Místností se rozlehl tichý smích.

Jde o vážnou věc, telepati. Celý případ, na kterém pracujeme, závisí na tom, zda z toho člověka vytáhnou jistou informaci.

Neslyšný smích ihned umlkl.

To je doktor Wilson Jordan, oznámil Powell. Specializuje se na oční fyziologii a má informace, které potřebujeme. Ať se tu cítí jako doma. Předkládejte mu, prosím, problémy z této oblasti a žádejte ho o radu. Ať se rozpovídá.

Přicházeli po jednom, po dvou, po skupinkách. Cerve-novlasá výzkumnice, která se ve skutečnosti zabývala problémem tranzistorů, které by byly schopné nahrávat telepatické impulsy, si narychlo vymyslela, že telepatický optický přenos je astigmatický, a pokorně žádala o vysvětlení. Dvojice hezkých děvčat, zabraných do zuřivé a bezvýhodné hádky, požádala doktora Jordána o vysvětlení, proč přenos vizuálních obrazců pokaždé vykazuje barevnou odchylku, ačkoli ve skutečnosti žádnou nevykazoval. Japonský tým, odborníci na extrasenzorický uzel, centrum telepatické vnímavosti, tvrdili, že uzel je napojený na oční nerv (byl od něj ve skutečnosti vzdálen více než dva milimetry), a obléhali doktora Jordána zdvořilým syčením a konkrétními otázkami.

V jednu Powell řekl: "Promiňte, že vás přerušuji, pane doktore. Vaše hodina uplynula a máte ještě důležité věci -"

"Dobře, dobře," přerušil ho Jordan. "Nuže, drahý doktore, jestli chcete zkusit transekcí optického -"

V půl druhé Powell opět oznámil čas. "Je půl druhé, doktore Jordáne. Odlétáte v pět. Opravdu byste -"

"Času dost. Času dost. Ženy a rakety, však víte. Vždyť to není poslední, poletí i další. Jedna věc je jistá, -drahý pane - a to, že vaše obdivuhodná práce má jeden závažný nedostatek. Nikdy jste nekontrolovali živý uzel organickým barvivem. Ehrlichovou červení nebo gencianou. Navrhoval bych..." atd.

Ve dvě servírovali lehké občerstvení, ale hody rozumu nepřerušili ani na chvíli.

O půl třetí doktor Jordan, celý rudý a u vytržení, přiznal, že se mu hnusí myšlenka být bohatý na Kallistó. Nejsou tam žádní vědci. Žádné vědecké disputace. Nic, co by se dalo porovnat s tímto výjimečným seminářem.

Ve tři se svěřil Powellovi, jak zdědil svůj odporný majetek. Původně ho vlastnil zřejmě Craye D'Courtney. Starý Reich (Benův otec) ho nějakým uskokem získal a dal ho napsat na manželčino jméno. Když zemřela, přešel na jejího syna. Ten zloděj Ben Reich měl zřejmě výčitky svědomí, neboť ho dal do dražby a jakýmsi ho-kuspokusy se k němu dostal Wilson Jordan.

"A jistě toho má na svědomí mnohem více," dodal Jordan. "Co všechno jsem viděl, když jsem u něj pracoval! Ale všichni finančníci jsou nečestní, nemám pravdu?"

"Nemyslím si, že by to platilo o Benu Reichovi," odpověděl Powell. "Já osobně ho dost obdivuji."

"Samozřejmě, samozřejmě," přisvědčil Jordan chvatně. "Koneckonců má svědomí. To je opravdu obdivuhodné. Byl bych nerad, aby si myslel, že já -"

"Přirozeně." Powell si spikleneckým úsměvem udělal z Jordána spojence. "Jako vědci ho můžeme odsuzovat, ale jako světaznalí lidé ho můžeme jen chválit."

"Tedy mě chápete." Jordan oduševněle potřásl Powellovi rukou.

A ve čtyři doktor Jordan přislíbil neskonale vděčným Japoncům, že se s radostí zúčastní přísně tajné práce na pupile, jestli tím mláďencům v jejich výzkumu bude schopný nějak pomoci. Předával pochodeň nastupující generaci. Oči mu zvlhly a hrdlo se mu sevřelo přívalem emocí, když dvacet minut podrobně popisoval rodopsi-nový ionizátor, který vyvinul pro Monarch.

V pět vědci Společenství doprovodili doktora Jordána k jeho raketě na Kallistó. Do kajuty mu nanosili dárečky a květiny; uši mu zalilí frázemi o vděčnosti a on uháněl k Jupiterovu čtvrtému měsíci s příjemným vědomím, že podstatně přispěl k vědeckému pokroku a svého velkorysého patrona, pana Benjaminu Reicha, přitom nezahlasil.

+++

Barbara byla v obývací a energicky ležela po čtyřech. Právě ji nakrmili a ústa měla od vajec. "Hajajajaja," brebentila. "Hájá." Mary! Pojď sem! Rychle! Mluví! Ne!! Mary vyběhla z kuchyně. Co řekla? Oslovila mě dada. "Hájá," opakovala Barbara. "Hajajaja-hajaja."

Mary se mu vysmála. Nic takového neřekla. Copak neslyšíš - říká hájá. Vrátila se do kuchyně.

Ale myslela dada. Je to snad její chyba, že ještě neumí pořádně artikulovat?

Powell si klekl vedle Barbary. "Řekni dada, maličká, dada. Dada! Řekni dada!"

"Hájá," řekla Barbara mazlivě.

Powell se vzdal. Sestoupil z hladiny vědomí do před-vědomí.

Ahoj Barbaro. "Zase vy?" Pamatuješ si mě?

"Nevím."

Ale pamatuješ. Jsem ten, kdo se hrabe v tom zmatku, co máš v sobě. My dva to zvládneme. "Jen my dva?"

Jen my dva. Víš, kdo jsi? A chceš vědět, proč momentálně vedeš takový samotářský život? "Nevím. Řekněte."

Tak, drahé dítě, kdysi dávno jsi byla právě takováhle. .. Bytost, která jen existovala. Potom jsi se narodila. Měla jsi matku a otce. Vyrostla jsi v krásnou dívku s plavými vlasy, tmavými očima a půvabnou postavou. S otcem jsi přicestovala z Marsu na Zemi a byla jsi. ..

"Ne. Není tam nikdo, jen vy. Jen my dva spolu ve tmě."

Byl tam tvůj otec, Barbaro. "Nikdo tam nebyl. Nikdo jiný už tam není." Lituji, moje milá, strašně mě to mrzí, ale musíme ta muka podstoupit ještě jednou. Je tu něco, co musím zjistit.

"Ne. Ne... prosím. Jsme tady jen my sami dva. Prosím tě, moje strašidýlko..."

Budeme jen my dva, Barbaro. Drž se blízko, moje milá. Ve druhém pokoji byl tvůj otec... ve fialovém apartmá... a

najednou jsme cosi uslyšeli... Powell se zhluboka nadechl a zvolal: "Pomoc, Barbaro, pomoc!"

Oba se napřímili a zaujali polohu člověka, který naslouchá. Vjem ložního prádla. Pod běžícími chodidly studená podlaha a nekonečná chodba a nakonec vběhli dveřmi do fialové místnosti a začali křičet a snažili se uniknout ze sevření Bena Reicha, který zdvihá cosi k otcovým ústům. Co zdvihá? Zadrž na okamžik. Vyfotografuj ho. Kristepane! Ten strašný tlumený výbuch. Temeno se rozprsklo a milovaná, zbožňovaná, uctívaná postava klesá k zemi, rve jim to srdce, zatímco sténají a plazí se po podlaze, aby vyrvali ten ocelový květ z voskové -

Vstaň, Linci! Proboha vstaň!

Mary Noyesová zdvihla Powella ze země. Napětí ve vzduchu jen jiskřilo.

Nemohu tě nechat minutu samotného, ty hlupáku?

Klečel jsem tu dlouho, Mary?

Alespoň půl hodiny. Přišla jsem a našla jsem vás tu takhle...

Mám, co jsem chtěl. Byla to pistole, Mary. Starodávná výbušná zbraň. Jasný obraz. Podívej...

Hmm. Tak tohle je pistole?

Ano.

Odkud ji Reich vzal? Z muzea?

Nemyslím. Vystřelím nazdařbůh a možná zabiju hned dvě mouchy. Zavolám si...

Powell se odkolébal k telefonu a vytočil BD-12 232. Za chvíli se na obrazovce zjevil Churchův zlostný obličej.

"Zdar, Jerry."

"Zdravím... Powelle." Byl opatrný. Ve střehu.

"Koupil od vás Gus Tate nějakou zbraň, Jerry?"

"Pistoli?"

"Výbušnou zbraň. Dvacáté století. Byla použita při D'Courtneyho vraždě."

"Ne!"

"Ale ano. Myslím, že vrahem je Gus Tate. Rád bych věděl, zda si tu pistoli koupil od vás. Zajdu k vám s jejím obrazem a ověřím si to." Powell zaváhal a následující slova mluvně zdůraznil. "Byla. by to velká pomoc, Jerry, a uměl bych to velmi ocenit. Velmi. Počkejte na mě. Za půl hodiny jsem u vás."

Powell zavěsil. Podíval se na Mary. Obraz oka, které mrkalo. Za tu dobu by to měl Gus k Churchovi stihnout.

Proč Gus? Myslela jsem, že Ben Reich - Zachytila obraz, který si Powell vytvořil u @kinse. Aha, chápu. Je to past na Tata i Churcha. Church prodal pistoli Reichovi.

Možná. Jak říkám, je to výstřel nazdařbůh. Ale Church má zastavárnu a je to v sousedství muzea.

A Tate s tou pistolí pomohl Reichovi odstranit D'Courtneyho? Tomu nevěřím. Je to téměř jisté, Mary. Takže chceš poštvat jednoho proti druhému? A oba proti Reichovi. V objektivní rovině jsme prohráli na celé čáře. Od této chvíle musím využít telepatických triků, jinak jsem vyřízenej.

Ale co když je nebudeš moci proti Reichovi rozehráť? Co když si ho zavolají na pomoc?

Nemohou. Odlákali jsme ho z města. Keňa Quizzar-da jsem na smrt vyděsil, prchá v představě, že mu jde o život. Reich se vydal za ním, aby ho umlčel.

Jsi vpravdě rozený zloděj, Linci. Vsadím se, že to počasí jsi ukradl ty.

"Ne," odvětil. "Ukradl ho Úskočný Abe." Začervenal se a políbil Mary, políbil Barbaru D'Courtneyovou, opět se začervenala a celý zmatený odešel.

Kapitola

JEDENÁCT

Zastavárna se topila v přítmí. Na pultě svítila jediná lampa a vrhala kolem sebe kruh měkkého svitu. Tři muži, kteří při ní hovořili, se střídavě předkláněli a odkláněli, takže jejich obličeje a gestikulující ruce se zjevovaly a mizely, jako by na ně náhle padlo zatmění.

"Ne," pravil Powell ostře. "Nepřišel jsem sem nikoho číst. Budu se držet přímého rozhovoru. Vy jste telepati a můžete pokládat za urážku, že s vámi hovořím slovy. Já to ale pokládám za důkaz dobré vůle. Když mluvím, nečtu."

"Ne vždy," poznamenal Tate. Jeho trpasličí tvář se objevila ve světle. "Je o vás známo, že ovládáte i tuto fintu."

"Ale teď ji nepoužij. Proveďte si to. To, co chci od vás dvou, chci objektivně. Pracuji na případu vraždy. Čtení mi při tom moc nepomůže."

"A co vlastně chcete, Powelle?" přerušil ho Church.

"Prodal jste Gusu Tatovi pistoli."

"Houby!" vyskočil Tate.

"Tak proč jste sem přišel?"

"Mám snad přijmout tak drzé obvinění a ani prstem proti tomu nehnout?"

"Zavolal vás Church, protože tu pistoli vám prodal a ví, k čemu posloužila."

Do světla skočil Churchův obličej. "Žádnou pistoli jsem nikomu neprodal, telepate, a už vůbec nevím, jak a na co by měla být použita. To je můj objektivní důkaz. Sežerte si ho!"

"Nebojte se, sežeru," zasmál se Powell. "Vím, že jste ji neprodal Gusovi. Prodal jste ji Benu Reichovi." Tatův obličej se vrátil do světla. "Tak proč jste -" "Proč?" Powell se podíval Tatovi do očí. "Abych vás sem dostal a mohl si s vámi popovídat, Gusi. Počkejte chvíličku, jen co skončím s Jerryem." Obrátil se k Churchovi. "Vy jste měl pistoli, Jerry. Takové věci tu máte. Reich si sem pro ni přišel. Je to jediné místo, kde ji mohl sehnat. I předtím jste spolu obchodovali. Nezapomněl jsem na váš podvod Chaos..."

"Ať vás trefí šlak," vykřikl Church. "Ten podvod vás dostal ze Společenství," pokračoval Powell. "Riskoval jste a díky Reichovi jste ztratil všechno. ... jen proto, že vás požádal, abyste četl a vyrazil, co jste se dozvěděl od čtyř členů burzy. Vydělal na tom podvodu milion... jen proto, že požádal hloupého telepata o laskavost."

"Ale zaplatil za ni!" vybuchl Church.

"A já teď nežádám nic jiného než tu pistoli," odvětil Powell klidně.

"A chcete mi nějak zaplatit?"

"To mě tak málo znáte, Jerry? Já jsem vás vyhodil ze Společenství, já, ten hnusný, odporný, kazatelský Powell. Myslíte, že bych vám nabídl něco, co by nesneslo denní světlo?"

"Tak čím chcete zaplatit za tu pistoli?"

"Ničím, Jerry. Musíte mi důvěřovat, že chci hrát čestně, ale nic neslibuji."

"Já jsem ale slib dostal," zamumlal Church.

"Opravdu? Zřejmě od Bena Reicha. Ten slibuje ochotně, jen se splněním se občas opozdí. Musíte se rozhodnout sám. Buď věřit mně, nebo Benu Reichovi. Tak co ta zbraň?"

Churchův obličej zmizel ze světla. Po chvíli promluvil ze tmy: "Neprodal jsem žádnou pistoli a nevím, jak měla být jakákoli zbraň použita. Takto vypovím před soudem."

"Děkuji, Jerry." Powell se usmál, pokrčil rameny a opět se obrátil k Tatovi. "Vám chci položit jedinou otázku, Gusi. Vynecháme fakt, že jste Reichovým spolupachatelem. ... že jste vylákal ze Sama @kinse informace o D'Courtneym a o tom, kde bude... Vynechám fakt, že jste přišel k Marii Beaumontové na večírek s Reichem, že jste ho tam chránil a že ho chráníte doposud -"

Zadržte, Powelle -

"Žádnou paniku, Gusi. Chci vědět jen to, zda jsem správně odhadl, čím vás Reich podplatil. Penězi vás podplatit nemohl. Máte jich dost. Místem vás podplatit také nemohl. Jste jedním z čelných telepatů Společenství. Podplatil vás příslibem moci, že ano? Je to tak?"

Tate ho hystericky četl a klidná jistota, kterou objevil v Powellově nitru, a lhostejnost, s jakou přijal jeho, Tatovo, sebezničení jako hotový fakt, jím otřásly tak silně, že nebyl s to se rychle přizpůsobit a získat zpět duševní rovnováhu. Jeho panika vyzařovala až k Churchovi. To vše si Powell už napřed naplánoval, aby si připravil půdu pro rozhodující výpad, který měl přijít později.

"Reich vám mohl nabídnout vládu nad světem," pokračoval Powell sdílně, "ale to není pravděpodobné. Nevzdal by se ani kousku své moci a vy byste o takovou moc ani nestál. Zřejmě vám nabídl moc v esperickém světě. Jak by to ale mohl udělat? Jasně, financuje Vlasteneckou ligu esperu. Podle mého názoru vám nabídl moc prostřednictvím ligy... Že by převrat? A vy byste se stal diktátorem Společenství? Podle všeho jste už členem Ligy." Poslyšte, Powelle...

"Je to jen můj dohad, Gusi." Powellův hlas ztvrdl. "Ale mám tušení, že bude správný. Domníval jste se, že dovolím, abyste s Reichem tak lehce rozbili Společenství?"

Nic z toho nedokážete. Budete -

"Dokázat? Co?"

Vaše slovo stojí proti mému, já -

"Jste blázen! Cožpak jste se ještě nezúčastnil žádného telepatického soudu? Neprobíhá tak jako řádné soudy, kde přísaháte a pak přísahám já a potom se porota rozhoduje, kdo lhal. Ne, malý Gusi. Tam stojíte před výborem a pustí se do vás všechny jedničky. Vy sám jste jednička, Gusi. Dva se vám podaří odblokovat... Možná i tři... ale ^ ne všechny. Říkám vám, jste mrtvý."

Počkejte, Powelle. Počkejte! Tatovými manekýnskými ústy hrůzou zaškubalo. Společenství zohlední přiznání. Přiznání před fakty. Hned vám všechno povím. Všechno. Bylo to dočasné pomatení. Teď jsem už duševně zdravý. Řekněte to Společenství. Když se zapletete s takovým prokletým psychotikem jako je Reich, upadnete do osidel jeho struktury. Ztotožníte se s ním. Ale už jsem z toho venku. Tak to řekněte Společenství. Bylo to takhle. ..

Přišel za mnou, že ho pronásleduje noční můra, Muž bez tváře... On...

Přišel jako pacient?

Ano. Tak mě nacytal. Donutil! Ale už je to pryč. Řekněte Společensví, že budu spolupracovat. Všechno jsem odvolal. Jsem ochotný ke všemu. Church je vaším svědkem...

"Nejsem žádným svědkem!" vykřikl Church. "Jsi hnusný špinavý zrádce! Po tom, co Ben Reich slíbil -"

"Drž hubu! Myslíš, že chce žít do smrti vyobcovaný? Jako ty? Byl jsi hlupák, že jsi Reichovi věřil. Ale já nejsem, pěkně děkuju. Tak hloupej opravdu nejsem!"

"Ale zato jsi ukňouraná zbabělá svině. Myslíš, že se z toho dostaneš, co? Myslíš, že -"

"Je mi to fuk!" křičel Tate. "Už pro Reicha nehnu ani malíčkem. Odrovnám ho jako prvního. Půjdu k soudu a posadím se na lavici svědků. Udělám, co bude v mých silách, abych Powellovi pomohl. Řekněte to takhle Společensví, Linci. Povězte jim, že -"

"Nic z toho," přerušil ho Powell.

"Cože?"

"Společensví vás vyškolilo. Ještě pořád jste jeho členem. Odkdy může esper vyrazit, co se dozvěděl od pacientů?"

"Je to přece důkaz, abyste dostal Reicha, ne?"

"Je, ale nechci ho od vás. Nemíním připustit, aby telepat zdiskreditoval ostatní telepaty tím, že přijde před soud a začne zpívat."

"Jestli Reicha nedostanete, může vás to stát místo!"

"Do háje s místem! Chci ho, a chci Reicha... ale ne za takovou cenu. Když se nic neděje, je lehké být telepatem. Je třeba ale mít odvahu neporušit Slib, když začne

přihořívát. To byste měl vědět. Vy jste tu odvahu neměl. Podívejte se teď na sebe..."

"Ale já vám chci pomoci, Powelle."

"Mně pomoci nemůžete. Ne za cenu porušení etiky."

"Ale byl jsem jeho spolupachatelem!" zvolal Tate. "Vás to vůbec nezajímá? To má být etika? To ne -"

"Podívejme se!" zasmál se Powell. "Koledujete si o anihilaci. Ne, Gusi. Dostaneme vás, když dostaneme Reicha. Ale nemůžu ho dostat s vaší pomocí. Musí to být v souladu se Slibem!" Otočil se a zmizel z kruhu světla. Pomalu kráčel přítmím k východu a dával Chur-chovi čas, aby skočil na návnadu. Celou tuto scénu sehrál jen kvůli této chvíli... Dosud se však splávek nehýbal.

Když otevřel dveře a dovnitř vnikl pás ostrého stříbitého světla, Church konečně zavolal: "Počkejte!"

Powell se zastavil. Jeho silueta se rýsovala ve světle otevřených dveří.

"Prosím?"

"Co jste to říkal Tatovi?"

"O Slibu, Jerry. Měl byste si ho pamatovat."

"Mohu si vás přečíst?"

"Prosím, jsem otevřený." Powell odkryl většinu bloků. To, co mělo pro Churcha zůstat tajné, bylo pečlivě poschovávané a zakamuflované styčnými asociacemi a ka-leidoskopickou strukturou, kterou nebyl Church schopný rozluštit.

"Nevím," řekl Church nakonec. "Nemohu se rozhodnout."

"V čem, Jerry? Nebojte se, nečtu vás."

"Ohledně vás, Reicha a pistole. Každý ví, že jste úskočný moralista, ale možná by bylo moudré, kdybych vám věřil."

"To je od vás hezké, Jerry. Ale už jsem vám řekl, že nemohu nic slíbit."

"Možná patříte k lidem, kteří nemusí nic slibovat. Možná je chyba v tom, že jsem se vždycky hnal za sliby namísto -"

V ten okamžik zachytil Powellův citlivý radar z ulice smrt. Otočil se a zabouchl dveře. Pryč z té podlahy. Rychle! Třemi skoky se octl u světla a vymrštil se na pult. Rychle za mnou. Jerry, Gusi, rychle, vy blázni!

Obchod se začal chvět a chvění přešlo do strašných vibrací. Powell kopl do lampy a uvnitř se rozhostila tma. Vyskočte na strop a zavěste se za konzoli svítidla. Je to vibrační pistole. Skočte! Church vyskočil do tmy. Powell chytil Tatovu roztřesenou ruku. Jste moc malý, Gusi? Natáhněte ruce, já vám pomůžu. Vymrštil Tata nahoru, sám skočil za ním a zachytil se ocelové konzole. Všichni tři viseli v prostoru, chránění proti vražedným vibracím, které zachvátily obchod, proti vibracím, které vytvářely ničivé napětí ve veškeré hmotě, jež se dotýkala podlahy. Sklo, ocel, kámen, plastické hmoty... všechno skřípalo a rozpadalo se. Slyšeli, jak puká podlaha a duní strop. Tate zasténal.

Držte se, Gusi. Je to jeden z Quizzardových zabijáků. Bezcitná banda. Už jednou jim to se mnou nevyšlo.

Tate omdlel. Powell vycítil, že mu povolují všechny - nervové spoje. Pronikl do Tatových hlubších hladin. Držte se! Držte se! Držte se! DRŽTE! DRŽTE! DRŽTE!

V Tatově podvědomí se náhle vynořila smrt a Powell si v tom okamžiku uvědomil, že žádné cvičení organizované Společensvím nemohlo zabránit, aby se sám nezničil. Touha po smrti u něho převládla. Tatovy ruce se pustily a on spadl na podlahu. Vibrace na okamžik ustaly, ale v tom okamžiku Powell zaslechl zlověstný, dutý zvuk praskajících kostí. Zaslechl ho i Church a začal ječet. Ticho, Jerry. Ještě ne! Držte se! S... slyšel jste? SLYŠEL JSTE HO?

Slyšel. Ještě nejsme v bezpečí. Držte se!

Dveře se trochu pootevřely. Dovnitř vnikl užoučký proužek světla a pátravě klouzal po podlaze. Narazil na širokou červenošedou organickou kaluž krve, masa a kostí, zdržel se u ní asi tři sekundy a pak zhasl. Dveře se zavřely.

V pořádku, Jerry. Zase si myslí, že jsem mrtvý. Už si můžete hysterčit.

"Nemůžu slézt dolů, Powelle. Nemohu stoupnout na..."

"Chápu." Powell se jednou rukou pustil, chytil Chur-che a rozhoupal ho směrem k pultu. Church dopadl na zem a roztřásl se. Powell seskočil za ním a ze všech sil přemáhal zvracení.

Řekl jste, že to byl jeden z Quizzardových zabijáků? 9

Ano. Má celou bandu takových psychopatů. Vždycky, když je sbalíme a pošleme do Kingstonovy nemocnice, sežene si jiné. Táhnou se do jeho brlohu za narkotiky.

Ale co mají proti vám? Já ~

Rozum do hrsti, Jerry. Jednají jménem Bena. Ben začíná panikařit.

Ben? Ben Reich? Ale vždyť to bylo v mém obchodě. Mohlo to zasáhnout i mě.

Téměř se tak stalo. Co na tom k čertu záleží?

Mě by přece Reich nezabil. On -

Ze ne? Obraz usmívající se kočky.

Church se zhluboka nadechl a pak vybuchl: "Ten čub-čí syn! Ten zkurvysyn!"

"Ale, Jerry! Reich bojuje o holý život. Nemůžete čekat, že bude ohleduplný."

"I já bojuju o holý život a ten bastard rozhodl za mě. Připravte se, Powelle, otevírám se. Prozradím vám všechno."

+++

Když Powell na ústředí vyslechl Churcha a jakž takž se zbavil hrůzy z Tatova osudu, byl vděčný, že se mohl doma potěšit pohledem na plavou nezbednici. Barbara D'Courtneyova držela v pravé ruce černou tužku, v levé červenou a energicky čmárala po stěnách, jazyk mezi zuby, a tmavýma očima soustředěním až šilhala. "Babe!" zvolal zhrzeně. "Co to děláš?" "Kleslím oblázky," zašílala. "Oblázky plo dadu!" "Děkuji, drahousku," usmál se. "To je krásný nápad. A teď' pojď a pěkně si vedle dady sedni." "Ne," řekla a kreslila dál. "Jsi moje holčička?" "Jo."

"Neudělá moje holčička vždycky, co dada chce?" Zamyslela se nad tím. "Jo." Nacpala tužky do kapsy, sedla si na gauč vedle Powella a umazané ruce položila do jeho.

"Opravdu, Barbaro," zamumlal Powell, "to šišláni se mi už nelíbí. Zajímalo by mě, jestli bychom neměli udělat něco s tvými zuby."

Myslel to jen zpola žertem. Bylo těžké ignorovat fakt, že vedle něho sedí dospělá žena. Pohlédl do jejích temných hlubokých očí - zářily prázdným leskem jako křišťálový pohár, který čeká, až ho naplní vínem.

Pomalou pronikl prázdnými hladinami jejího vědomí do bouřlivého předvědomí, které vypadalo jako temná mlhovina, obklopená mračny. Za nimi mihotavě blikalo světlo, osamělé a dětinské, které se mu líbilo čím dál víc. Pronikal však stále hlouběji a viděl, že to světélko je vlastně jen hvězda. Měla podobu planoucí, hučící novy. Ahoj, Barbaro. Zdá se, že -Odpověděl mu výbuch citů. Rychle vycouval. "Hej, Mary?" zvolal. "Rychle sem pojdi" Mary Noyesová vykukla z kuchyně. "Zase jsi v kaši?"

"Ještě ne, ale možná za chvíli budu. Náš pacient dělá ' pokroky."

"Nevšímal jsem si žádného rozdílu."

"Sestoupíš dovnitř se mnou? Navázala kontakt se svým idem. Na nejhlubší úrovni. Takřka mi spálila mozek."

"A co mám dělat? Chceš snad, abych ti dělala garde-dámu? Někoho, kdo by ochraňoval tajemství její rozkošné dívčí vášně?"

"Přestaň vtipkovat. Já jsem ten, kdo potřebuje tvoji ochranu. Podej mi ruku."

"Máš obě dvě v jejích rukách."

"Myslel jsem to obrazně." Powell se znepokojeně podíval na klidnou panenkovskou tvář před sebou a na chladné uvolněné ruce, které mu spočívaly v dlaních. "Pojďme."

Opět sestupoval temnými chodbami k výhni, která žhnula hluboko v Barbařině nitru ... která plane v každém člověku ... k tomu časem nedotknutelnému zdroji psychické energie, pudové, nemilosrdné, která věčně hledá, kde by se mohla vybit. Vycítil, že Mary Noyesová jde s ním, 'duševně po špičkách'. Zastavil se v bezpečné vzdálenosti.

Ahoj, Barbaro.

"Vypadni!"

To jsem já, tvý strašidlo.

Výšlehla na něj nenávisť.

Nepamatuješ se na mě?

Nenávisť se změnila v bouřlivý chaos a ten vystřídala vlna horoucí touhy.

Linci, raděj se vrat. Jestli tě vtáhne do toho sladko-trpkého chaosu, je s tebou konec.

Chtěl bych něco najít.

Kromě drsné lásky a drsné smrti tam nenajdeš nic.

Chci se dopátrat jejího vztahu k otci. Musím vědět, proč ho pro ni pronásledoval pocit viny.

Jak chceš, ale já se vracím.

Výheň opět vzplanula. Mary utekla.

Powell stál nejistě na okraji propasti; cítil, odhaloval, byl velmi citlivý. Byl jako elektrikář, který opatrně zkoumá konce odizolovaných drátů, aby zjistil, ve kterém z nich není smrtenosné napětí. Najednou blízko něj vytryskl ohnivý proud a završil. Dotkl se ho, dostal prudkou ránu a v pudu sebezáchovy odskočil. Uvolnil se a nechal se vtáhnout do víru asociací. Začal je třídit. Napjal všechny síly, aby mu ten příval energie neroztříštil soudnost.

Tuto výheň živily všelijaké somatické odkazy - reakce miliard buněk, organické výkřiky, tlumené dunění svalového napětí, senzorické proudy, tok krve, superheterodyn krevního pH... to vše vířilo a pěnilo ve vyvážených strukturách, které tvořily Barbařinu psychiku. K tomuto rytmu přispívalo popraskávání nekonečného procesu tvorby a rozpadu chromozomů. Do mezer, jejichž intervaly se měnily, se mísily roztržité obrazce, polosymbody, částečné odkazy...

Ionizovaná jádra myšlenek.

Powell zachytil obrazec výbuchu, sledoval ho k písme-, ni P... k senzorické asociaci polibku, potom křížovým obvodem k dětskému sacímu reflexu... ke kojenecké vzpomínce na... matku? Ne. Kojnou. To vše pak bylo obklopené

rodičovskými asociacemi. Negace. Matka chybí... Powell se vyhnul plameni kojenecké zuřivosti a vzdoru, sirotčímu syndromu. Opět se soustředil na P, hledal příbuzné Pa... Papa... Otec.

Najednou se ocitl tvář v tvář sám sobě. Hleděl na svůj obraz, chvějící se na pokraji rozpadu, a potom se vzpamatoval. Kdo k čertu jsi? Obraz se nádherně usmál a zmizel.

P... Pa... Papa... Otec. Žár-lásky-a-oddanosti-spo-jený-s... Znovu se setkal se svým obrazem. Tentokrát to bylo jasné, působivé; jeho obrazy byly obklopené auroou lásky a touhy. Náruč byla otevřená. Ztrácím se. Přivádíš mě do rozpaků. Obraz zmizel. Kruci! Snad se do mně nezamilovala? "Ahoj, strašidlo!"

Objevil se obraz Barbary, jak se viděla sama, dojí-mavě zkarikovaný, plavé vlasy v provázcích, temné oči jako skvrny, pěkná postava zploštělá, nepůsobná ... Obraz se rozplynul a nahradil jej okamžitě jiný -

Powell-Pěkný-Papa-Příznivec-Patron dravě ničivý. Powell se ho nepouštěl. Na temeni byla zobrazena D'Courtneyho tvář. Šel za tím janusovským obrazem, kráčel planoucím tunelem dvojek, párů, spojů, duplikátů k - Reichovi? Vylou - Ano, Ben Reich a karikatura Barbary, spojení boky jako siamská dvojčata, od pasu nahoru bratr a sestra, nohy se odděleně svíjely v moři složitosti pod nimi. B spojené s B. B & B. Barbara & Ben. Poloviční pokrevní pouto. Poloviční - Linci!

Volání z dálky. Žádný směr.

Lincolne!

Ještě chvíli to počká. Ten překvapující obraz Reicha musí -

Lincolne Powelle! Tudy, ty hlupáku! Mary?

Nemohu tě najít. Za chvíli jsem venku.

Linci, tohle je už potřetí, co se tě pokouším najít. Jestli okamžitě nevylezeš, bude to tvůj konec. Potřetí?

V průběhu tří hodin. Prosím tě, Linci... Dokud mám ještě sílu.

Svolil, že půjde ven. Nevěděl, kde to je ven. Kolem něj hučel bezčasový, bezprostorový zmatek. Zjevil se obraz Barbary D'Courtneyove, tentokrát jako karikatura sexuální sirény. "Cau, strašidlo!" Lincolne, probohaživého!

Zachvácený chvilkovou panikou se vrhal na všechny strany, dokud se neprojevil jeho esperický výcvik. Pak začala automaticky účinkovat technika stahování se. Bloky zapadaly na svá místa jeden za druhým, každá bariéra znamenala krok zpět ke světlu. Na půli cesty ven vycítil, že je s ním Mary. Zůstala s ním, dokud se znovu nevrátil do obýváku a nesesedl u své nezbednice, její ruce ve svých. Pustil je, jako by byly žhavé.

Mary, objevil jsem tu nejpodivnější asociaci s Benem Reichem. Jisté spojení, které -

Mary držela ručník namočený do ledové vody. Poples-kala mu s ním tvář. Uvědomil si, že se celý třese.

Jediný problém je v tom ... ze pokoušet se dopátrat smyslu z těch fragmentů v idu, to je jako dělat kvalitativní analýzu uprostřed Slunce... Ručník se znova mihl.

Nepracuješ s prvky. Pracuješ s ionizovanými částicemi. .. Vyhnul se ručníku a zahleděl se na Barbaru. Bože můj, Mary, myslím, že ta chudák holka se do mě zamilovala.

Obraz zmatené hrdličky.

Nezlob. Neustále se tam dole setkávám sám se sebou. Já-

A co ty? Já?

"Proč si myslíš, žeš ji odmítl poslat do Kingstonovy nemocnice?" zeptala se. "Proč ji čteš dvakrát denně od té doby, co jsi ji sem přivedl? Proč musíš mít gardedámu? Já vám to povím, pane Powelle..."

"Povíš mi co?"

"Jsi do ní zamilovaný. Jsi do ní zamilovaný od chvíle, co jsi ji u Chooky Froodové objevil." "Mary!"

Popíchla ho barvitým obrazem, na kterém byl on s Barbarou D'Courtneyovou, a fragmentem, který přečetla před několika dny... fragmentem, nad kterým zbledla hněvem a žárlivostí. Powell věděl, že je to pravda.

Mary, drahá...

"Na mně nezáleží. K čertu se mnou. Jsi zamilovaný do ní, a není telepatka. Dokonce ani není normální. Co všechno na ní miluješ? Jednu desetinu? A kterou? Tvář? Podvědomí? A co ostatních devadesát procent? Budeš to milovat, když to objevíš? K čertu s tebou! Měla jsem tě tam nechat, dokud bys neshnil!" Odvrátila se a propukla v pláč.

Mary, proboha -

"Sklapni!" vzlykla. "Sakra, sklapni! Já... Je tu zpráva pro tebe. Z ústředí. Máš co nejdřív odletět do Space-landu. Je tam Ben Reich a ztratil se jim. Potřebují tě. Všichni tě potřebují. Proč si teda stěžuje?"

Kapitola

DVANÁCT

Uběhla už pěkná řádka let, co byl Powell naposledy ve Spacelandu.

Seděl v policejní lodi, na kterou přestoupil z luxusní 'Holiday Queen'. Jak klesali na přistání, Powell pozoroval Spaceland; blýskal se pod nimi jako šachovnice vykládaná zlatem a stříbrem. Usmál se jako pokaždé, když spatřil (třeba jen • duchu) toto kosmické hřiště. Vždy se mu totiž zjevila oiejná představa - že na Spaceland náhodou natrefili výzkumníci z nějaké vzdálené galaxie, divní tvorové, vážní a usilovní, kteří zde přistáli a pustili do zkoumání toho, co viděli. Pokaždé si snažil přestavit, jaké zprávy by asi hlásili domů, ale nikdy nic pořádného nevymyslel.

"To je práce pro Úskočného Abeho," zamumlal. Spaceland začali budovat před několika generacemi na plochem asteroidu, který měl v průměru půl míle. Jakýsi pomatený vyznavač zdraví na něm vztyčil průhlednou vzduchotěsnou kupoli, nainstaloval v ní atmosférický generátor a založil kolonii. Od té doby se Spaceland rozrostl na rozsáhlé, tvarem nepravidelné plato, roztažené na stovky mil. Každý nový podnikatel jednoduše přidal další míli nebo dvě k tomu, co už existovalo, přikryl to vlastní kupolí a spustil provoz. Když inženýři přišli s tím, že hospodárnější a účinnější by byl tvar

koule, bylo už pozdě. Plato bylo už moc velké.

Jak se loď pohupovala nad Spacelandem, začaly na něj paprsky Slunce dopadat pod jiným úhlem a Powell zřetelně viděl stovky kupolí, třpytících se na modročer-ném pozadí vesmíru jako množství mýdlových bublin na kostkovaném stole. Původní kolonie zdraví byla ve středu a stále ještě fungovala. Přibýly hotely, zábavní parky, sanatoria, starobince a dokonce i hřbitov. Směrem k Jupiteru se rozpínala obrovská padesátimilová kupole, která zahalovala přírodní rezervaci Spacelandu. Ta zaručovala na jednu čtvereční míli více přírody i více počasí než mnohá přirozená planeta.

"Tak spusťte," vyzval Powell seržanta. Seržant polkl. "Drželi jsme se instrukcí," začal. "Hlupák na Hassopa. Chytrák šel až za ním. Hlupáka Reicho-vo děvče prokouklo..."

"Říkáte děvče?"

"Ano. Taková roztomilá kočička, jmenuje se Duffy Wyg&ová."

"Sakra!" Powell přímo nadskočil. Seržant na něj vyvalil oči. "Vždyť jsem ji sám vyslyšel. Nikdy bych -"

Pak se zarazil. "Zdá se, že jsem to sám pěkně zbabral. Dostala mě. Když máte před sebou pěkné děvče..." Zavrtěl hlavou.

"No, jak říkám," pokračoval seržant, "hlupáka prokoukla a zrovna když nastoupil chytrák, Reich narychlo vyrazil do Spacelandu."

"Cím?"

"Soukromou lodí. Cestou měli nehodu a dovlekli se tam v nouzovém stavu. Jeden mrtvý, tři ranění včetně Reicha. Předek lodě vražený dovnitř. Zatoulaný meteorit nebo co. Reicha vzali do nemocnice. Předpokládali jsme, že si ho tam nechají. Když jsme tam zašli, byl pryč. I Hassop. Vzal jsem telepatického tlumočnicka a hledal jsem ho ve čtyřech jazycích. Nic." "A Hassopovo zavazadlo?" "I to je fuč."

"Zatraceně! Hassopa musíme sebrat a to jeho zavazadlo také. Tam najdeme motiv. Hassop je šéfem kódovacího v Monarchu. Musíme se dozvědět, co bylo v té poslední zprávě, kterou poslal Reich D'Courtneymu, a také to, co ten starý odpověděl..." "V pondělí před vraždou?"

"Ano. To byla zřejmě poslední kapka. A Hassop má možná u sebe Reichovy účetní knihy. Podle všeho se v nich skrývá motiv vraždy." "Jako například?"

"V Monarchu se povídá, že D'Courtney přitlačil Reicha ke zdi."

"A metodu a příležitost už máte?" "Ano i ne. Otevřel jsem Jerryho Churcha a všechno jsem se dozvěděl. Jenže věc je příliš choulostivá. Příležitost bychom mohli Reichovi dokázat. Obstojí ale jen tehdy, když obstojí ostatní dva aspekty. I metoda by šla dokázat, jenže i ta obstojí, jen když obstojí zbylé dva aspekty. Totéž platí o motivu. Je to jako tři tyče, které

drží stan. Každá z nich potřebuje dvě další. Ani jedna nemůže stát sama. To je názor starého Mojžíše. A proto potřebujeme Hassopa."

"Mohu odpřisáhnout, že Spaceland neopustili. Natolik zase schopný jsem."

"Kvůli tomu, že vás Reich přelstil, ještě nemusíte všet hlavu. Dostal jich už mnoho. Včetně mě." Zamračený seržant zavrtěl hlavou. "Pustím se do toho okamžitě a telepaticky přehlédnu celý Spaceland. Někde budou. Reicha a Hassopa musíme najít," ujistěval ho Powell, když loď mířila ke vzduchovému uzávěru, "ale nejdřív bych si rád ověřil jisté podezření. Ukažte mi mrtvolu."

"Jakou?"

"Z té Reichovy nehody."

V policejní márnici, vystavena na vzduchových polštářích, ležela zmrazená mrtvola. Byla zmračená, pokožku měla mrtvolně bílou a na tváři se jí skvěl zrzavý vous.

"Hm," zamumlal Powell. "Keno Quizzard." "Vy ho znáte?"

"Gangster. Pracoval pro Reicha, ale stal se příliš nebezpečným, takže ho Reich už nepotřeboval. O co se vsadíte, že ta nehoda byla jen pláštěm vraždy?"

"Páni!" užasl seržant. "Ale... vždyť i ti dva jsou těžce zranění. Reich mohl zranění předstírat. Ano. Ale loď je zničená a ti dva zbylí -"

"Takže byli zranění a loď je zničená. No a? Quizzard... 'ě má navždy zavřená ústa a Reich si je mnohem jistější. On se o něj postaral, to vím jistě. Nikdy mu to sice nedokážeme, ale ani to nebude třeba, najdeme-li Hassopa. To bude stačit, aby byl přítel Reich odsouzen k anihilaci."

+++

Powell oblečený v módním sportovním trikotu (toho roku se sportovní oděvy ve Spacelandu stříkaly sprejem přímo na tělo), se pustil do bleskové inspekce všech kupolí. .. Hotel Victoria, hotel Sport, Magie, Domov domovů, Nový Neu Babblesberg, Marťan (velmi elegantní), Ve-nusberg (velmi obscenní) a desítky dalších... Dával se do řeči s neznámými lidmi, popisoval své přátele v půltuctů jazycích, obezřetně každého přečetl, aby se přesvědčil, zda mají správnou představu, jak Reich a Hassop vypadají, než odpoví. A pak taky jejich odpovědi. Záporné. Všechny záporné. Telepati byli nenucení... a ve Spacelandu jich bylo plno, pracovali i odpočívali... všechny odpovědi však byly záporné.

Duchovní shromáždění v Solární Remeši... stovky klečících a zpívajících stoupenců v jakési době svatojánské slavnosti. Odpovědi opět záporné. V Marsu závody plachetnic... katy a šalupy poskakovaly po hladině jako placáky. Odpovědi záporné. Sanatorium plastické chirurgie... stovky ovázaných tváří a těl. Odpovědi záporné. Beztížné pólo. Odpovědi záporné. Horké sírové koupele, bílé sírové koupele, černé sírové koupele, nesíro-vé koupele... Odpovědi záporné.

Znechucený a deprimovaný Powell vešel na Hřbitov slunečního úsvitu. Vypadalo to tam jako v anglické zahradě. ..

vydlážděné chodničky, duby, jasany a jilmy a pod nimi úhledná zelená tráva. V pavilonech hudba smyčcového kvarteta, hudebníci-roboti, odění v lidských šatech. Powell se začal usmívat.

Uprostřed hřbitova byla postavena věrná kopie katedrály Notre Dame. Skvěl se na ní výrazný nápis: Kostel slzavého údolí. Z jednoho chrlice na věži se nesl mohutný hlas: "STAŇTE SE SVĚDKY DRAMATU BOHU V PODÁNÍ OZVUČENÝCH ROBOTU V KOSTELE SLZAVÉHO ÚDO-LI. MOJŽÍŠ NA HOŘE SINAJ, UKŘIŽOVÁNÍ KRISTA, MOHA-

MED A HORA, LAO TSE A MĚSÍC, ZJEVENÍ MARIE, NANEBEVSTOUPENÍ NAŠEHO PÁNA BUDDHY, ODHALENÍ PRAVÉ A JEDINÉ BOŽÍ GALAXIE..." Odmilka a potom cosi věcnějšího: "V DŮSLEDKU POSVÁTNÉHO RÁZU TĚCHTO VÝSTUPU VSTUP POVOLEN JEN NA LÍSTKY. KUPUJTE JE u ZŘÍZENCE." Odmilka a potom jiný hlas, plačtivý a prosebný: "POZOR, POZOR! UPOZORNĚNÍ VĚM VĚŘÍCÍM! ZDRZTE SE HLASITÉHO HOVORU A SMÍCHU... PROSÍM!" Ozvalo se cvaknutí a z jiného chrlice se ozval hlas v jiném jazyku. Powell se rozchechtal.

"Měl byste se stydět!" napomenulo ho jakési děvče za ním.

Powell odpověděl, aniž se ohlédl: "Promiňte. 'Zdržte se hlasitého hovoru a smíchu.' Ale vždyť je to celé strašně směšné -" Vtom ho zasáhla známá psychická struktura a rychle se ohlédl. Stál tváří v tvář Duffy Wyg&ové.

"Ale, Duffy!"

Její nevlidnost zmizela a zatvářila se rozpačitě. Nakonec se usmála. "Pane Powelle!" zvolala. "Náš malý vyšetřovatel. Dlužíte mi tanec."

"Dlužím vám omluvu," opravil ji Powell. "To mě těší. Neumím se jich nabažít. A za co?" "Za to, že jsem vás podceňoval." "Na to jsem už zvyklá." Podala mu ruku a táhla ho po cestičce za sebou. "Řekněte mi něco o tom, jak vám zapracoval rozum. Lépe jste se na mě podíval a -?"

"Uvědomil jsem si, že jste ta nejmoudřejší osoba, která pracuje pro Reicha."

"Chytrá jsem. A něco jsem pro Bena udělala... ale vaše poklona má, jak se zdá, hlubší podtón. O co jde?" "O slídila, kterého jsme pověřili na Hassopa."

"Trochu silnější přízvuk na přízvučnou slabiku, prosím."

"Sundala jste ho, Duffy. Blahopřeji."

"Ah-ha! Hassop je váš houpací koník. Když jste byl chlapec, odstříhl jste mu ocas a myslel jste, že mu zase naroste -"

"Pozor, Duffy. Nehraj si, nebo narazíš."

"Tak se už vytaste s tím vaším trumfem!" Její troufalá tvářička na něj hleděla napůl vážně, napůl pobaveně. "Co to má k čertu všechno znamenat?"

"Hned se to dozvíte. Nasadili jsme na Hassopa očko. Očko - to je stín, špicl, tajný agent, přidělený, aby sledoval někoho podezřelého..."

"Je mi to jasný. A co Hassop?"

"Je to člověk, který pracuje pro Bena Reicha. Jeho šéf Kódovacího."

"A co jsem udělala vašemu špiónovi?"

"Podle instrukcí od Bena Reicha jste se na toho člověka vrhla, okouzila ho, způsobila, že zapomněl na službu, držela jste ho celý den u klavíru, i druhý den, a -"

"Počkejte!" vyskočila Duffy. "Už vím! Takovej pova-leč, takovej mňous. Takže to byl policajt?"

"Teď, Duffy, jestli -" "Na něco jsem se ptala!" "Ano, byl to policajt." "A sledoval toho Hassopa?"

"Ano."

"Hassop... Takovej vybledlej chlap? Vlasy šedé jako prach? A prachově modré oči?"

Powell přikývl.

"Ten šmejdl!" zamumlala Duffy. "Ten zatracený gau-ner!" Zuřivě se otočila k Powellovi. "A vy si myslíte, že já jsem ta, co za něj dělá špinavou práci, ne? Vy - vy jeden telepate! Poslouchejte mě, Powelle! Reich mě poprosil o laskavost. Řekl, že jeden člověk pracuje na zajímavém hudebním kódu. Chtěl, abych ho prověřila. Jak jsem měla ksakru vědět, že je to váš špehoun? Jak jsem měla vědět, že váš špeh se bude vydávat za hudebníka?"

Powell na ni vyvalil oči. "Chcete říct, že vás Reich * oklamal?"

"Co jiného?" Zamračila se na něj. "Jen do toho, přečtete si mě. Kdyby Reich nebyl v rezervaci, mohl byste si přečíst i toho podvodníka -"

"Počkejte!" přerušil ji Powell ostře. Protáhl se kolem bariéry jejího vědomí a soustředěně, důkladně ji deset sekund četl. Potom se otočil a rozběhl se ven. "Hej!" vykřikla za ním Duffy. "A co verdikt?" "Čestná medaile," zavolal Powell přes rameno. "Připíchnu vám ji, jen co toho chlapa přivedu nazpět živého." "Nechci žádného chlapa. Chci vás." "To je váš problém, Duffy. Vy chcete každého."

"Koho?!"

"Kaž-dé-ho."

"ZÁKAZ HLASITÉHO HOVORU A SMÍCHU... PROSÍM!"

+++

Powell zastihl svého policejního seržanta ve space-landském divadle Globe, kde oslňující esperická herečka přiváděla do vytržení tisíce diváků dojímavým výkonem - výkonem, ve kterém bylo právě tolik její telepatické citlivosti na publikum jako vynikajícího zvládnutí jevištní techniky. Policista, imunní vůči její přitažlivosti, pod-mračeně prohlížel hlediště, tvář po tváři. Powell ho vzal za ruku a vyvedl ven.

"Je v rezervaci," řekl mu. "Hassopa vzal s sebou. Vzal * t i Hassopova zavazadla. Dokonalé alibi. Byl oťresený havárií a potřeboval si oddychnout. A potřeboval společnost. Má před námi osmihodinový náskok."

"Tedy v rezervaci, jo?" dumal policista. "Dva tisíce pět set čtverečných mil divé zvěře, neschůdného terénu a nepředvídatelného počasí. To, co zažijete tam, nezažijete jinde ani za tři životy."

"0 co se vsadíme, že Hassop bude mít smrtelnou nehodu, jestli ji už neměl?" "Na to nesázím."

"Jestli chceme dostat Hassopa ven, musíme si vzít helio a neztrácet ani minutu."

"Hm. To sotva. V rezervaci jsou mechanické dopravní prostředky zakázané."

"Tohle je mimořádný případ. Starý Mojžíš musí dostat Hassopa!"

"Tak ať ta zatracená mašina přesvědčí správu Space-landu. Vy byste nedostal zvláštní povolení dřív než řekneme za tři čtyři týdny."

"A Hassop bude už dávno mrtvý a pod zemí. A co radar nebo sonar? Mohli bychom sestavit Hassopovu strukturu a -"

"Ne. V rezervaci jsou mimo fotoaparátů všechny mechanické přístroje zakázány."

"A co to má společného s rezervací? " "Stoprocentní garance čisté přírody pro pány Horlivé. Všichni tam jdou na vlastní riziko. Prvek nebezpečí je kořením každé výpravy do těchto končin. Jasně? Bojujete s živly. Bojujete s divou zvěří. Cítíte se primitivně a vrátí se vám pocit svěžesti. Tolik reklama." "A co tam dělají? Třou dřívka?" "Jistě. Všude se musíte dostat po vlastních nohách. Nosíte si vlastní jídlo. Taháte se s vlastní ochrannou zá-stěnou, aby vás nesežrali medvědi. Jestli chcete oheň, musíte si ho připravit a zapálit. Jestli chcete lovit zvěř, musíte si vyrobit vlastní zbraně."

Když chcete chytat ryby, tak také. Vy kontra příroda. A pro případ, že vyhraje příroda, musíte předem podepsat revers." "Tak jak potom najdeme Hassopa?" "Podepíšeme revers a půjdeme ho hledat." "My dva? Prohledat dva tisíce pět set čtverečných mil terénu? Kolik lidí můžete dát dohromady?"

"Možná deset."

"To je dvě stě padesát čtverečných mil na jednoho. To je nemožný."

"Možná byste mohl přesvědčit výbor Spacelandu -Ne. I kdybyste ho mohl přesvědčit, nesvolali bychom ho ani za týden. Počkejte! A co svolat ho telepaticky? Vyslat naléhavou výzvu nebo něco takového? Jak pracují v tomto směru telepati?"

"Můžeme se pouze spojit mezi sebou. Nemůžeme přenášet cokoli netelepatům, takže - jo! Panečku, to je nápad!"

"Co?"

"Je člověk mechanický prostředek?"

"Ne."

"Je civilizovaný vynález?" "Už dávno ne."

"Výborně. Takže se pustím do rychlé kooptace a půjdu do rezervace s vlastním radarem!"

A proto zachvátila náhlá touha po přírodě i prominentního právníka uprostřed choulostivého smluvního jednání v jedné z přepychových jednacích síní Spacelandu. Stejná touha popadla i tajemníka známého spisovatele, soudce v záležitostech vnitrostátních vztahů, analytika osobního oddělení Hotelového sdružení, průmyslového návrháře, inženýra-odborníka na racionalizaci práce, předsedu všeodborového výboru na řešení stížností, ředitele Kybernetiky z Titanu, tajemníka sekce politické psychologie, dva členy vlády, pět vedoucích parlamentních skupin a desítky dalších esperů, kteří byli ve Spacelandu za práci i oddychem.

Trousili se branou rezervace, všichni svátečně naladěni a různě oděni. Ti, co dostali pokyn včas, přišli v řádných tábornických oděvech. Ostatní nikoli, a tak se užaslí strážci u brány, kteří kontrolovali, zda si někdo nene-se zakázané věci, setkali například s bláznem, který si

vykračoval s batohem na zádech, oblečen v diplomatické uniformě. Ale každý z těchto milovníků přírody měl podrobnou mapu rezervace, pečlivě rozdělenou na zóny. Rychlým krokem vyrazili různými směry a za chvíli se ztratili v různých končinách toho miniaturního světadílu s nevyzpytatelným počasím a terénem. Na telepa-tické vlně to šustilo a praskalo, jak po ní semtam létaly informace a upozornění Powellova živého radaru. Powell v něm zaujímal ústřední místo.

Hej, to není fér. Mám přímo před sebou horu.

Tady sněží. Vánice jako hrom.

V mém sektoru jsou močály (ufl!) a moskyti.

Počkejte. Před námi skupina, Linci. Sektor 21.

Pošli obraz.

Tady je...

Litují, samá voda.

Před námi skupina, Linci. Sektor 9.

Sem s obrazem.

Už i...

Zase voda.

Před námi skupina, Linci. Sektor 17.

Obraz.

Počkejte! To je zatracenej medvěd!

Neutíkejte! Vyčkejte!

Před námi skupina, Linci. Sektor 12.

Obraz.

Hned to bude -

Zase nic.

Ahůůů!

To je vánice?

Ne, průtrž mračen.
Před námi skupina, Linci. Sektor 41-
Obraz.
Tady je.
To nejsou oni.
Jak se leze po palmách?
Musíte se vyšplhat.
Ne nahoru, ale dolů.
Jak jste se dostal nahoru, vaše ctihodnosti?
Nevím. Pomohl mi los.
Před námi skupina, Linci. Sektor 37.
Obraz.
Už ho posílám.
Samá voda.
Před námi skupina, Linci. Sektor 60.
Vpřed.
Tady je obraz...
Nechat je být.
Jak dlouho budeme ještě takhle pokračovat?
Mají před námi náskok nejméně osm hodin.
Ne. Oprava, telepati. Měli osmihodinový náskok, ale už nemusí být o osm hodin před námi.
Proč si to myslíte, Linci?
Reich nemusel jít rovně za nosem. Možná šel obloukem k vhodnému místu blízko brány. K vhodnému na co? Na vraždu.
Promiňte, ale jak má člověk přesvědčit kočkovitou šelmu, aby ho nesežrala? Politickou psychologu.
Použijte ochrannou zástěnu, pane tajemníku. Před námi skupina, Linci. Sektor 1. Obrázek, pane řediteli. Prosím.
Jděte dál, pane. To jsou jen Reich a Hassop.
COŽE!
Nedělejte rozruch. Nikdo nesmí nic tušit. Ať si jdou. Až budete z dohledu, přejděte do sektoru dvě. Všichni se vraťte k bráně a jděte domů. Všem děkuji. Odtedka budu jednat sám.
Chtěli bychom být přítom, Linci.
Ne. Na ně se musí jít šikovně. Reich nesmí vědět, že chci Hassopa unést. Všechno musí vypadat logicky, přirozeně a nenapadnutelně. Jde o podvod.
A vy jste ten zloděj.
Který ukradl počasí, Powelle?
Odcházející telepate byli popohnáni horkou červení.
+++
Ta příslušná čtvereční míle Rezervace byla džunglí, vlhkou, močálovitou, zarostlou. Powell se po setmění pomaloučku připlazil k mihotavému ohni, který Reich založil na mýtince u nevelkého jezírka. Ve vodě bylo plno hrochů, krokodýlů a jiné havěti. Stromy i tráva překypovaly životem. Celá džungle sloužila ke cti ekologům rezervace, kteří tu přesně řečeno na špendlíkové hlavičce vytvořili vyvážený kus přírody. A ke cti přírodě zase sloužila Reichova ochranná zástěna, která byla v plné činnosti.
Powell slyšel bzučení moskytů, jak naráželi na její vnější okraj, a do toho se mísilo neustávající bzučení většího hmyzu, který se od té neviditelné stěny odrážel. Powell nemohl riskovat akci na vlastní pěst. Zástěny tiše hučely a Reich měl bystré uši. Powell se připlazil ještě o kousek blíž a začal číst.
Hassop byl uvolněný, v pohodě, trochu rozradostněný, že je tak blízko svému mocnému šéfovi, do jisté míry poněkud opojený vědomím, že se v jeho pouzdře na filmy nachází osud Bena Reicha. Reich usilovně pracoval na primitivním pevném luku a v mysli osnoval nehodu, která Hassopa odstraní. Právě tento luk a několik šípů, opálených v ohni, které ležely poblíž Reicha, snížily osmihodinový náskok před Powellem. Člověka není možné zabít při nehodě na lovu, když nelovíte.
Powell se zdvihl na kolena a plazil se dál, smysly zaměřené na Reichovo vnímání. Opět se zastavil a snažil se nepohnout, když v Reichově hlavě zaznělo POZOR! Reich vyskočil, luk v pohotovosti, šíp bez peří založený na tětívě, a zrakem pátral ve tmě.
"Co se děje, Bene?" zeptal se Hassop. "Nevím. Něco."
"Sakra. Máte přece zástěnu, ne?" "Stále zapomínám." Reich se opět posadil a rozfoukal oheň. Na zástěnu ale nezapomínal. Obezřetný instinkt vraha varoval, mlhavě, ale vytrvale... A Powell jen žasl nad složitým mechanismem sebezáchovy lidského mozku. Znovu začal Reicha číst. Ten se automaticky uchýlil k blokování pomocí melodie: Akcie, říká akcionář. Akcie, říká akcionář. Akce dikce fikce a začala se lekce. Za tím panoval zmatek; čím dál silnější rozhodnutí zabít rychle... zabít bezohledně... zničit hned teď a o důkaz se postarat později...
Když Reich sáhl po luku, oči měl obezřetně odvrácené od Hassopa a mysl soustředěnou na pulsující srdce, které bylo terčem. Powell se opatrně pohnul. Neudělal ani pět kroků, když v Reichově mozku opět vzplála výstraha POZOR! a Reich opět vyletěl. Tentokrát vytrhl z ohně hořící větev a mrštil s ní do tmy, kde se Powell ukrýval. Myšlenka a její provedení přišly tak rychle za sebou, že Powell nestačil takovou reakci předvídat. Byla by ho plně osvětila, jenže Reich

zapomněl na zástěnu. Hořící větev do ní narazila a spadla na zem.

"Sakra!" zaklel Reich a otočil se prudce k Hassopovi. "Co je, Bene?" zeptal se Hassop. Reich namísto odpovědi napjal tětívu až k uchu a mířil na Hassopa. Hassop se hrabal na nohy. "Bene, pozor! Míříte na mě!" Reich vypustil šíp, ale Hassop nečekaně uskočil. "Bene! Proboha -" Hassopovi najednou svítilo. Otočil se a s přiškrčeným výkřikem se rozběhl od ohně, když Reich nasadil na tětívu druhý šíp. V zoufalém běhu Hassop narazil do zástěny a odrazil se od ní. Druhý šíp mu proletěl kolem ramene a roztříštil se.

"Bene!" vykřikl.

"Ty svině!" zavrčel Reich a nasadil třetí šíp.

Powell vyskočil a doběhl k zástěně. Nemohl jí proniknout. Hassop se rozběhl na opačnou stranu a Reich utíkal za ním s nataženým lukem. Hassop opět narazil do zástěny, padl a začal se plazit, opět vstal a vyrazil jako myš zahnaná do kouta. Reich ho tvrdošíjně pronásledoval.

"Kristepane!" zamumlal Powell. Ustoupil do tmy a zoufale uvažoval. Hassopovy výkřiky zburcovaly celé okolí a odevšad se ozýval řev a zvuky džungle. Přepnul na telepatickou vlnu, přijímal, sondoval, zvažoval. Všude kolem cítil jenom neovladatelný strach, nekontrolovatelnou nenávist, slepý instinkt. Hroši, mokří a lepkaví... krokodýli, hluší, zlostní, hladoví... nosorožci, zuřiví a zdivočelí... O čtvrt míli dále vysílal slon, jelen, velké kočky...

"Musím to risknout," řekl si Powell. "Musím tu bariéru prorazit za každou cenu. Je to jediný způsob."

Nastavil své bloky na vyšší hladiny, aby zadržovaly vše kromě emocionálního vyzařování, a vyslal: strach, strach, hrůza, strach... spustil emoce hluboko až na nejprimitivnější úroveň. Strach, strach. Hrůza. Strach...

STRACH-ÚTEK-HRŮZA-STÍM CH-ÚTĚK-HRŮZA-útěk!

Ptáci na větvích se s vřeštěním probudili. Odpovědí jim byl vířskot opic, které se daly na náhlý bezhlavý útěk, až se koruny stromů otřásaly. Od jezera se rozlehlo dunění. To se stádo hrochů vyhnulo ve slepém strachu z vody. Džungle se chvěla uširvoucím vytrubováním slonů a praskotem zpod jejich nohou. Reich to zaslechl a při-mrzl na místě, ignoruje Hassopa, který ještě stále běhal od jedné stěny bariéry ke druhé a křičel a vzlykal.

Hroši vrazili do zástěny jako první. Hnali se bezhlavě a bořili všechno, co jim přišlo do cesty. Za nimi následovali nosorožci a krokodýlové. Pak přišli sloni. Potom jeleni, zebry, pakoně gnu... těžká, hřmící stáda. V dějinách rezervace dosud k takovému panickému úprku nedošlo. Ani výrobci zástěny nepočítali s takovým soustředěným náporom. Reichova zástěna se se zvukem tříštěného skla zhroutila.

Hroši rozdupali oheň a uhasili ho. Powell se vrhl do tmy, popadl Hassopa za ruku a táhl ho přes mýtinu k hromadě zavazadel. Zasáhlo ho sice letící kopyto, ale Hassopa nepustil a nakonec lokalizoval cenné pouzdro na filmy. Ve splašené tmě Powell mohl jen narychlo číst utíkající stádo. Vlekl Hassopa za sebou a dostali se z hlavního proudu. Za silným kmenem guajaku se zastavil, aby chytil dech, a opatrně si vložil pouzdro do kapsy. Hassop stále vzlykal. Powell vycítil Reicha asi třicet kroků od sebe. Stál zády opřený o eukalypt a pevně svíral luk a šíp. Byl zmatený, rozrušený, vyděšený... ale stále ještě v bezpečí. To Powellovi vyhovovalo, chtěl, aby se Reich dočkal anihilace.

Odepjal vlastní ochrannou zástěnu a hodil ji přes mýtinu k uhlíkům, které zůstaly z ohně. Tam ji Reich jistě najde. Nato se otočil a vedl ochromeného, poddajného šéfa kódovacího oddělení k východu z rezervace.

Kapitola

TRINÁCT

Reichův případ byl připravený k předložení úřadu okresního prokurátora. Powell doufal, že je připraven i pro tu chladnokrevnou, cynickou obludu, která si potrpí jen na fakta a důkazy - pro Starého Mojžíše.

Powell a jeho lidé se shromáždili v Mojžíšově místnosti. Uprostřed stál okrouhlý stůl a na něm průhledný model klíčových místností Beaumont House, zalidněný miniaturními anroidy jako dramatis personae. Laborať se vytáhla a skutečně jim dala typické črty hlavních účastníků. Droboučkový Reich, Tate a Beaumontová měli typickou chůzi svých lidských předloh. U stolu byla pro

počítač nakupená dokumentace, kterou připravil personál.

Samotný Starý Mojžíš zabíral celou jednu stěnu rozlehlé oválné kanceláře. Jeho nespočetné oči mrkaly a vyzařovaly chlad. Jeho nespočetné paměti vířily a bzučely. Jeho ústa, kužel mikrofónu, byly otevřené jakoby v úžasu nad lidskou hloupostí. Jeho ruce, klávesy multifunkčních psacích strojů, nehybně čnely nad rolemi papíru, připravené vytukat logické závěry. Mojžíš, mozaikový multi-plexní stíhací počítač, byl stroj, jehož strašná rozhodnutí usměřňovala přípravu a předkládání případů a stíhání každého trestného činu.

"Mojžíše zpočátku zatěžovat nebudeme," promluvil Powell k okresnímu prokurátorovi. "Podívejme se na modely a porovnejme je s průběhem zločinu. Vaši lidé mají časový rozvrh. Sledujte pouze, jak se budou figurky pohybovat. Jestli pozorujete něco, co jsme přehlédli, udělejte si poznámku a pustíme si to znova."

Kývl De Santisovi, vyčerpanému šéfovi laboratoře, který se nervózně zeptal: "Mám to spustit jedna ku jedné?"

"To je trochu rychle. Raději jedna ku dvěma, poloviční rychlost bude lepší."

"Androidi vypadají při takovém tempu nereálně," zabručel De Santis. "Nepůsobí přirozeně. Dřeli jsme jako otroci dva týdny a teď -"

"Na tom nezáleží. Obdivovat je budeme později." De Santis se už už chtěl vzbouřit, pak ale stiskl knoflík a model v okamžiku zalilo světlo a loutky ožily. Pozadí dotvářely zvuky. Ozval se náznak hudby, smíchu a hovoru. V hlavní dvoraně Beaumont House pneumatický model Marie Beaumontové pomaličku vystoupil na pódium s droboučkou knihou v rukách.

"Čas je v tuto chvíli 11.09," seznámil Powell s reálem lidi okresního prokurátora. "Sledujte průběžně čas na hodinách nad modelem. Jsou synchronizované s pomalým pohybem."

V napjatém tichu prokurátorovi lidé studovali scénu a dělali si poznámky, zatímco androidé reprodukovali události

osudného večírku. Marie Beaumontová opět četla pravidla hry na 'sardinky' na pódiu v hlavní dvoraně Beaumont House. Světla potemněla a zhasla. Ben Reich se pomalu prodíral hlavní dvoranou do hudebního salónu, zahrnul doprava, nahoru po schodech, vyšel do obrazové galerie, prošel bronzovými dveřmi, vedoucími do fialového apartmá, oslepil a omráčil tělesné strážce a pak vstoupil dovnitř.

Opět se ocitli s D'Courtneym tvář v tvář. Reich se k němu přiblížil, bleskově z kapsy vytáhl smrtící pistoli-dýku a čepelí rozevřel D'Courtneymu ústa. D'Courtney v jeho rukách ochabl a přestal odporovat. A znovu se dveře fialového apartmá rozletěly a zjevila se v nich Barbara D'Courtneyova v bílém průhledném županu. Začali se s Reichem honit a zápasit, až Reich výstřelem do úst odstřelil D'Courtneymu temeno.

"To mám od té D'Courtneyovic holky," zamumlal Powell. "Přečetl jsem ji. Všechno je to autentické."

Barbara D'Courtneyova se připlazila k otcovu tělu, zmocnila se pistole a vyběhla z apartmá. Reich za ní. Pronásledoval ji tmavým domem, ztratila se mu, až když vyběhla hlavním vchodem na ulici. Potom se Reich setkal s Tatem a spolu se vydali do projekční síně, předstírajíce, že si hrají na sardinky. Drama vyvrcholilo, když se všichni rozběhli do Orchidejového apartmá, loutky se pustily stejným směrem a shromáždily se kolem droboučké mrtvolky. Vzápětí znehybněly v groteskní scéně.

Nastala dlouhá odmlka, během níž si oddělení okresního prokurátora třídilo v hlavě, co vidělo.

"To bychom měli," shrnul Powell nakonec. "Obraz činu. Teď tím nakrmíme Mojžíše a vyslechneme si jeho názor. Za prvé, příležitost. Nikdo nemůže popřít, že hra na sardinky byla pro Reicha vynikající příležitostí, nebo snad ne?"

"Jak Reich mohl vědět, že se bude hrát právě tato hra?" zeptal se okresní prokurátor.

"Koupil knihu s hrami a poslal ji Marii Beaumontové."

"Jak si mohl být jistý, že se bude hrát?" "Věděl, že Marie má hry ráda, a hra na sardinky byla jediná čitelná hra z celé knihy."

"No - nevím..." Okresní prokurátor se poškrábal ve vlasech. "Mojžíš se tak lehce přesvědčit nedá. Ale zkusme to s ním. Uškodit to nemůže."

Zničehonic se otevřely dveře a dovnitř vpochoďoval vzpřímený jako na přehlídce komisař Crabbe. "Pane prefekte Powelle," spustil formálně. "Pane komisaři?"

"Doneslo se mi, pane, že využíváte tento mechanický mozek na to, abyste zapletl mého dobrého přítele Bena Reicha do špinavé a odporné vraždy Craye D'Courtney-ho. Pane Powelle, tato představa je absurdní. Ben Reich je čestný a přední občan této země. Ba co víc, pane, nikdy jsem tento mechanický mozek neschvaloval. Voliči vás zvolili proto, abyste používal vlastní intelektuální schopnosti, ne abyste otročil tomuto -"

Powell kývl Beckovi, který začal plnit údaje Mojžíšovo ucho. "Máte úplnou pravdu, komisaři. Teď pokud jde o metodu. První otázka: Jak Reich odstavil stráž. De Santisi?"

"A dále, pánové..." pokračoval Crabbe.

"Rodopsinovým ionizátorem," vysypal ze sebe De Santis. Zdvihl kapsli z plastické hmoty a hodil ji Po-wellovi. Ten ji zdvihl tak, aby ji všichni viděli. "Člověk, který se jmenuje Jordan, ji vyvinul pro Reichovu soukromou policii. Mám pro počítač připravený vzorec a vzorek, který jsme podle něj vyrobili. Chce ji někdo vyzkoušet?" Okresní prokurátor se zatvářil pochybovačně. "Nevím, jaký by to mělo smysl. Mojžíš si může vytvořit názor sám."

"A k tomu, pánové..." snažil se zakončit svůj proslov

Crabbe.

"Ale prosím vás," popíchl De Santis okresního prokurátora. "Neuvěříte, dokud to nevidíte na vlastní oči. Nebolí to. Jen vám to vysadí mozek na šest nebo sedm -"

Kapsle z plastické hmoty v Powellových prstech praskla a pronikavě modré světlo vyšlehlo Crabbovi přímo do tváře. Komisař se uprostřed věty sesul na zem jako prázdný pytel. Powell se zděšeně otočil.

"Proboha!" zvolal. "Co jsem to udělal? Vždyť mi to prasklo v prstech samo." Podíval se na De Santise a přísně řekl:

"Udělal jste obal příliš tenký, De Santisi. Podívejte, co jste způsobil panu komisaři Crabbovi!"

"Já?"

"Předejte všechny údaje Mojžíšovi," nařídil okresní prokurátor; nutil hlas ke klidu. "To u něj zabere!"

Tělo komisaře Crabba pohodlně uložili do hlubokého křesla. "A nyní pokud jde o způsob vraždy," pokračoval Powell.

"Laskavě si všimněte tohoto, pánové. Ruka je rychlejší než oko." Vytáhl revolver, který měl z policejního muzea. Z komor vysypal náboje a z jednoho náboje vyňal kulku. "Přesně tohle udělal Reich s pistolí, kterou mu dal Jerry Church. Předstíral, že ji zneškodnil. Falešné alibi."

"Houby falešné! Tato zbraň je zneškodněná! To vypověděl Church?"

"Ano. Je to v mé zprávě."

"Pak můžeme Mojžíše toho všeho ušetřit." Okresní prokurátor odhodil znechuceně papíry. "Případ je u konce."

"Není."

"Jak může zabít náboj bez kulky? Ve vaší zprávě se nemluví o tom, že by Reich znovu nabil."

"Ale nabil."

"Nenabil," ozval se De Santis. "V ráně ani v pokoji se nenašel žádný projektil. Nebylo tam nic."

"Něco tam bylo. A dalo se na to přijít docela lehce, stačilo se nad stopou zamyslet."

"Žádná stopa tam nebyla!" ohradil se De Santis důrazně.

"Ale vždyť jste ji objevil, De Santisi. Ten kousek želé v D'Courtneyho ústech. Pamatujete si? A žádné bonbóny v žaludku."

De Santis vytřeštil oči, Powell se zašklebil. Vzal ka-pátko na oční kapky a naplnil kapsli ze želé vodou. Vmáčkl ji do otevřeného konce náboje nad prachovou nálož-ku a vsunul nábojnici do revolveru. Zdvihl ho, namířil na kousek dřeva na kraji stolu, na kterém stál model, a stiskl kohoutek. Ozvala se dutá, nevýrazná rána a dřevo se rozprsklo na kusy. "Kristepane - to byl ale figl!" zvolal okresní prokurátor. "V té nábojnici muselo být kromě vody ještě něco jiného." Prozkoumával třísky.

"Nebylo. Prachovou náložkou se dá vystřelit unce vody. Hlaveň střela opustí dostatečnou rychlostí na to, aby prorazila temeno, pokud ji střelíte přes měkké patro. Proto musel Reich vystřelit do úst. Proto De Santis našel kousek želé. Proto neobjevil nic jiného. Žádný projektíl."

"Dejte to Mojžíšovi," pronesl prokurátor unaveně. "Přisahámbohu, Powelle, začínám být přesvědčený, že to sedne."

"Dobře. A teď motiv. Vzali jsme Reichovy obchodní záznamy a účetní oddělení je zkontrolovalo. D'Courtney zahnal Reicha do kouta. Reich neměl na vybranou. Musel jednat podle hesla 'Když ho nemůžeš porazit, spoj se s ním'. Pokusil se spojit, ale nepodařilo se. Proto D'Courtneyho zavraždil. Berete to?"

"Samozřejmě, že to beru. Ale co Mojžíš? Hodíte to do něj a uvidíme."

Vložili do Mojžíše všechny údaje a přepnuli ho z polohy MIMO PROVOZ do polohy PROVOZ. Mojžíšovi blikaly oči od úporného přemýšlení, v břiše mu tiše rach-talo, v pamětech mu syčelo a cvakalo. Powell a ostatní očekávali verdikt se vzrůstajícím napětím. Mojžíš jakoby zaškytal. Rozcinkal se tichý zvoneček - cink-cink-cink-cink-cink - a Mojžíš začal vyklepávat na dosud nepoužitou pásku:

"JESTLI VÁŽENÝ SOUD DOVOLÍ," začal. "S NÁMITKOU NEPŘÍSLUŠNOSTI ZE STRANY OBHAJOBY. PŘÍPAD HAY V. COHOES A VÝNOS V PŘÍPADU SHELLEY."

"Co do -" Powell se obrátil na Bečka. "Dětinští," vysvětlil Beck. "V takovéhle chvíli!" "Občas se to stává. Zkusíme to znovu." Znovu nakrmili počítač, dobrých pět minut ho zahřívali a potom ho spustili. Oči mu znovu zablikaly, v břichu mu zahrkalo, v pamětech zasykalo a Powell a všichni ostatní úzkostlivě čekali. Měsíční tvrdá práce závisela na tom, co vyjde z počítače. Psací stroj zarachotil.

"PŘÍPAD C. 921 088. Odstavec C-I. MOTIV," psal Mojžíš. "MOTIV ZLOČINU Z VÁSNE NEDOSTATEČNĚ ZDOKUMENTOVANÝ. PODÍVEJ STÁT V. HANRAHAN, 1202 NEJV. SOUD. 19 A NÁSLEDUJÍCÍ ŘÁDEK ODŮVODNĚNÍ."

"Zločin z vášně?" mumlal Powell. "Copak se ten Mojžíš zbláznil? Vždyť motivem je tady prospěch. Proověř C-I, Bečku." Beck proověřil. "Tady je všechno v pořádku." "Zkus to znovu."

Případ prohnali počítačem potřetí. Tentokrát mluvil k věci: "PŘÍPAD C. 921 088. Odstavec C-I. MOTIV. MOTIV ZLOČINU PRO PROSPĚCH NEDOSTATEČNĚ ZDOKUMENTOVANÝ. PODÍVEJ STAŤ VERSUS ROYAL 1197 NEJV. SOUD 388."

"Vyťukal jsi C-I správně?" zeptal se Powell. "Dali jsme tam všechno, co jsme mohli," odvětil Beck. "Promiňte," omluvil se Powell ostatním. "Musím si to s Beckem objasnit na telepatické úrovni. Doufám, že proti tomu nic nemáte." Otočil se k Beckovi: Otevři se, Jack-sone. V posledních slovech jsem cítil vyhýbavost. Nech mě, abych...

Čestné slovo, Linci. Nejsem si vědom žádné...

Kdyby sis toho byl vědom, nebyla by to vyhýbavost. Byla by to prokazatelná lež. A teď dovol... Ach. Samozřejmě! Ty troubo! Nemusíš se stydět za to, že Kódovací je trochu pomalé.

K ostatním Powell nahlas pronesl: "Beck přehlédl jeden malý detail. Kódovací ještě pořád pracuje nahoře s Hassopem a pokouší se rozluštit Reichův soukromý kód. Zatím víme jen tolik, že Reich nabídl sloučení a D'Courtney nabídku odmítl. Jenže zatím nemáme skutečnou nabídku a skutečnou odpověď. A Mojžíš to chce. Opatrná obluda."

"Jestli jste kód nerozluštili, jak víte, že došlo k nabídce a odmítnutí?" zeptal se okresní prokurátor.

"Mám to od samotného Reicha prostřednictvím Gu-se Tata. Byla to jedna z posledních věcí, které mi stihl před smrtí říct. Poslouchej, Bečku, přidej na pásku předpoklad. Předpoklad, že náš důkaz o sloučení je nevyvratitelný (což taky je). Jsem zvědavý, co si Mojžíš bude myslet pak."

Beck vyťukal informaci, nasměroval ji do hlavního problému a počítač znovu zapnul. Mojžíš, tentokrát už dobře zahřátý, odpověděl za třicet sekund: "PŘÍPAD 921 088 ZA PŘEDPOKLADU PŘIJETÍ TÉTO DOMNĚNKY, PRAVDĚPODOBNOST ÚSPĚŠNÉHO STÍHÁNÍ 97,0099%."

Powellovi lidé si s úsměvem vydechli. Powell vytrhl pásku z tiskárny a vítězoslavně ji předložil okresnímu prokurátorovi. "Takže je to v pořádku, pane prokurátore. Případ jako vyšitý."

"Přisahámbohu!" zvolal prokurátor. "Devadesát sedm procent! Kristepane, za ta léta, co jsem ve službě, víc jak devadesát procent jsme ještě neměli. Myslel jsem, že jsem L měl štěstí, když jsem dosáhl sedmdesáti. Devadesát sedm p procent... A proti Benu Reichovi! Kristepane!" Podíval se na své lidi a hrdě prohlásil: "Toto je sakra historický případ!"

Vtom se rozletěly dveře a dovnitř vběhli dva zpocení muži. Mávali jakýmsi kouskem papíru.

"Ti jsou z kódovacího," představil je Powell. "Rozluštili jste to?"

"Rozluštili," přikývli, "jenže teď jste nahaný, Po-welle. A celý případ je v háji." "Co? O čem to, sakra, mluvíte?" "Reich zavraždil D'Courtneyho, protože ten nesouhlasil se sloučením, že? Motivem vraždy byl tedy pro-^ spěch, že?"

Houbelec!!"

"Dobrý bože..." zasténal Beck. "Reich poslal D'Courtneymu YYJI TTED RRCB Uufe AALK QQBA. To znamená: NAVRHUJI SLOUČENÍ OBA NAŠE PODÍLY STEJNÉ PARTNERSTVÍ." "Vždyť to říkám od samého začátku," vyskočil Powell. "A D'Courtney odpověděl: WWHG. To bylo odmítnutí. Reich to tak řekl Tatovi. Tate to předal mně." "Ano. D'Courtney odpověděl WWHG. Jenže to znamená: NABÍDKU PŘIJÍMÁM." "Sakra!" "Vůbec ne sakra. WWHG. NABÍDKU PŘIJÍMÁM. Právě po takové odpovědi Reich toužil. A proto měl všechny důvody, aby D'Courtney žil co nejdéle. Ani jeden soud ve sluneční soustavě nepřesvědčíte, že Reich měl motiv k vraždě D'Courtneyho. Váš případ je smeten." Powell zůstal půl minuty jako solný sloup, pěsti zaťaté, ústa se mu němě pohybovala. Pak se prudce otočil k modelu, sáhl dovnitř, vytáhl androidní figurku Reicha a utrl mu hlavu. Přistoupil k Mojžíšovi, vytrhl z něj pásky s údaji, zmuchlal je do koule a hodil do kouta. Popošel ke Crabbově nehybné postavě a pořádně kopl do křesla, ve kterém spočívala. Křeslo se v hrozivém tichu převrátilo i s komisařem. "Čert tě vem! Ani teď nezvedneš zadek z toho zatraceného křesla!" zařval Powell třesoucím se hlasem a vylítl z místnosti jako střela.

Kapitola
ČTRNÁCT

Výbuch! Otřes! Dveře cely se rozletěly. A venku v dálce čeká svoboda oděná tmou a útěk do neznáma... Kdo je to? Kdo to stojí před celou? Ach, bože! Ach, Kriste pane! Muž bez tváře! Hledí! Hrozí! Tichý. Utíkej! Pryč! Leť! Leť... Leť vesmírem. V samotě této stříbřité lodi, letící hlubinami vzdáleného neznáma, je bezpečí... Poklop! Otevírá se! Ale to je vyloučené. V lodi není nikdo, kdo by jej otevíral tak pomalu, zlověstně... Ach, bože! Muž bez tváře! Hledí. Hrozí. Tichý...

Ale já jsem nevinný, vaše ctihodnosti. Nevinný. Ni-kdy mojí vinu nedokážete a já nikdy nepřestanu tvrdit, že jsem nevinný, ačkoli bušíte svým kladívkem, až mi zaléhá v uších, a - ach, Kriste! Na lavici. V paruce a taláru. Muž bez tváře. Hledí. Hrozí. Ztělesnění pomsty...

Bušení kladívka do stolu se změnilo v klepání kotníků na dveře kajuty. Ozval se stewardův hlas: "Jsme nad New Yorkem, pane Reichu. Máme hodinu do vylodění. Jsme nad New Yorkem, pane Reichu." Klouby nepřestávaly klepat. Reich se konečně zmohl na slovo: "Dobře," zachraptěl. "Slyším vás."

Steward odešel. Reich se vydrápal z vodní postele a zjistil, že ho nohy neposlouchají. Přidržel se stěny a s nadávkami se snažil narovnat. Ještě pořád jako v zajetí zlého snu odešel do koupelny a za deset minut se oholil, osprchoval, vysaunoval a osušil vzdušným proudem. Ještě pořád se mu motala hlava. Vstoupil do masážního přístěnku a zmáčkl tlačítko SŮL. Zařízení mu na kůži nastříkalo dvě libry vlhké voňavé soli. Masážní kartáče se už už dávaly do pohybu, když zatoužil po kávě. Vystoupil z přístěnku a zazvonil na službu.

Najednou se vše otřásl a výbuch v masážním přístěnku odhodil Reicha tváří k zemi. Zádá mu zbičovala sprška úlomků. Vrhle se do ložnice, popadl cestovní kabelu a otočil se jako zvíře zahnané do kouta. Podvědomě otevřel uzávěr brašny a prsty zašmátral po kazetě s výbušnými kapslemi, které neustále nosil u sebe. Kazeta však v brašně chyběla. Reich se snažil soustředit. Vnímá štipání masážní soli v ranách na zádech a pramínky krve. Uvědomoval si, že se už nechvěje. Vrátil se do koupelny, vypnul masážní kartáče a prozkoumal trosky přístěnku. Kdosi vzal v noci z brašny kazetu a do každého kartáče dal jednu výbušnou kapsli. Prázdná kazeta ležela za zástěnou. Byl to zázrak, zlomek sekundy a byl by mrtvý... Ale kdo to udělal?

Důkladně prozkoumal dveře kajuty. Zámek očividně otevřel profesionál. Nebyly na něm žádné známky násilí nebo neodborného zásahu. Ale kdo? A proč?

"Hajzl!" zahučel Reich. S ocelovými nervy se vrátil do koupelny, smyl ze sebe sůl a krev a postříkal se koa-gulátorem. Oblékl se, dal si svou kávu a sestoupil do odbavovací haly, kde se po ostré potyčce s telepatem z celní služby (akce, díkce, fíkce) nalodil do rakety Monarchu, která ho měla dopravit do města.

Ještě z rakety se spojil s Monarchem. Na obrazovce se objevila tvář jeho sekretářky.

"Nějaké zprávy o Hassopovi?" zeptal se Reich. "Ne, pane Reichu. Od té doby, co jste volal ze Space-landu, nic."

"Dejte mi rekreační."

Obrazovka ztmavla a vzápětí se na ní rozsvítila pochromovaná hala Monarchu. West, vousatý chlap působící dojmem vědce, pečlivě vázal strojem popsané papíry do obalů z plastické hmoty. Zvedl hlavu a usmál se. "Nazdar, Bene."

"Netvař se tak vesele, Ellery," zahudral Reich. "Kde je ksakru Hassop? Myslel jsem, že ty určitě -" "To už není moje věc, Bene." "Jak to, že není?" West ukázal na svazky.

"Právě dokončuji svou práci. Historie mojí kariéry v Monarchu už jen pro váš archiv. Vlastní práce byla skončena dnes ráno v devět." "Cože!"

"Slyšel jsi dobře. Varoval jsem tě, Bene. Společenství se právě usneslo, že už nesmím dál v Monarchu pracovat."

Průmyslová špionáž je neetická."

"Poslouchej, Ellery, teď nemůžeš odejít. Jsem v pasti a moc tě potřebuji. Někdo to na mě dneska ráno políčil a pokusil se mě na lodi zabít. Unikl jsem jenom o vlasek. Musím za každou cenu zjistit, kdo to byl. Potřebuji telepata."

"Lituji, Bene."

"Nemusíš pracovat v Monarchu. Dostaneš osobní smlouvu na soukromé služby. Stejnou, jako má Breen." "Breen? Dvojka? Ten analytik?" "Ano, můj analytik." "Už jím není." "Cože!"

West přikývl. "Usnesení přišlo dnes. Jakékoli soukromé praxe jsou zakázané. Působí to nepříznivě na služby telepatů. Musíme se věnovat prospěšné práci pro dobro všeho lidstva. O Breena jsi přišel."

"To je Powellova práce!" vykřikl Ben. "Každý špinavý trik je mu dobřej, aby mě položil na lopatky. Za každou cenu mě chce přibít na D'Courtneyho kříž, ten mizernej telepat. On -"

"Zadrž, Bene. Powell s tím nemá nic společného. Rozejdeme se jako přátelé, ano? Vždy jsme spolu vycházeli dobře. Tak

se i dobře rozejďme. Co ty na to?"

"Říkám táhni k čertu!" zařval Reich a přerušil spojení. Na pilota vyštěkl: "Odvezte mě domů!"

Vpadl do svého bytu v nejvyšším poschodí a služebnictvo se zase jednou zachvělo strachem a nenávistí. Cestovní brašnu hodil sluhovi, divže ho neporazil, a hned se vydal do Breenova bytu. Byl prázdný. Stručný vzkaz na stole mu oznámil, co už věděl od Westa. Reich se vrátil do svého apartmá, přistoupil k telefonu a vytočil Guse Tata. Obrazovka zjasněla a objevilo se na ní:

SLUŽBA TRVALE PŘERUŠENA

Reich vytřeštil oči, přerušil spojení a vytočil Jerryho Churcha. Obrazovka zjasněla a na ní stálo:

SLUŽBA TRVALE PŘERUŠENA

Reich vztekle pustil volací tlačítko, vyskočil a nejspíše začal přecházet po pracovně. Pak přistoupil k mihotavému světlu v koutě, kde měl ukryt sejf. Sladil fáze, až se mu ukázala papírová mížka ve tvaru včelího plástu. Reich se natáhl po červené obálce. Jak se jí dotkl, ozvalo se slabé cvaknutí. Reich odskočil, ale ještě předtím si instinktivně zakryl rukama tvář.

Vyšlehl oslepující záblesk a zaduněl výbuch. Reich pocítil v levém boku prudký úder, který ho vrhl přes celou pracovnu a připlácí ho na zeď. Následovala sprška úlomků. Horko těžko si stoupl a zuřivě nadával. Z levého boku strhl roztržený oděv, aby zjistil, co se mu stalo. Bok měl celý potlučený a z mučivé bolesti usoudil, že má zlomené přinejmenším jedno žebro.

Zaslechl, jak služebnictvo běží po chodbě, a zařval: "Nechodte sem! Slyšíte? Nechodte se! Ať sem nikdo nechodí!"

Troskami se dopotácel k sejfu a začal třídit, co z něj zůstalo. Našel neuronový rušič, který vzal červenooké ženě Chooky Froodové. Našel zhoubný ocelový květ -pistolí-dýku - kterým zabil D'Courtneyho. Ještě stále v něm byly čtyři nevystřelena náboje naplněná vodou a utěsněná želatinou. Jedno i druhé si hodil do kapsy nového kabátu spolu s novou kazetou třaskavých kapslí ze stolu. Vyběhl z pokoje; zcela ignoroval sluhy, kteří na něj v úžasu hleděli.

Celou cestu ze svého vysoko položeného bytu do podzemní garáže zuřivě nadával. V garáži zastrčil osobní klíč do otvoru VOLAT a čekal na džempr. Když vyjížděl z odstavné plochy s klíčky ve dveřích, právě přicházel jiný návštěvník a již z dálky bylo vidět, jak na Reicha upřeně zírá. Reich otočil klíčkem, otevřel dveře a chystal se skočit dovnitř. Ozval se hrčivý zvuk. Reich se vrhl k zemi.

Nádrž džempra explodovala. Jakýmsi zázrakem nechytla. Vyletěl z ní jen proud paliva a úlomky zkrouceného kovu.

Reich se začal v panice plazit od vozítka, dostal se na příjezdovou rampu a jako o překot se rozběhl z garáže ven.

Na ulici, celý potřhaný, zkrvavený a postříkaný kreo-zotovým palivem, začal horečně hledat veřejný džempr. Nemohl žádný na mince najít. Podařilo se mu však přivolat pilotovaný stroj.

"Kam to bude?" zeptal se pilot. Reich ohromeně píchal prstem do krvavých skvrn, postříkaných palivem. "K Chooce Froodové!" zachrčel nakonec hystericky.

Taxi ho dopravilo k Západní baště 99. Reich proběhl kolem protestujícího vrátného, kolem rozhořčeného recepčního a kolem dobře placeného Choo-kina zástupce do její soukromé kanceláře. Byla to pseu-doviktoriánská místnost, přecpaná lampami z mléčného skla a pohovkami. V koutě stál roletový psací stůl. Za ním seděla Chooka v ošumělém plášti. Na tváři měla obvyklý neslaný nemastný výraz, který se ale rychle změnil ve zděšení, když Reich s rušičem v ruce vytrhl dovnitř. "Proboha, Reich!" vykřikla.

"Ano, já, Chooko," pronesl chraplavě. "Nejdříve si uděláme takovou malou zkoušku a potom vás pošlu do horoucích pekel. Už jednou jste ode mě tímhle rušičem dostala. A teď jsem pěkně dopálená. A to jste ve mně probudila vy!"

Vyskočila od stolu a vykřikla: "Magdo!" Reich ji popadl za rameno a hodil ji do kouta. Narazila do pohovky a přepadla přes ní. Do kanceláře vběhla Chookina červenooká tělesná strážkyně. Reich byl však na ni připraven. Praštil ji do zátylku. Svalila se. Reich jí stoupl jednou nohou na záda a přibil ji k zemi. Žena se svíjela, sápla se mu po nohou, ale Reich si jí nevšímal.

"A teď s pravdou ven, Chooko! Proč mi kladete do cesty nástrahy?"

"O čem to mluvíte?" zvolala Chooka. "Snad je to sakra jasné z toho, jak vypadám. Podívejte se na tu krev, vážená paní.

Už třikrát mi mohli psát nekrolog. Jak dlouho ještě budu mít takové štěstí?" "Mějte rozum, Reichu! Já přece -"

"Pamatujete si na velké S na tomhle rušiči, Chooko? S jako smrt. Dostane se ke slovu. Když jsem tady byl pro D'Courtneyovou, dostala jste přitom své vy i ta vaše červenooká gorila. A tohle má být odplata, co?" Chooka ohromeně zavrtěla hlavou. "Doted' jste se pokusila třikrát. Na lodi, kterou jsem se vracel ze Spacelandu. A pak v mé pracovně. V mém džempru. Kolikrát ještě, Chooko?"

"Ale to jsem nebyla já, Reichu. Tak mi věřte. Já -"

"Nikdo jiný to být nemohl. Vy jediná máte důvod a jste jediná, co si najímá gangstery. Všechno směřuje k vám, takže ven s pravdou." Odjistil rušič. "Nemám čas na dlouhé debaty s lidmi, kteří jsou už jednou nohou v rakvi!"

"Proboha!" vykřikla Chooka. "Co bych já mohla proti vám mít? Dobrá, vrhl jste se sem a pocuchal Magdě fasádu. Nebyl jste však ani první ani poslední. Uvažujte přece!"

"Už jsem to zvážil. Když ne vy, tak potom kdo?" "Keňo Quizzard. I on si najímá gangstery. Slyšela jsem, že on a vy -"

"Quizzard je ze hry venku. Je mrtvý. Kdo ještě?"

"Church."

"Ten na to nemá žaludek. Kdyby měl, byl by se o to pokusil už před deseti lety. Dál?"

"Jak to mám vědět? Jsou stovky takových, co vás mají v žaludku."

"Tisíce, ale kdo z nich může proniknout až k mému sejfu? Kdo mohl proniknout fázovou kombinací a -"

"Možná dotyčný nemusel nikam pronikat. Stačilo mu proniknout do vaší hlavy a přečíst kombinaci. Možná."

"Přečíst!"

"Ano, přečíst. Možná jste se v Churchovi mylil... Nebo v nějakém jiném telepatovi, který má důvody pro to, aby vaše rakev nezůstala prázdná."

"Bože můj..." vydechl Reich. "Prokristapána... Ano."

"Church?" "Ne. Powell." "Ten policajt?"

"Ten policajt. Powell. Ano. Pan svatý Lincoln Powell. Právě ten!" Slova začala z Reicha téci proudem. "Ano, Powell! Ten čubčí syn bojuje zákeřně, protože jinak mě dostat nemůže. Všechno mu proti mně zkrachovalo. Nezbyvá mu nic jiného, než mě zákeřně zabít..." "Vy jste se zbláznil, Reichu."

"Já? A proč mi, k sakru, vzal Elleryho Westa a Bree-na? Ví, že před smrtelnými léčkami mě může ochránit jen telepat. Je to Powell!"

"Ale Powell je přece policajt, Reichu! Policajt, uvědomte si to!"

"Samozřejmě že policajt!" zařval Reich. "A proč ne policajt? Nemůže se mu nic stát. Kdo by ho podezříval? Jde na to chytře. Být na jeho místě, udělám to samé. Dobře. .. Teď si role vyměníme, past nastražím pro změnu já!"

Odkopl červenookou ženu, přistoupil k Chooce, chytil ji pod krkem a zdvihl ze židle. "Zavolejte Powella!" "Co?"

"Zavolejte Powella!" zařval. "Lincolna Powella! Domů! A řekněte, aby sem hned a okamžitě přišel!" "Ne, Reichu..."

Zatřásl s ní. "Poslouchej, ty hnusná palice! Západní bašta patříla do D'Courtneyho kartelu. D'Courtney je mrtvý, jeho kartel přebírám já, což znamená, že mi patří i bašta. A to znamená, že mi patří i tento dům, že mi patříte i vy, Chooko.

Chcete tady dál sedět? Tak

zavolejte Powella!"

Hleděla mu do zuřivě tváře, těžkopádně ho četla a zvolna si uvědomovala, že to, co říká, je pravda. "Ale nemám záminku, Reichu." "Počkejte chvíli. Počkejte." Reich se zamyslel, pak vytrhl z kapsy pistoli-dýku a vrazil ji Chooce do ruky. "Ukažte mu tohle. Řekněte mu, že to tady nechala D'Courtneyova." "Co je to?"

"Zbraň, která zabila D'Courtneyho." "U všech svatých - Reichu!"

Reich se zasmál. "Moc mu to nepomůže. Než se k tomu dostane, bude bradou vzhůru. Zavolejte ho, rychle. A tohle mu ukažte. To ho sem přiláká."

Postrčil Chooku k videofonu, šel za ní a stoupl si vedle obrazovky tak, aby ho nebylo vidět. V ruce významně potřásl rušič. Chooka pochopila.

Vytočila Powellovo číslo. Na obrazovce se objevila Mary Noyesová, vyslechla Chooku a zavolala Powella. Ten se objevil se strhanou tváří a propadlýma očima.

"Já... mám něco, co by vás mohlo zajímat, pane Po-welle," koktala Chooka. "Zrovna jsem to našla. To děvče, které jste ode mě odvedl. Nechala to tady." "Co tam nechala, Chooko?" "Pistoli, která zabila jejího otce." "Ne!" Powellova tvář ožila. "Ukažte ji!" Chooka mu ukázala pistoli-dýku. "Je to ona, namouduši!" zvolal Powell. "Možná budu mít nakonec štěstí. Zůstaňte, kde jste, Chooko. Jsem u vás tak rychle, jak jen to džemprům půjde!"

Obrazovka pohasla. Reich zaskřípal zuby a ucítil na jazyku krev. Otočil se, vyběhl z Duhového domu a spatřil prázdný veřejný džempr. Strčil do zámku půlkredit, otevřel dveře a skočil dovnitř. Vyrázil, jen to zasvištělo, o vlas minul římsu ve výšce třicátého poschodí a málem se převrátil. Uvědomil si, že není ve stavu pilotovat džempr a nastražit past.

Nemysli, připomněl si. Nic neplánuj. Spolehni se na svůj instinkt. Jsi vrah. Rozený vrah. Vyčkej a pak zabíjej. Reich bojoval se sebou i s řízením celou cestu až k Hudsonu a v nevyzpytatelném severáku nad řekou se musel soustředit ještě úporněji. Instinkt vraha mu našep-tal, aby nouzově přistál v Powellově zahradě za domem. Nevěděl proč. Když přistál a prudce otevřel kabinu, kovový hlas pravil: "Pozor, prosím! Nesete zodpovědnost za všechny škody, které způsobíte na tomto dopravním prostředku. Nechtě, prosím, vaše jméno a adresu. Jestliže vás budeme muset hledat, náklady spojené s hledáním půjdou na váš účet. Děkuje." "Budou mít na svědomí mnohem větší škodu, nebojte se," zamumlal Reich. "Prosím, poslužte si."

Vrhl se pod velkou forzytíi a čekal s připraveným rušičem. Vtom pochopil, proč měl přistát právě zde. Z domu vyšla žena, která zvedla Powellův videofon, a rozběhla se do zahrady k džempru. Reich čekal. Nikdo jiný z domu nevyšel. Žena byla sama. Reich vyběhl z křoví a žena se ohlédla ještě dříve, než ho mohla slyšet. Telepatka. Stiskl tlačítko prvního stupně. Žena ztuhla a roztrásla se... bezmocně.

V momentě, kdy už posouval volič na velké S, ho instinkt opět zastavil. Napadlo ho totiž, jak nastražit Powellovi past. Zabij tu ženu uvnitř domu. Rozsypej jí po těle výbušné kapsle a nech tuto pěknou návnadu pro Powella. Na ženině opálené tváři vyrazil pot. Začaly jí

TM cukat čelisti. Reich ji uchopil za ruku a zamířil s ní k domu. Kráčela strnule jako figurína.

V domě prošli kuchyní do obývacího. Tam ji hodil na dlouhou moderní pohovku. Neúspěšně se pokusila o odpor. Reich se surově zařehotal, sehnul se a políbil ji na ústa.

"Všechno nejlepsi Powellovi," a odstoupil a zdvihl ru-

šič. Pak ho spustil. Kdosi ho pozoroval.

Lhostejně se ohlédl a rychlým pohledem přeběhl po obývacího. Nikdo tam nebyl. Obrátil se k Mary a zeptal se: "To jsou jen tvé telepatický čáry, co?" Opět zdvihl rušič a opět ho spustil. Kdosi ho pozoroval.

Tentokrát Reich prohledal celý obývací, nahlížel za křesla a do skříní. Nikdo tam nebyl. Prohlédl i kuchyň a koupelnu.

Nikdo. Vrátil se do obývacího k Mary Noye-ové. Pak si vzpomněl na horní poschodí. Přešel ke schodům a vydal se nahoru. V půlce kroku znehybněl, jako by ho někdo omráčil.

Opravdu ho někdo pozoroval.

Byla nahoře na schodech, klečela a nahlížela mezi zábradlím dolů jako dítě. I oblečená byla jako dítě, v upnutém trikotu a vlasy měla stažené dozadu a převázané stužkou. Upřeně na něj hleděla, cosi přitom breptala a tvářila se nezbedně.

Barbara D'Courtneyová. "Ahoj," řekla. Reich se roztrásl. "Já jsem Babe." Reich jí pokývl.

Hned se zdvihla, sešla dolů po schodech a obezřetně se držela zábradlí. "To nesmím," řekla. "Jsi tatínkův kamarád?"

Reich se zhluboka nadechl. "Já... Já..." zaskřehotal.

"Táti musel odejít," žvatlala. "Ale hned se vrátí. Slíbil mi to. Když budu hodná, něco mi přinese. Chci být hodná, ale je to strašně těžké. Ty jsi hodný?"

"Tvůj otec? P... přijde s... sem? Řekla jsi tvůj otec?"

Přikývla. "Hrál sis s tetou Mary? Políbil jsi ji. Viděla

jsem to. Táti líbá mě. Líbí se mi to. I tetě Mary se to

líbí?" Důvěřivě ho vzala za ruku. "Až vyrostu, vdám se za

taťku a navždy budu jeho holčička. Máš taky holčičku?"

Reich si ji přitáhl blíž a zadíval se jí do tváře. "Hrajete

si se mnou, co?" vyštěkl drsně. "Myslíte, že vám na to

skočím? Co všechno jste řekla Powellovi?"

"To je můj táti," odvětila. "Když se ho zeptám, proč se jmenuje jinak než já, zatváří se směšně. Jak se jmenuješ ty?"

"Na něco jsem se vás ptal!" zařval Reich. "Co všechno jste mu řekla? Co si myslíte, koho touhle komedií obalamutíte?

Odpovězte!"

Nejistě se na něj podívala, pak se rozplakala a chtěla se mu vymanit. Přidržel ji.

"Jdi pryč!" vzlykla. "Nech mě!"

"Až mi odpovíte!"

"Pust'!"

Vlekl ji od schodů do obývacího, kde seděla stále ještě omráčená Mary Noyesová. Přistříčil Barbaru k ní a znovu odstoupil se zdviženým rušičem. Barbara se najednou napřímila a zaujala polohu člověka, který naslouchá. Z tváře se jí vytratila dětinskost a celá se napjala. Vymrštila nohy, vyskočila z gauče, rozběhla se, najednou se zastavila, potom jako by otevírala dveře. Opět se rozběhla, zlaté vlasy za ní vlály, tmavé oči měla rozšířené strachy... Krása působící jako blesk.

"Otče!" vykřikla. "Proboha! Otče!"

Reichovi se sevřelo srdce. Barbara se rozběhla k němu. Vykročil, aby ji chytil. Zastavila se, couvla, potom se vrhla vlevo, v půlkruhu ho oběhla a nepřičetně křičela. Oči měla upřené na jedno místo.

"Ne!" křičela. "Ne! Pro smilování boží! Otče!" Reich se za ní vrhl. Tentokrát ji chytil. Barbara se mu v rukách zmítala a křičela. I Reich křičel. Barbara najednou ztuhla a uši si zakryla dlaněmi. Reich byl zpátky ve fialovém apartmá. Zaslechl výstřel a viděl, jak z D'Courtneyova temena vystříkla krev a mozek. Otrásl se, jako kdyby dostal elektrický šok, a Barbara se mu vysmekla. Upadla na kolena a plazila se pryč. Viděl, jak se krčí nad nehybným tělem.

Reich zalapal po dechu a udeřil klouby obou rukou o sebe, až ho to zabolelo. Snažil se za každou cenu ovládnout. Když mu řev v uších zeslábl, pohnul se k Barbaře a pokoušel se srovnat si myšlenky a v zlomku sekundy změnit plány.

Nepočítal se svědkem. Čert vem Powella. Bude muset zabít i ji. Mohl by zaranžovat dvojnásobnou vraždu v - Ne. Ne vraždu. Past. Ztracený Gus Tate. Počkej! Nebyl v Beaumont House. Byl... v...

"Hudson Ramp 33," ozval se Powell od hlavních dveří.

Reich se leknutím otočil, automaticky se přikřčil a rušič si bleskově opřel o levé předloktí, jak ho to naučili Quizzardovi zabijáci.

Powell uskočil. "Nezkoušejte to!" řekl ostře. "Ty čubčí synu!" vykřikl Reich. Přiskočil k Powellovi, který ho znovu oklamal a uskočil ze směru střelby. "Ty mizernej telepate! Ty hnusnej špinavěj... čubčí synu -" Powell naznačil pohyb doleva, ale bleskově změnil směr a sekl Reicha do nervového centra na předloktí. Rušič spadl na podlahu. Reich se na Powella vrhl, bil ho, škrábal, mlátil hlavou a hystericky nadával. Powell ho třikrát za sebou rychle udeřil - do zátylku, do břicha, do slabin. Zablokoval mu tím zádové nervy. Reich se zhroutil na podlahu, zvracel a z nosu mu tekla krev.

"Myslíš si, kamaráde, že jen ty se umíš prát?" zavrčel Powell. Přistoupil k Barbaře D'Courtneyové, která dosud klečela na zemi, a zdvihl ji. "Jsi v pořádku, Barbaro?" "Ahoj, táti. Měla jsem ošklivý sen." "Vím, maličká. Musel jsem ti ho připravit. Byla to léčba pro tamto velké nemehlo." "Dej mi pusku."

Políbil ji na čelo. "Rychle rosteš," usmál se. "Ještě včera jsi brebentila."

"Roštu, protože jsi slíbil, že na mě počkáš." "A slib platí, Barbaro. Můžeš vyjít nahoru sama, nebo tě tam mám vynést... jako včera?" "Zvládnou to."

"Tak dobře, maličká. Jdi do svého pokoje." Zamířila ke schodům, pevně se chytla zábradlí a začala stoupat. Těsně před horním schodem se otočila a vyplázla na Reicha jazyk. Potom zmizela. Powell přešel k Mary Noyesové, změřil jí puls a pak ji pohodlně uložil na pohovku.

"První stupeň, co?" obrátil se k Reichovi. "Bolestivé, ale za hodinu se z toho probere." Přistoupil k němu a upřeně se na něj zahleděl. Ve ztrhané tváři se mu zračil šilený hněv. "Měl bych vám to za Mary oplatit. Ale proč? Nepoučil byste se tím. Jste ubožák... obyčejnej ničemnej ubožák."

"Zabijte mě!" zasténal Reich. "Buďme zabijte, nebo pusťte, nebo přísámbohu zabiju já vás!"

Powell zvedl rušič a zamračil se na Reicha. "Protáhněte si svaly. Za pár sekund byste měl být fit..." Sedl si a rušič si

položil na kolena. "Nevyšlo vám to. Nebyl jsem pryč ani pět minut, když jsem si uvědomil, že Chookin v-fonát je podezřelý. Přirozeně jste to byl vy, kdo ji k tomu přiměl."

"Vy jste podezřelý! Táhněte k čertu!" vykřikl Reich. "Vy a vaše etika a vaše řečičky. Vy a vaše podezření, k čertu -"

"Řekla, že ta pistole zabila D' Courtney ho," pokračoval Powell, který se nenechal přerušit. "To je pravda, ale nikdo neví, co ho zabilo ve skutečnosti... ovšem kromě vás a mě. Rychle jsem se tedy vrátil, ale i tak to trvalo dlouho. Skoro příliš dlouho. Pokuste se teď vstát. Tak špatně vám být nemůže."

Reich s námahou vstal a strašně přitom chrčel. Zničehonic sáhl do kapsy a vytáhl kazetu s výbušnými kap-slemi.

Powell se zaklonil a patou ho kopl do prsou. Kazeta vyletěla do vzduchu. Reich se zapotácel a klesl na gauč. "Kdy už pochopíte, že telepata nemůžete překvapit?" Powell popošel ke kazetě a zvedl ji. "Dnes jste přímo chodící arzenál, že? Chováte se spíš jako člověk, kterého chtějí živého nebo mrtvého, než jako svobodný občan. Všimněte si, že jsem řekl svobodný. Ne nevinný."

"Svobodný, ale na jak dlouho?" procedil Reich mezi zuby. "Ani já jsem nikdy nemluvil o nevinosti. Ale být svobodný - na jak dlouho?"

"Navždy. Měl jsem proti vám nezvratné důkazy. Všechny podrobnosti seděly. Ověřil jsem si to, když jsem vás teď u Barbary přečetl. Měl jsem všechny detaily mimo jediného, a ten mi všechno rozmetl. Jste svobodný, Reichu. Váš případ je uzavřen." Reich vyvalil oči. "Uzavřen?"

"Jo. Žádná řešení. Jsem poražen. Můžete odzbrojit, Reichu. Vraťte se k obchodu. Nikdo vás nebude obtěžovat."

"Lžete! To je zase jeden z vašich mizernejch telepaticejch triků. Vy..."

"Ne. Vysvětlím vám to. Vím o vás všechno... Čím jste podplatil Guse Tata, co jste slíbil Jerry Churchovi, kde jste objevil hru na sardinky, co jste udělal s Jordánovými rodopsinovými kapslerai... jak jste vyprázdnil náboje, abyste měl alibi, a potom do nich vstříkl trochu vody... Potud dokonalý řetěz důkazů. Metoda a příležitost. Ale motiv byl chybný. Soud vyžaduje objektivní motiv, a ten nemám. Proto jste svobodný." "Lžete!"

"Samozřejmě, že bych vám mohl přišít tohle vloupání s vražedným úmyslem... jenže to by nestačilo. Jako bych střílel ze vzduchovky, když jsem nepochodil s dělem. Pravděpodobně byste se z toho dostal. Mými jedinými svědky by byla telepatka a nemocná dívka. Já -" "Lžete!" zavrčel Reich. "Jste pokrytec. Ulhaný telepat. Nedoufejte, že vám na to skočím. Myslíte, že vás budu dál poslouchat? Nemáte nic, Powelle. Vůbec nic! Položil jsem vás na lopatky v každém bodě. Proto mě chcete zákeřně zabít. Proto chcete -" Reich se najednou odmlčel a udeřil se do čela. "A tohle je pravděpodobně největší past ze všech. A já jsem do ní padl. Jsem to zatraceně hlupák. Co -"

"Držte hubu!" vyštěkl Powell. "Když se takhle rozcílujete, nemohu vás číst. Co to blábolíte, o jakých pastech to mluvíte? Povězte mi to."

Reich se zlostně uchechl. "Jako kdybyste nevěděl... v kajutě lodi... v sejfu, v džempru..."

Powell si asi minutu Reicha měřil, četl ho, vstřebával, třídil. Nato zbledl a zrychlil se mu dech. "Bože můj!" zvolal. "Bože můj!" Vyskočil a začal roztržitě rázovat sem a tam. "To je... To všechno vysvětluje... A Starý Mojžíš měl pravdu. Motiv vašeň, a my jsme si mysleli, že začíná dětinštět... A obraz Barbařina siamského dvojčete... A D'Courtneyho vina..."

Není divu, že nás Reich nemohl u Chooky zabít... Ale - ta vražda teď není vůbec důležitá. Je to hlubší. Mnohem hlubší. A je to nebezpečné... Nebezpečnější, než by se mi kdy bylo zdálo." Zastavil se,

obrátil se k Reichovi a probodával ho ohnivým pohledem. "Kdybych vás mohl zabít," zvolal, "vlastními rukama bych vám utrl hlavu. Rozčtvrtil bych vás a pak ještě oběsil na galaktické šibenici a vesmír by mi poželal. Uvědomujete si vy vůbec, jak jste nebezpečný? Ví mor, jak je nebezpečný? Uvědomuje si smrt, že je smrt?"

Reich se Powellovým rozpakům zasmál. Profekt netrpělivě potřásl hlavou. "Ale proč se vás ptát?" utrousil. "Vždyť nevíte, o čem mluvím. Nikdy to vědět nebudete." Popošel k příborníku, vzal dvě ampulky brandy a strčil je Reichovi do úst. Reich se je snažil vyplivnout, ale Powell mu držel čelisti sevřené.

"Spolknete to," nařídil mu rázně. "Chci, abyste se dal dohromady a poslouchal mě. Chcete butylen? Nebo kyselinu jodovou? Nebo se můžete sebrat bez léků?"

Reich se po brandy rozkašlal a rozzlobeně prskal. Powell s ním zatřásl a Reich ztichl.

"Tak se tedy podívejte, objasním vám to," řekl Powell. "Odhalím vám teď část celého případu. Snažte se to pochopit. Případ proti vám je uzavřený. Je uzavřený právě díky těm pastem, na které jsem teď přišel. Kdybych o nich býval věděl, vůbec bych se do žádného vyšetřování nebyl pouštěl. Byl bych přerušil šetření stran kondikce a zabil vás. Zkuste to pochopit, Reichu..." Reich přestal prskat.

"Nemohl jsem nalézt motiv, pro který jste vraždil. V tomto bodě byla trhlina. Když jste nabídl D'Courtneymu sloučení, přijal. Odpověděl kódem WWHG. To znamená přijímám. Neměl jste důvod ho zavraždit. Naopak, měl jste velmi pádny důvod, aby žil."

Reich zbledl. Začal šileně vrtět hlavou. "Ne. Ne. WWHG. Nabídka odmítnutá. Odmítnutí! Odmítnutí!"

"Přijal!"

"Ne. Ten bastard odmítl. On -"

"Přijal. Když jsem se dozvěděl, že D'Courtney přijal

vaši nabídku, byl jsem v koncích. Věděl jsem, že vás už před soud nedostanu. Ale v těch pastech na vás prsty nemám. Nevloupal jsem se do vaší kajuty. Ani výbušné kapsle jsem nenastražil. Nejsem ten, kdo vám strojí úklady o život. Ten, kdo vás chce zavraždit, vás chce zavraždit proto, že ví, že já vám nic nedokážu. Protože ví, že vám nehrozí ani anihilace. Od začátku věděl to, na co jsem já přišel až teď... že jste ohromným smrtelným nepřítelem pro celou naši budoucnost."

Reich chtěl cosi říci. Pracně se zvedl z pohovky a chabě zagestikuloval. Nakonec ze sebe vypravil: "Kdo je to? Kdo?"

Kdo?"

"Váš odvěký nepřítel, Reichu... Člověk, před kterým nikdy neuniknete. Nikdy mu neutečete... ani se před ním neschováte... A já se modlím, abyste se před ním nezachránil."

"Kdo je to, Powelle? KDO JE TO?" "Muž bez tváře."

Z Reicha se vydral hrdelní bolestný výkřik. Pak se otočil a vypoťácel se z domu.

Kapitola

PATNÁCT

AKCE, DIKCE, FIKCE A Z AC ALA SE LEKCE. AKCE, DIKCE, FIKCE A Z AC ALA SE LEKCE. AKCE, DIKCE, FIKCE A ZAČALA SE LEKCE. AKCE, DIKCE, FIKCE A Z AC ALA SE LEKCE. "Ticho!" zařval Reich. Osm, pane;

sedm, pane;

šest, pane;

pět, pane;

"Proboha živého! Ticho!"

čtyři, pane;

tři, pane; dvě, pane; Jedna!

"Musíš přemýšlet! Proč nepřemýšlíš? Co je s tebou? Přemýšlej přece!"

Akce, dikce, fikce a -

"Lhal. Víš, že lhal. Měl jsi pravdu hned od začátku. Obrovská past! WWHG. Odmítnutí. Odmítnutí. Ale proč lhal? A jak mu to pomůže?"

- začala se lekce

"Muž bez tváře. Mohl mu to říct Breen. Taky Gus Tate mu to mohl říct. Uvažuj!" Akce... -

"Neexistuje Muž bez tváře. Je to jen sen. Noční můra!"

Dikce -

"Ale co ty pasti? Co ty? Měl mě ve své moci. Proč nestiskl kohoutek? Hekl, že jsem volný. Co má za lubem?

Přemýšlej!"

Fikce -

Kdosi se dotkl jeho ramene.

"Pane Reichu?"

"Prosím?"

"Pane Reichu!"

"Co? Kdo je to?"

Reichův pohled se zaostřil. Uvědomil si, že hustě prší. Ležel na boku, kolena pod bradou, ruce složené, tvář zarytou do bláta. Byl promočený, třásl se zimou. Ležel na volném prostranství u Bombového zálivu. Kolem něj vzdychaly mokré stromy. Nad ním se skláněla jakási postava.

"Kdo jste?"

"Galen Chervil, pane Reichu." "Kdo?"

"Galen Chervil, pane. Z večírku u Marie Beaumontové. Mohu vám vrátit vaši laskavost, pane Reichu?"

"Nechtěte mě!" vykřikl Reich.

"To nedělám, pane Reichu. My obvykle -" Mladý Chervil se zarazil. "Nevěděl jsem, že víte, že jsem telepat.

Raději vstaňte, pane."

Vzal Reicha za ruku a snažil se ho zvednout. Reich zasténal a ruku mu vytrhl. Chervil ho vzal v podpaží, ; postavil ho a přitom si všiml, jak hrozně Reich vypadá. \

"Přepadli vás, pane Reichu?

"Co? Ne. Ne..."

"Nehoda, pane?"

"Ne. Ne, já... proboha!" vybuchl Reich. "Nechtě mě

kčertu na pokoji!"

"Ovšem, pane. Jen jsem myslel, že potřebujete pomoc. Dlužím vám ji, ale -"

"Počkejte," přerušil ho Reich. "Vraťte se." Chytil se stromu, opřel se o kmen a chraplavě oddechoval. Nakonec se vzpřimil a zahleděl se na Chervila krví podlitýma očima. "Myslíte to vážně s tou pomocí? " "Jistě, pane Reichu."

"Žádné otázky? Nebudete ze mě nic tahat?" "Samozřejmě ne, pane Reichu." "Můj problém je vražda, Chervile. Chci zjistit, kdo se mě pokouší zabít. Můžete mi udělat laskavost? Přečtete mi někoho?"

"To by měla udělat spíš policie..." "Policie?" Reich se hystericky zasmál a vzápětí se chytil za hrud, protože ho zabolelo zlomené žebro. "Potřebuji, abyste mi přečetl jednoho policajta, Chervile. Velké zvíře od policie. Komisaře policajtů. Chápete, ne?" Pustil se stromu a potácivě zamířil k Chervilovi. "Chci navštívit svého přítele komisaře a položit mu několik otázek. Vy budete přitom a řeknete mi pravdu. Půjдете k němu se mnou a přečtete ho? Uděláte to a pak na to všechno zapomenete? Uděláte to?" "Ano, pane Reichu... udělám."

"Co? Čestný telepat! Je to možné? Tak pojďme. Letíme!"

Reich klopýtavě vykročil, potácel se a padal. Chervil kráčet za ním a žasl nad silou jeho hněvu, který v něm planul navzdory zranění, navzdory horečce, navzdory mučivé bolesti. Když přišli do budovy policie, Reich seřval a usadil všechny, kteří ho chtěli zastavit, až nakonec celý zablácený a zkrvavený vrazil do ebenové stříbrné kanceláře komisaře Crabba.

"Bože, Reichu!" Crabbe se zděsil. "Jste to vy, ne? Ben Reich?"

"Sedněte si, Chervile," přikázal Reich. Otočil se ke Crabbovi. "Ano, jsem to já. Dobře si mě prohlédněte. Jsem poloviční mrtvola, Crabbe. To červené je krev. To ostatní je bláto. Měl jsem hrozný den... úžasný den... Rád bych věděl, kde sakra byla policie? A kde je váš všemohoucí prefekt Powell? Kde je ten -"

"Napůl mrtvola? Co mi to tu říkáte, Bene?" "Jen to, že se mě dnes pokusili už třikrát zabít. Tenhle chlapec..." Reich ukázal na Chervila, "...tento hoch mě právě našel u Promenádního zálivu víc mrtvého než živého. Podívejte, jak vypadám! Jen se kristepane podívejte! Dívejte se!"

"Zabít!" Crabbe udeřil energicky pěstí do stolu. "Samozřejmě. Ten Powell je ale hlupák. Neměl jsem na něj dát. Ten, co zabil D'Courtneyho, chce teď zabít vás." Reich zuřivě gestikuloval na Chervila. "Řekl jsem Powellovi, že jste nevinný. Nechtěl o tom ani slyšet," řekl Crabbe. "Nechtěl ten verdikt uznat, ani když mu to dalo černé na bílém to mizerné počítadlo okresního prokurátora."

"Ten stroj řekl, že jsem nevinný?" "Přirozeně. Váš případ tím skončil. A nikdy ani nebyl. A při Posvátné listině Práv se postarám, aby se vám dostalo ochrany, jakou si zaslouhuje každý občan, který ctí zákon. Hned to zařídím." Crabbe zamířil ke dveřím. "A myslím si, že to vše udělalo Powellovi čaru přes rozpočet. Ještě neodcházejte, Bene. Rád bych si s vámi pohovořil o vaší podpoře, protože chci kandidovat na senátora sluneční soustavy..." Dveře se otevřely a pak se zabouchly. Reich se zapotácel a vynaložil všechny síly, aby neztratil vědomí. Viděl před sebou tři Chervily. "No?" zamumlal. "No?"

"Mluví pravdu, pane Reichu."

"O mně? O Powellovi?"

"No..." Chervil se uvážlivě odmlčel a zvažoval pravdu.

"Ven s tím, člověče!" zaúpěl Reich. "Jsem na pokraji zhroucení."

"Je to pravda," řekl Chervil rychle. "Počítač na prokuratuře proti vám zastavil veškerá stíhání ve věci D'Courtneyho vraždy. Pan Powell se musel svého případu vzdát a... no... jeho postavení je v sázce."

"Je to pravda?" Reich se připotácel k Chervilovi a popadl ho za ramena. "Je to pravda, Chervile? Byl jsem očištěn? Mohu se pustit do práce? Už mě nikdo nebude otravovat?"

"Váš případ odložili ad acta, pane Reichu. Můžete si dělat své. Nikdo vás nebude honit."

Reich se vítězoslavně rozesmál. Potlučené, rozdrásané tělo ho bolelo a do očí se mu hrnuly slzy. Ale držel se vzpřímeně, prošel kolem Chervila a vyšel z komisařovy kanceláře. Zkrvavený a zablácený se pustil chodbou, smál se, sténal a důstojně kulhal. Vypadal jako vítězný neandrtálec. Aby byl obraz dokonalý, chyběl mu na ramenou už jen zastřelený jelen nebo jeskynní medvěd.

"Skončím to Powellovou hlavou," říkal si. "Dám šiji vycpat a pověsím si ji na zeď. Doplním celkový obraz o D'Courtneyho kartel, strčím si ho do kapsy. A namouduši, nebude to trvat dlouho a završím to ovládnutím celé galaxie, a pěkně zarámovanou si ji pověsím na zeď!" Prošel ocelovými portály ústředí a na okamžik se zastavil na schodech a zahleděl se na deštěm zmáčené ulice. ... Na zábavní centrum na druhé straně náměstí, pod průhlednou kopulí osvětlené... Na otevřené obchody, lemující chodníky, na ruch a shon, protože právě začínaly večerní nákupy... Na administrativní budovy tyčící se v pozadí, velké dvěstěpadesátové krychle... Na krajkové obrysy visutých drah, které je spojovaly... Na mrkající pohyblivá světla džemprů, které hopsaly nahoru a dolů jako na louce hloučky lučních koníků s karmínovými očima...

"Budete mi patřit!" vykřikl a zdvihl pěst, aby vesmíru zahrozil. "Všichni mi budete patřit! Vaše těla, vášně a duše!"

Pak mu padl zrak na známou, vysokou, hroznou postavu, která přecházela přes náměstí a kradmo ho přes rameno pozorovala. Byla černá jako stín a leskla se dešťovými kapkami jakoby posázená drahými kameny... Hleděla, tyčila se, mlčenlivá, strašlivá... Muž bez tváře.

Ozval se příškrčený výkřik. Kapsle vybuchly. Reich padl jako vyvrácený strom.

+++

Minutu před devátou se deset z patnácti členů es-perického výboru Společenství shromáždilo v kanceláři prezidenta T'sunga. Byli svoláni na mimořádnou schůzi. Minutu po deváté schůze končila, protože problém, který byl na programu, už probrali. Za těch sto dvacet esperických sekund se odehrálo toto:

Úder kladívka

Ciferník hodin

Hodinová ručička na 9

Minutová ručička na 59

Sekundová ručička na 60

MIMOŘÁDNÁ SCHŮZE

Projednat žádost na hromadnou katexi s Lincolnem Powellem jako lidským kanálem pro takto zkapitalizova-nou energii. (Zděšení)

T'SUNG: To nemůžete myslet vážně, Powelle. Jak můžete podat takovou žádost? Co vás vede k žádosti o tak výjimečné a nebezpečné opatření?

POWELL: Nesmírně překvapivý vývoj případu D'Courtney. Byl bych rád, kdybyste ho všichni prozkoumali.

(Uvažování)

POWELL: Všichni víte, že Reich je našim nejnebezpečnějším nepřítelem. Podporuje anti-esperickou nactiutračnou kampaň. Jestli ho nezarazíme, dožijeme se obvyklého osudu menšinových skupin.

@KINS: To je pravda.

POWELL: Mimoto podporuje Vlasteneckou ligu esperu. Jestli v této věci neuděláme pořádek, může se z toho vyvinout občanská válka a nikdy se nevymotáme z vnitřních zmatků.

FRANION: I to je pravda.

POWELL: A je tu ještě jedna věc, která vyšla najevo a kterou musíme přezkoumat. Reich je na nejlepší cestě stát se galaktickým ohniskem... je rozhodujícím spojníkem mezi pozitivní minulostí a pravděpodobnou budoucností. Každou chvíli se může pustit do velké reorganizace. Nejdůležitější je čas. Jestli se Reich opět přizpůsobí a přeorientuje dříve, než ho dostaneme, stane se pro naši realitu imunním, vůči našim útokům nezranitelným a bude smrtelným nepřítelem galaktického rozumu a reality.

(Zděšení)

@KINS: Určitě přeháníte, Powelle.

POWELL: Já? Prozkoumejte se mnou důkladně jeho obraz. Podívejte na Reichovu polohu v prostoru a čase. Nestane se jeho přesvědčení světovým přesvědčením? Nestane se jeho realita světovou realitou? Neznamená, protože zaujímá klíčovou pozici, pokud jde o moc, energii a intelekt, nejjistější cestu k absolutní destrukci?

(Přítakání)

TSUNG: To je pravda. Nicméně odmítám dát souhlas k hromadné katexi. Jistě si vzpomínáte, že při předcházejících pokusech pokaždé došlo ke zničení lidského kanálu. A na to máte pro nás příliš velkou cenu, Powelle, abyste byl takto zničen.

POWELL: Musíte mi dovolit, abych to riziko podstoupil. Reich je výjimečný případ - může otrávit celým vesmírem... je sice v tom směru ještě dítětem, ale velmi rychle dospívá. A celá realita - esepři, normální, život sám, Země, sluneční soustava, vesmír - celá realita nebezpečně závisí na tom, jak se probudí. Není možné připustit, aby se probudil do nesprávné reality. Trvám na své žádosti. FRANION: Chcete, abychom tady odhlasovali vaši smrt.

POWELL: Je to moje smrt proti případné smrti všeho, co je kolem nás. Trvám na své žádosti. @KINS: Reich ať se probudí, jak chce. Jsme připraveni a máme čas dostat ho jiným způsobem. POWELL: Ne! Trvám na svém!

(Žádosti vyhověno)

Schůze skončená

Ciferník hodin

Hodinová ručička na 9

Minutová ručička na 01

Sekundová ručička na anihilaci

+++

O hodinu později se Powell vrátil domů. Sepsal závěť, zaplatil účty, podepsal všechny papíry, co bylo třeba podepsat, uspořádal si všechny věci. Ve Společenství zavládlo zděšení. Zděšení zavládlo, i když přišel domů. Jen co otevřel dveře, Mary Noyesová přečetla, co udělal.

Linci!

Žádné zmatky. Musí to být!

Ale-

Není přece jisté, že mě to zabije. Och... ještě něco. Z laboratoře chtějí můj mozek na pitvu, až zemřu... jestli zemřu.

Podepsal jsem všechno, co je třeba, ale chci, abys pomohla, kdyby se vyskytly nějaké těžkosti. Chtějí i tělo, než dojde k posmrtné ztuhlosti. V případě, že to nebude možné, spokojí se i s hlavou. Dohlédni na to, prosím tě. Linci!

Nehněvej se. Teď by bylo nejlepší, kdyby ses sbalila a odvedla to dítě do Kingstonovy nemocnice. Tady nebude v bezpečí.

Ona už není dítě. Je -

Mary se prudce otočila a vyběhla nahoru a zanechala přitom za sebou známou senzorickou asociaci.

Sníh/máta/tulipány/taft. .. nyní smíchanou se strachem a slzami. Powell si povzdechl a vzápětí se usmál, když se nahoře objevila nonšalantně se tvářící teenagerka a bezstarostně vykročila dolů. Měla na sobě šaty a na tváři hrané překvapení. V polovině schodiště se zastavila, jistě proto, aby si všiml jejích šatů a způsobů.

"Jakže! To je pan Powell, nemám pravdu?" "Ano. Dobré ráno, Barbaro."

"Co vás dnes přivádí do našeho malého království?" Pohnula se, konečky prstů se přidržovala zábradlí a na posledním schodu klopýtla. "Ou, píp!" zaštěbetala. Powell ji zachytil a dodal: "Pop." "Bim." "Bam."

Vzhlédla k němu. "Stůjte tam, kde jste. Sejdu po těch schodech ještě jednou a vsadím se, že tentokrát to bude dokonale."

"Vsadím se, že ne."

Otočila se, zlehka vyběhla nahoru a opět zaujala nonšalantní pózu. "Vážený pane Powelle, ve vašich očích jsem určitě pěkná popleta..." Důstojně vykročila. "Ale

své mínění musíte rychle změnit. Nejsem už pouhé dítě, co včera. Jsem o celé věky starší. Odtěďmě musíte pokládat za dospěléou." Zvládla i poslední schod a nespustila z něj zrak. "Přecenit - je to tak správně?"

"Přehodnotit je v tomto případě vhodnější, moje milá."

"Myslela jsem, že je to jedno." Najednou se rozesmála, vmáčkla Powella do křesla a posadila se mu na klín.

Powell zasténal.

"Opatrně, Barbaro. Jste o celé věky starší a o celé tuny těžší."

"Poslouchejte. Co se mně stalo, že jsem si myslela, že

jste... Byl? Byl můj otec? " "A co je na tom špatného?" "Budeme k sobě upřímní. Skutečně upřímní."

"Jistě."

"Cítíte se ve vztahu ke mně jako můj otec? Protože

já se už jako vaše dcera necítím." "Ale? A jak se cítíš?" "Ptala jsem se první, takže odpovězte." "Cítím se jako váš milující a poslušný syn." "Ne. Buď vážný."

"Rozhodl jsem se, že budu spolehlivým, důvěryhodným synem všem ženám, dokud Vulkán nezíská své legitimní místo ve společenství planet."

Hněvivě se zapýřila a vyskočila. "Chtěla jsem, abyste mluvil vážně, protože potřebuji radu. Ale jestli ne..." "Promiňte, Barbaro. O co jde?" Klekla si vedle něj a vzala ho za ruku. "Jsem z vás celá popletená." "Jakže?" Pohlédla mu do očí s nebezpečnou přímostí mládí.

"Však víte."

Po chvíli přikývl. "Ano, vím."

"A vím, že i vy jste ze mě celý pryč."

"Ano, Barbaro, to je pravda. Jsem." "Je to špatně?"

Powell se zvedl z křesla a začal nešťastně přecházet sem a tam. "Ne, Barbaro, není to nesprávné. Je to... jen špatně načasované." "Vysvětlete mi to."

"Vysvětlit...? Dobře, bude to myslím lepší. Já... povím to takhle, Barbaro. My dva jsme čtyři lidé. Ve vás jsou dva a ve mně jsou dva." "Proč?"

"Byla jste nemocná, moje milá. Museli jsme vás proto proměnit v kojence a nechat vás znovu vyrůst. Proto jsou ve vás dva lidé. Dospívající Barbara uvnitř, dítě navenek."

"A vy?"

"Ve mně jsou dva dospělí lidé. Jeden z nich jsem já... Powell... Ten druhý je členem vládnoucího výboru Společenství esperu." "Co je to?"

"To není třeba vysvětlovat. To je část, která způsobila, že jsem tak zmatený... Kdoví, možná je to právě moje dětská část. Nevím."

Chvilí o tom vážně přemýšlela a pak pomalu spustila: "Když k vám nechovám city jako dcera k otci... co to potom je, co cítím?" "Nevím, Barbaro."

"Ale víte. Proč to neřeknete?" Popošla k němu a objala ho kolem krku... dospělá žena se způsobí dítěte. "Jestli to není nesprávné, proč to nepovíte? Jestli vás miluji -"

"Kdo tady co mluvil o lásce?"

"Vždyť o tom mluvíme už od začátku, nebo ne? Není to snad tak? Já miluji vás a vy milujete mě. Nemám pravdu?"

Dobře, pomyslel si Powell zoufale. A je to tady. Co teď uděláš? Příznáš si pravdu?

Ano! ozvalo se ze schodů. Mary sestupovala s cestovní taškou v ruce. Příznej si pravdu. Není telepatka.

To pust z hlavy. Je to žena a je do tebe zamilovaná. Ty jsi zamilovaný do ní. Prosím tě, Linci, dej si šanci.

šanci na co? Na románek, když se ze zmatku s Reichem dostanu živý? Nic víc to stejně nemůže být. Dobře víš, že Společenství nedovolí, abychom si vzali normální. Ona se s tím spokojí. Bude vděčná, že se s tím bude moct spokojit. To ti říkám já, která to vím.

A když to nepřežiju? Nebude mít nic... Nic, jen polovinu vzpomínky na polovinu lásky.

"Ne, Barbaro," promluvil nahlas, "vůbec to tak není."

"Ale je!" trvala na svém. "Je!" "Ne! Mluví z vás to dětské já. Dítě ve vás si myslí, že je do mě zamilované. Zena není."

"To dítě dospěje v ženu." "A zapomene na mě." "Vy ji nenecháte zapomenout." "Proč bych neměl, Barbaro?" "Protože i vy cítíte ke mně to samé, co já. Víím, že cítíte."

Powell se zasmál. "Dítě! Dítě! Dítě! Proč si jen myslíte, že jsem do vás zamilovaný právě takhle? Nejsem. A nikdy jsem nebyl." "Ale jste!"

"Otevřte oči, Barbaro. Podívejte se na mě. Podívejte se na Mary. Jste o celé věky starší, jak jste řekla, že? Nedokážete to tedy pochopit? Mám vám vysvětlovat to, co je tak očividné?" Proboha, Linci!

Promiň, Mary. Musel jsem tě využít. Už jsem připravená říci ti sbohem... možná navždy... tak proč musím tohle všechno snášet? Nevytrpěla jsem si už i tak dost?

Psst! Mírní se, prosím tě...

Barbara upřeně pozorovala Mary a pak přelétla pohledem Powella. Pomalu zavrtěla hlavou. "Lžete!"

"Opravdu? Podívejte se na mě." Položil jí ruce na ramena a podíval se jí do očí. Na pomoc mu přišel Úskočný Abe.

Powellův výraz byl teď milý, tolerantní, pobavený, otcovský. "Podívejte se na mě, Barbaro."

"Ne!" zvolala. "Vaše tvář lže! Je to... je to odporné! Já -" Rozplakala se a vzlykla: "Jděte pryč! Proč neodejdete?"

"Půjdemě my, Barbaro," ozvala se Mary. Vzala Barbaru za ruku a vedla ji ke dveřím. Džempr čeká, Mary.

Cekám tam já, Linci. Na tebe. Navždy. Stejně tak Chervil & @kinsovi & Jordans &&&&&& -

"Vždyť já vím. Já vím. Všechny vás miluji. A líbám vás. XXXXXX Žehnám vám..."

+++

Obraz čtyřlístků, zaječí tlapka, podkovy... Powellova košilátá odpověď se objevila složená jako diamant.

Tichý smích.

Šťastnou cestu.

Stál ve dveřích, hvízdal si těžkou naříkavou melodií a pozoroval, jak džempr mizí na ocelově modrém nebi na sever ke Kingstonově nemocnici. Byl vyčerpaný. A trochu hrdý sám na sebe, že takovou oběť podstoupil. A zároveň za tento pocit zahanbený. Jasný melancholik. Měl by si vzít zrnko niakadu a nechat se vynést do extatických výšin? Nač by to bylo dobré? Stačí se podívat na to velké odporné město se sedmnácti a půl miliony duší, ze kterých

ani jedna, nežije pro něho. Podívat se na -

Pocítil první impuls. Tenoučký pramínek latentní energie. Pocítil ho zřetelně a podíval se na hodinky. Deset dvacet. Tak brzy? Tak rychle? Dobře. Bude lepší, když se připraví.

Vešel dovnitř a vyběhl po schodech do šatny. Impulsy přicházely stále rychleji... jako kapky deště, které padají před bouřkou. Psychika, napájená pramínky latentní energie, jím začala pulsovat a vibrovat. Převlékl se. Vybral si oděv do každého počasí a -

A co? Občasné kapky přešly v déšť, jenž ho omýval, naplňoval mu vědomí zimničním rozechvěním... prudkými emocionálními náporů... a... - ano, výživné tablety. Na to nesmí zapomenout. Výživa. Výživa. Výživa! Seběhl do kuchyně. Našel plastovou lahvičku, rozlomil ji a vhodil si do úst hrst tablet.

Energie se už valila jako řeka. Od každého espera ve městě jeden pramínek. Pramínky se slévaly a slévaly do bystřiny, do řeky, do rozbouřeného moře a hromadné katexe, do moře, které směřovalo k Powellovi a bylo na Powella naladěné. Uvolnil všechny bloky a celé moře do sebe přijal. Nervový systém se přizpůsoboval a sténal a turbína v jeho mozku se točila čím dál rychleji a její zvuk stoupal, nesnesitelně, mučivě.

Vyšel z domu a bloudil ulicemi, slepý, hluchý, bez smyslů, ponořený do vřící masy latentní energie... jako loď, která se plaví s napjatými plachtami v oku tajfunu a bojuje, aby proměnila obrovský vzdušný vír na přímočarou sílu, která by ji odnesla do bezpečí... Tak bojoval Powell a snažil se absorbovat tu hrozivou řeku, aby využil kapitál latentní energie, aby ji katektoval a nasměroval k Reichově anihilaci, než bude příliš pozdě, příliš pozdě, příliš pozdě...

Kapitola

ŠESTNÁCT

ANULOVAT TEN LABYRINT.

ODSTRANIT TO BLUDIŠTĚ.

ROZPRÁŠIT HÁDANKY.

(X2 0 Y3d! Prostor/d! Cas)

VYMAZAT.

(OPERACE, DEFINICE, FAKTORY, ZLOMKY, SILY, EXPONENTY, RADIKÁLY, TOTOŽNOSTI, ROVNICE, POSTUPY, VARIACE, PERMUTACE, DETERMINANTY A ŘEŠENÍ)

ROZPRÁŠIT.

(ELEKTRON, PROTON, NEUTRON, MEZON

A FOTON)

VYMAZAT.

(CAYLEY, HENSON, LILLIENTHAL, CHANUTE, LANGLEY, WRIGHT, TURNBUL A S&ERSON)

ZAHLADIT.

(MLHOVINY, HVĚZDOKUPY, NOVY, DVOJVĚZ-DY, OBRY, MLÉČNOU DRÁHU A BÍLÉ TRPASLÍKY)

SETŘÍT.

(RYBY, OBOJŽIVELNÍKY, PTÁKY, SAVCE

A ČLOVĚKA) ANULOVAT. ODSTRANIT. ROZPRÁŠIT. VYMAZAT.

ZAHLADIT VŠECHNY ROVNICE. NEKONEČNO SE ROVNÁ NULE. NENÍ ŽÁDNÉHO -

+++

"... Čeho žádného? " vykřikl Reich. "Co chybí? " Chtěl si mermomocí sednout, přemáhal odpor příkrývky a rukou, které ho držely. "Čeho žádného?" "Zlého snu," pronesla Duffy Wyg&ová. "Kdo je to?" "Já. Duffy."

Reich otevřel oči. Ležel v ozdobné posteli v ozdobné ložnici se starosvětským povlečením a příkrývkami. Duffy Wyg&ová, naškrobená a svěží, ho držela za ramena. Pokoušela se ho vmáknout zpátky do polštářů. "Jsem ospalý," řekl Reich. "Chci se probudit." "Říkáte ty nejhezčí věci. Lehněte si a sen bude pokračovat."

Reich se zabořil do polštářů. "Byl jsem vzhůru," odporoval zamračeně. "Byl jsem poprvé v životě naprosto vzhůru. Slyšel jsem... nevím, co jsem slyšel. Nekonečno a nic. Důležité věci. Realitu. Pak jsem usnul a jsem tady."

"Oprava," usmála se Duffy. "Jen kvůli přesnosti. Probudil jste se."

"Spím!" zařval Reich. Sedl si. "Máš něco na povzbuzení? Cokoli... opium, marihuanu, hašiš, lethettes... Musím se probrat, Duffy. Musím se vrátit do reality."

Duffy se nad něj naklonila a vtiskla mu na ústa silný polibek. "A co tohle? Je to dost reálné?"

"Nechápeš. Všechno to byly jen preludy... halucinace. ... Musím se přizpůsobit, přeorientovat, reorganizovat. ... Než bude příliš pozdě, Duffy. Než bude příliš, příliš pozdě, pozdě, pozdě..."

Duffy rozhodila rukama. "Co se, sakra, stalo s medicínou?" zvolala. "Nejdřív vás ten zatracený doktor tak vyleká, že omdlíte. Potom přísahá, že už jste se dal dohromady .. a teď se na sebe podívejte. Psychotik!" Klekla si na postel a před nosem mu pohrozila prstem. "Ještě slovo a zavolám Kingstonku."

"Co? Koho?"

"Kingstonku. Nemocnici. Kam posílají takové, jako jste vy."

"Ne. Kdo mě to měl vylekat, až jsem omdlel?"

"Jistý přítel-lékař."

"Na náměstí před policejním ústředím?"

"Na místě označeném X."

"Jsi si jistá?"

"Byla jsem s ním, hledala jsem vás. Váš sluha mi řekl o výbuchu, a tak jsem měla o vás strach. Zachránili jsme vás právě včas."

"Viděla jsi mu do tváře?"

"Jestli jsem viděla? Přece jsem ji políbila."

"Jak vypadá?"

"Je to tvář, jednoduše tvář. Dva rty, dvě uši, jeden nos, tři brady. Poslouchejte, Bene, jestli je to zase nějaký váš tah bdění-spánek-realita-sen... nejsme v žádném reklamním vysílání, abyste věděli!"

"A sem jsi mě přivedla ty?"

"Samozřejmě. Jak bych mohla propást takovou příležitost? Je to jediný způsob, jak vás mohu dostat do své postele."

Reich se zazubil. Uvolnil se a řekl: "Duffy, teď mě smíš políbit."

"Už jste svůj polibek dostal, pane Reichu. Ale bylo to tehdy, když jste byl ještě vzhůru?"

"Zapomeň na to. Zlé sny. Obyčejné noční můry." Reich se rozesmál. "Proč bych si měl, sakra, lámat hlavu se zlými sny? Mám v rukou celý svět. Budu mít i sny. Neprosilas mě kdysi, abych tě stáhl do stoky, Duffy?"

"To byl jen dětinský vrtoch. Chtěla jsem se seznámit s lepšími lidmi."

"Řekni, jakou stoku chceš, a máš ji mít, Duffy. Zlaté stoky... diamantové stoky. Chceš stoku odtud až na Mars? Máš ji. Chceš, abych proměnil sluneční soustavu na stoku? I to udělám. Bože! Mohu proměnit na stoku celou galaxii, když budeš chtít!" Bodl se palcem do hrudi. "Chceš vidět boha? Tady jsem! Pojď sem a dobře se podívej."

"Propána! Tak způsobnej člověk a tak namazanej!" "Opilej? Jistěže jsem opilej." Reich spustil nohy z postele a vstal; trochu se ještě potácel. Duffy k němu přiskočila a vzala ho kolem pasu, aby neupadl. "A proč bych neměl být? Porazil jsem D'Courtneyho. Přetrumfl jsem Powella. Je mi čtyřicet. Zbývá mi ještě šedesát let, během kterých budu vlastnit celej svět. Ano, Duffy... celej tenhle mizernej svět!" Začal se s Duffy procházet po pokoji. Bylo to jako kráčet její temperamentní erotickou mys-

li. Telepatický dekoratér totiž vyzdobil pokoj dokonalou kopií Duffiny psychiky.

"Co kdybysme založili dynastii, Duffy?" "Nevím nic o tom, jak se takové dynastie zakládají." "Musíš začít Benem Reichem. Nejdříve se za něj provdat. Pak -"

"To stačí. Kdy mám začít?" "Pak budeš mít děti. Chlapce. Tucty chlapců..." "Děvčata. A jen tři."

"A budeš přihlížet, jak Ben Reich přebírá do vlastních rukou D'Courtneyho a slučuje ho s Monarchem. Přihlížet, jak se nepřátelé hrouť... takhle!" Reich za chůze kopl do nohy toaletního stolku. Ten se převrátil a křišťálové lahvičky se sesypaly na zem.

"Až se Monarch a D'Courtney stanou jedinou firmou Reich, budeš svědkem, jak spolknou ty ostatní... menší firmy... samé mouchy. Ceasea a Umbrela na Venuši. Takhle!" Reich praštil pěstí do stolku v podobě torza a rozbil ho. "United Transactions na Marsu. Rozdrtím a spolknou!" Rozkopl uměleckou židličku. "GCI Combine na Ganymedu, Kallistó a Io... Titan Chemical & Atomics... A pak menší ryby, pomlouvače, závistivce, Společenství telepatů, moralisty, vlastence... Spolknou! Spolknou! Spolknou!" Tloukl pěstí do nahé mramorové krasavice, dokud se nesvalila z podstavce a neroztříštila se. "Trošku se zamyslete." Duffy se mu zavěsila na krk. "Proč tak plýtvat silami? I do mě si trochu prašťte."

Zdvihl ji v náručí a třásl s ní, dokud nevypískla. "A některé části světa budou chutnat sladce... jako ty, Duffy. Některé budou páchnout až k nebi... ale přesto je všechny spolknou." Zasmál se a přivinul ji k sobě. "Nerozumím moc práci boha, ale vím, co se mi líbí. Všechno strhneme, Duffy, a vybudujeme to tak, aby nám to vyhovovalo... Tobě, mně a naší dynastii."

Přenesl ji k oknu, roztáhl závěsy a kopnutím okno

otevřel. Rozlehlo se řinčení skla. Město pod nimi se topilo v sametové tmě. Pouze visuté dráhy a ulice se třpytily světly a šarlatové oči příležitostných džemprů vystřelovaly nad obzor. Déšť ustal a na nebi se houpal štíhlý měsíc. Dovnitř vnikl ševel vánku a probíjel se těžkým parfémem.

"Hej, vy tam!" zařval Reich. "Slyšíte mě? Všichni... co spíte a sníte! Odteď budete snít mé sny! Budete -"

Najednou zmlkl. Uvolnil objetí a umožnil Duffy vyklouznout a postavit se vedle něj. Reich se chytil okna, hlavu vystrčil daleko do noci a krk vykroutil k nebi. Když se stáhl, tvářil se zmateně.

"Hvězdy," mumlal. "Kde jsou hvězdy?" "Kde jsou co?" chtěla vědět Duffy. "Hvězdy," zopakoval Reich a nesměle ukázal na nebe. "Hvězdy. Jsou pryč."

Duffy se na něj zvědavě podívala. "Co je pryč?" "Hvězdy!" zvolal Reich. "Podívej se na nebe. Jsou pryč! Celá souhvězdí zmizela! Velký vůz... Malý vůz... Kassiopeia... Drak... Pegas... Všechna jsou pryč! Zůstal jen Měsíc! Podívej!"

"Tak je to přece vždy," prohodila Duffy. "Není! Kde jsou hvězdy?" "Jaké hvězdy?"

"Nevím, jak se jmenují... Polárka a... Vega... a... Jak mám, sakra, vědět, jak se všechny jmenují? Nejsem astronom. Co se to s námi stalo? Co se stalo s hvězdami?" "Co to jsou hvězdy?" zeptala se Duffy. Reich ji prudce chytil. "Slunce... vše a plane v nich světlo. Tisíce takových sluncí. Miliardy... Světla noci. Co se s tebou ksakru stalo? Jak to, že mi nerozumíš? Ve vesmíru došlo ke katastrofě. Hvězdy zmizely!"

Duffy zavrtěla hlavou. Tvářila se zděšeně. "Nevím, o čem mluvíš, Bene. Opravdu nevím."

Odstrčil ji, otočil se, rozběhl se do koupelny a tam se zamkl. Zatímco se chvatně sprchoval a oblékal, bušila Duffy na dveře a žadonila, aby ji pustil dovnitř. Nakonec přestala a za chvíli uslyšel, jak tichým hlasem telefonuje do Kingstonovy nemocnice.

"Jen ať jim poví, co se stalo s hvězdami," mumlal si napůl hněvivě, napůl vyděšeně Reich. Dokončil toaletu a vstoupil do ložnice. Duffy rychle zavěsila telefon a otočila se k němu. "Bene," začala.

"Cekej tady na mě!" vyštěkl. "Musím tomu přijít na kloub!"

"Čemu?"

"Těm hvězdám!" zakřičel. "Proboha živýho, hvězdy zmizely!"

Vyběhl z bytu a letěl na ulici. Na prázdném chodníku se zastavil a podíval se nahoru. Byl tam Měsíc. A jeden zářivý červený bod... Mars. A támhle druhý... Jupiter. Ale víc nic. Černota. Černota. Samá černota. Vísela mu nad hlavou, záhadná, tíživá, dusivá, smrtící. Tiskla ho dolů, nějakým trikem očí, depresivní, hrůzná, smrtelná.

Rozběhl se s hlavou vyvrácenou k obloze. Odbočil za roh a vrazil do jakési ženy. Žena upadla a on jí pomohl na nohy.

"Ty nešikovnej troubo!" ulevila si a upravovala si pera na klobouku. Nato medovým hlasem dodala: "Chceš si užít, pilote?"

Reich ji chytil za ruku. Ukázal nahoru. "Podívejte. Hvězdy jsou pryč. Všimla jste si? Hvězdy jsou pryč!" "Co je pryč?"

"Hvězdy. Nevidíte? Jsou pryč." "Ale co to blábolíte! Pojd'te, roztočíme to!" Vytrhl se jí ze spárů a prchal. Najednou zahlédl budku veřejného v-fónu. Vběhl dovnitř a vytočil Informace.

Obrazovka se rozzářila a ozval se hlas robota: "Otázka?"

"Co se stalo s hvězdami?" zeptal se Reich. "Kdy se to stalo? Vždyť si toho už někdo musel všimnout. Jaké je vysvětlení?"

Cvaklo to, nastalo ticho a znovu to cvaklo. "Vyhlás-kujte to slovo, prosím."

"Hvězda!" zařval Reich. "H-V-Ě-Z-D-A. Hvězda!" Cvaknutí, odmlka, cvaknutí. "Podstatné jméno nebo sloveso?"

"Čert vás vem! Podstatné jméno!"

Cvak, odmlka, cvak. "Pod tímto heslem nemáme žádnou informaci," oznámil plechový hlas.

Reich zaklel, ale pak se ovládl. "Kde je nejbližší observatoř?"

"Laskavě udejte odkud nejbližší."

"Od tohoto města. Od New Yorku."

Cvak, odmlka, cvak. "Lunární observatoř v Croton Parku je třicet mil na sever. Je možno se k ní dostat džemprem po Severní souřadnici 227. Lunární observatoř byla založena roku dva tisíce..."

Reich praštil sluchátkem. "Pod tímto heslem nemáme žádnou informaci! Proboha! Copak se všichni zbláznili?" Vyběhl na ulici a hledal veřejný džempr. Právě nad ním letěl pilotovaný stroj a Reich zasignalizoval. Stroj se snesl a naložil ho.

"Severní koordináta 227," vyštěkl, jakmile nastoupil do kabiny. "Třicet mil. Lunární observatoř."

"Mimořádná objednávka," řekl pilot.

"Zaplatím. Jedem!"

Taxi vystartovalo. Reich se na pět minut stáhl do sebe a pak lehce prohodil: "Všiml jste si nebe?"

"Proč, pane?"

"Hvězdy jsou pryč."

Synkopický smích.

"To nemá být žert," řekl Reich. "Nejsou hvězdy."

"Jestli to nemá být žert, pak mi to musíte vysvětlit," požádal ho řidič. "Co jsou to kčertu hvězdy?"

Reich chtěl už už zařvat. Než však stačil vybuchnout, taxi přistálo v prostoru observatoře nedaleko kupolovité střechy.

"Počkejte na mě!" vyštěkl Reich a rozběhl se přes trávník k malému kamennému vchodu.

Dveře byly pootevřené. Vstoupil dovnitř a zaslechl slabé bzučení mechanismu, který otáčel kopulí, a tichý tikot chronometru. Kromě matné záře, která z něj vycházela, se jinak celá místnost topila ve tmě. V provozu byl dvanáctistopý refraktor. Reich postřehl nejasný obrys člověka, shrbeného nad okulárem.

Zamířil přímo k němu, nervózní, napjatý, rozrušený hlukem vlastních kroků, které se v tichu observatoře hlasitě rozléhaly. Ve vzduchu neviselo nic dobrého.

"Poslouchejte," začal Reich tichým hlasem. "Nerad vás obtěžuji, ale určitě jste si toho všiml. Zabýváte se astronomií. Všiml jste si toho, ne? Hvězdy. Jsou pryč. Všechny do jedné. Co se s nimi stalo? Proč nebyl žádný poplach? Proč každý dělá jakoby nic? Vždyť je bereme jako samozřejmost. A teď jsou pryč. Co se stalo? Kde jsou?"

Postava se pomalu narovнала a otočila k Reichovi. "Hvězdy neexistují." Byl to Muž bez tváře.

Reich vykřikl. Prudce se otočil a rozběhl se pryč. Ze dveří, dolů po schodech a přes trávník k čekajícímu taxi. Vrazil do křišťálové kabiny tak prudce, že upadl. Pilot mu pomohl na nohy. "Co je, kamaráde?" "Nevím," zasténal Reich. "Kéž bych to věděl!" "Sice mi do toho nic není," pokračoval pilot, "ale myslím, že byste si měl zajít k nějakému telepatovi. Mluvíte jako blázen."

"O hvězdách?" "Jo."

Reich mu stiskl ruku. "Jsem Ben Reich," řekl. "Ben Reich z Monarchu."

"To je jasné, kamaráde. Poznal jsem vás." "Dobře. Víte, co všechno pro vás mohu udělat, když mi prokážete jednu laskavost? Peníze... nové zaměstnání... všechno, co budete chtít..."

"Pro mě nemůžete udělat vůbec nic, kamaráde. Mě už měli v práci v Kingstonece."

"Tím lépe. Jste čestný člověk. Prokážete mi tedy laskavost jen z lásky k bližnímu nebo z lásky k tomu, co máte rád?"

"Jasně, kamaráde."

"Zajděte tedy do támhle té budovy a dobře si prohlédněte toho chlapa u teleskopu. Opravdu dobře. Vraťte se a popište mi ho."

Řidič odešel a asi za pět minut se vrátil. "No?"

"Obvyčejný člověk. Šedesátník. Plešatý a má dost hluboké vrásky. A trochu mu odstávají uši. Brada mu maličko ustupuje, víte, jak to myslím. Taková nevýrazná." "Je to nikdo... nikdo," mumlal Reich. "Cože?"

"Ještě k těm hvězdám," řekl Reich. "Nikdy jste o nich neslyšel? Nikdy jste je neviděl? Nevíte, o čem mluvím?" "To tedy ne."

"Ach, bože..." zasténal Reich. "Milosrdný bože..." "Jen se mi tu nesesypte, kamaráde." Pilot ho pevně uchopil a lehkým tlakem ho položil na záda. "Něco vám povím. V Kingstonce mě hodně naučili. Mimo jiné... no, někdy si člověk vezme do hlavy bláznivou představu. Je úplně nová, chápete? Ale jste přesvědčený, že jste ji měl vždycky. Jako... hm... jako například, že lidé měli vždy jedno oko a teď mají najednou dvě." Reich na něj vytřeštil oči.

"Tak běháte a vykřikujete: 'Probohaživého, odkud vzal každý najednou dvě oči?' a oni odpoví: 'Vždycky měli dvě oči.' A vy řeknete: 'Houby měli. Dobře si pa-matuju, že každý měl jen jedno oko.' A věříte tomu. Dá jim zabrat, než vám to z hlavy vytlučou." Řidič ho znovu poplácal. "Zdá se mi, kamaráde, že je to i váš případ."

"Jedno oko," zamumlal Reich. "Dvě oči. Akce, díkce, fikce a začala se lekce."

"Co?"

"Nevím. Nevím. Měl jsem těžkej měsíc. Možná... možná máte pravdu. Ale -" "Chcete do Kingstonky?"

"Ne!"

"Tak chcete zůstat tady a toulat se po hvězdách?" Reich se zničehonic rozkřičel: "Ať jdou všechny hvězdy k čertu!"

Nepřičetně se rozzuřil. Tělo mu zaplavil adrenalin a dodal mu odvahy a lepší náladu. Skočil do taxíku. "Patří mi celý svět. Co na tom, že s tím jdu ruku v ruce občasné halucinace!"

"Tak už to chodí, kamaráde. Kam to tedy bude?" "Do královského paláce." "Kterého?"

Reich se zasmál. "Do Monarchu," řekl a celou dobu, co letěli úsvitem k budově Monarchu, se bouřlivě chechtal. Byl to však napůl hysterický smích.

V Monarchu se pracovalo nepřetržitě a noční směna mlela z posledních zásob bdělosti, když Reich vrazil dovnitř. Ačkoli ho v posledních měsících často neviděli, zaměstnanci už byli na tyto návštěvy zvyklí a hladce přepnuli na nejvyšší pracovní obrátky. Když Reich vykročil ke svému stolu, v patách mu kráčely sekretářky a podsekretářky a přinášely mu naléhavou agendu.

"To všechno počká!" vyštěkl. "Svolejte všechny zaměstnance. ... všechny vedoucí oddělení a organizační šéfy. Chci něco vyhlásit."

Všeobecný ruch ho uspokojil a vrátila se mu věčnost. Opět ožil, byl opět ve svém světě. Tohle je jediná realita. ... ruch, shon, vyzvánění, tlumené příkazy, množství uctivých tváří, kterými se mu rychle zaplňovala kancelář. To všechno bylo předzvěstí budoucnosti, kdy to bude na planetách a satelitech vyzvánět a kdy jejich představitelé budou chvátat k jeho stolu s bázní v obličejích.

"Jak všichni víte," začal Reich, procházející se pomalu sem a tam a vrhaje pronikavé pohledy do tváří, které ho pozorovaly, "Monarch a my všichni jsme bojovali na život a na smrt s D'Courtneyho kartelem. Craye D'Courtney byl před časem zabit. Nastaly jisté komplikace, které se už vyřešily. Jistě si s potěšením vyslechnete, že teď máme volnou cestu. Můžeme přikročit k operaci - Plánu AA, který znamená přebrat D'Courtneyho kartel."

Zmlkl a čekal, že se rozlehnou vzrušený šepot. Nic takového se však nestalo.

"Někteří z vás asi dostatečně nepochopili význam tohoto úkolu a jeho důležitost," pokračoval. "Povím to tedy takto... slovy, která pochopíte. Ti z vás, kteří jsou vedoucími městských oddělení, budou vedoucími oddělení kontinentálních. Kontinentální vedoucí se stanou satelitními. Nynější satelitní vedoucí se stanou planetárními vedoucími. Monarch od nynějška dominuje sluneční soustavě. Od nynějška my všichni musíme myslet v termínech sluneční soustavy. Od nynějška..."

Reich zaváhal, zmaten nechápavými pohledy podřízených. Rozhlédl se a pak si vybral šéfsekretářku. "Co je to, kčertu, s vámi?" zavrčel. "Máte nějakou zprávu, o které ještě nevím? Špatnou zprávu?"

"N... ne, pane Reichu."

"Tak co vás žere? Vždyť na tohle jsme čekali. Co je na tom špatného?"

Šéfsekretářka zakoktala: "My... já... pro... promiňte, pane. Nevím... víte... nevíme, o čem mluvíte." "O D'Courtneyho kartelu."

"Nikdy jsem... no... nikdy jsem o něčem takovém neslyšela, pane Reichu. Já... my..." Otočila se k ostatním jakoby o pomoc. Před Reichovým užaslým očima všichni zaměstnanci vrtěli zmateně hlavami. "O D'Courtney na Marsu!" vykřikl Reich. "Kde, pane?"

"Na Marsu! Na Marsu! Na M-A-R-S-U. Na jedné z deseti planet. Na čtvrté od Slunce." Reicha opět zachvátila hrůza a zahřměl: "Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn. Mars! Mars! Mars! Sto čtyřicet jedna milionů mil od Slunce! Mars!"

Zaměstnanci opět zavrtěli hlavami. Nastal šum a všichni od Reicha o krok odstoupili. Reich přiskočil k sekretářkám a vytrhl jim z rukou úřední listiny. "Máme tady o D'Courtney na Marsu stovky písemností. Musíme mít! Bože můj, vždyť jsme s ním bojovali celých uplynulých deset let. My -"

Zuřivě se začal přehrabovat v papírech a divoce je vyhazoval na všechny strany, až to v kanceláři vypadalo, jako kdyby napadl sníh. Nebylo v nich jediné zmínky o D'Courtney ani o Marsu. Ani zmínky o Venuši, Jupiteru, Měsíci či ostatních nebeských tělesech.

"Mám ve stole písemnosti!" zařval Reich. "Stovky písemností! Zpropadení lháři! Podívejte se do mého stolu..."

Vrhl se k němu a vytrhával zásuvku za zásuvkou. Vtom se rozlehl ohlušivý výbuch. Stůl se rozletěl na kousky. Úlomky dřeva pokropily zaměstnance a Reichem to mrštilo ke zdi proti stolu, jako by dostal pohlavek od nějakého obra.

"Muž bez tváře!" vykřikl Reich. "Kriste všemohoucí! " Jako v horečce vrtěl hlavou a držel se své neodbytné myšlenky.

"Kde jsou soubory? Ukázu vám to v souborech... D'Courtneyho, Mars a všechno ostatní. A ukázu to i jemu! Muži bez tváře... Pojdte!"

Vyběhl z kanceláře a seběhl do archivu. Vyprazdňoval regál za regálem. Rozhazoval papíry, střapce pie-zokrystalů, starodávné nahrávky na páscích, mikrofilmy, molekulární přepisy. Nikde ani zmínky o D'Courtneym a Marsu. Nikde ani zmínky o Venuši, Jupiteru, Merkuru, asteroidech, měsících.

Kancelář teď opravdu ožila ruchem a shonem, vyzváněním a ráznými příkazy. Náhle se ozvalo dupání a tři zavalití muži z rekreačního přiběhli do podzemního archivu poklusem. Cestu jim ukazovala krvácející sekretářka, která na ně naléhala:

"Musíte! Musíte! Na moji zodpovědnost!"

"Jen klid, jen klid, jen klid, pane Reichu," domlouvali mu způsobem, kterým podkoní uklidňovali zdivočelé hřebce.

"Klid... klid... klid..." "Jděte pryč, čubčí synu." "Klid, pane. Klid. To je v pořádku, pane." Všichni tři se strategicky rozestoupili. Chvat a shon nabyl na intenzitě, vyzvánění bylo stále pronikavější a ozvaly se hlasy: "Kdo je jeho lékař? Zavolejte jeho lékaře! Zavolejte někdo do Kingstonky! Vyrozuměli jste policii? Ne? To je dobře. Jen žádný skandál. Zavolejte na právní, ano? Ošetřovna ještě není otevřená?"

Reich přerývaně supěl. Převracel těm třem zavalitým mužům do cesty regály a znenadání sklonil hlavu a rozrazil jejich šik. Vyběhl ven a na chodbě přiskočil k pneumatickému výtahu. Dveře se otevřely. Stiskl tlačítko Vědecké centrum 57. Vstoupil do vzduchového sloupce a vystřelilo ho to nahoru. Tam vystoupil.

Ocitl se na laboratorním patře. Všude panovala tma. Zaměstnanci se pravděpodobně domnívali, že se spustil na ulici. Bude mít čas. Ztěžka popadaje dech, rozběhl se poklusem k laboratorní knihovně, rozsvítil světla a popošel k přístěnku s katalogy. Na stole objevil fólii z matného křišťálového skla, podepřenou jako náčrtková tabule. Vedle ní spatřil složitý ovládací panel.

Reich se usadil a stiskl tlačítko PŘIPRAVIT SE. Fólie zjasněla a z reproduktoru nad hlavou se ozval kovový hlas.

"Téma?"

Reich stiskl tlačítko VEDA.

"Obor?"

Reich stiskl tlačítko ASTRONOMIE.

"Otázka?"

"Vesmír."

Cvak-odmlka-cvak. "Termín vesmír se ve svém úplném fyzikálním smyslu vztahuje na všechnu existující hmotu."

"Jaká hmota je existující?"

Cvak-odmlka-cvak. "Hmota je sdružena do shluků od velikosti nejmenšího atomu po největší shluky hmoty známé astronomům."

"Co jsou to největší shluky hmoty známé astronomům?" Reich stiskl tlačítko DIAGRAM.

Cvak-odmlka-cvak. "Slunce." Na fólii se objevil oslepující obraz Slunce ve zrychlené činnosti.

"Ale co ty ostatní? Hvězdy?"

Cvak-odmlka-cvak. "Hvězdy neexistují."

"Planety?"

Cvak-odmlka-cvak. "Existuje Země." Ukázal se obraz otáčející se Země.

"A jiné planety? Mars? Jupiter? Saturn..." Cvak-odmlka-cvak. "Jiné planety neexistují." "A Měsíc?"

Cvak-odmlka-cvak. "Měsíc neexistuje." Reich se zhluboka, roztřeseně nadechl. "Zkusíme to znovu. Vraťme se ke Slunci."

Na krystalické fólii se opět zjevilo Slunce. "Slunce je největším shlukem hmoty známým astronomům," spustil kovový hlas. Najednou se odmlčel. Cvak-odmlka-cvak. Obraz Slunce pomalu bledl. Hlas promluvil: "Slunce neexistuje."

Model zmizel a zanechal po sobě pouhou stopu, kterou vnímáme za zavřenýma očima... a ta hleděla na Rei-cha... Čněla, mlčenlivá, hrozivá... Muž bez tváře.

Reich zavyl. Vyskočil a srazil židli. Zvedl ji a roztříštil nenáviděný obraz. Otočil se a vyběhl z knihovny do laboratoře a odtud na chodbu. U pneumatického výtahu stiskl tlačítko ULICE. Dveře se otevřely, on se vpotácel dovnitř a padesáti sedmi poschodími se nechal spustit do vestibulu budovy Monarchu.

Byl plný zaměstnanců, kteří spěchali do práce. Jak se Reich kolem nich tlačil, zaregistroval překvapené pohledy; upíraly se na jeho potlučený obličej zalitý krví. Pak pozoroval desítky uniformovaných strážných Monarchu, kteří se k němu blížili. Rozběhl se přes vestibul a unikl jim. Vklouzl do otáčivých dveří a proběhl jimi na chodník. Tam se zprudka zastavil, jako by vběhl na rozpálenou železnou plotnu. Slunce nesvítilo.

Pouliční světla svítla; visuté dráhy zářily; oči džemp-rů se vznášely nahoru a dolů; obchody byly rozzářené... A nahoře nad hlavou nebylo nic... nic, než hluboká, černá, bezedná nekonečnost.

"Slunce!" vykřikl Reich. "Slunce!" Ukázal na oblohu. Zaměstnanci na něj vrhali podezřívavé pohledy a spěchali dál. Nikdo se nahoru ani nepodíval.

"Slunce! Kde je Slunce? Cožpak mi nerozumíte, vy hlupáci? Slunce!" Reich je chytil za ruce a hrozil obloze pěstí. Pak vyšel z otáčivých dveří první ze strážníků a Reich vzal nohy na ramena.

Běžel po chodníku, prudce zahnul doprava a doběhl

pod arkádu osvětlených, ruchem kypících obchodů. Za arkádou byl vchod do pneumatického výtahu k visuté dráze.

Reich do něj naskočil. Když se zavíraly dveře, zahlédl, že pronásledovatelé v uniformách nejsou ani dvacet kroků od něj. Pak ho to vyneslo do sedmdesátého patra; vystoupil u visuté dráhy.

Poblíž něj bylo malé parkoviště umístěné na střeše budovy Monarchu a z něj vedla přípojka na visutou dráhu. Reich se tam rozběhl, hodil zřizenci kredity a nastoupil do vozidla. Stiskl tlačítko JÍZDA. Vozidlo se pohnulo. Na začátku přípojky stiskl tlačítko VLEVO. Vozidlo odbočilo doleva a pokračovalo v jízdě. To byla všechna ovládací tlačítka - VLEVO, VPRAVO, JÍZDA, STŮJ. Ostatní probíhalo automaticky. Ba co víc, vozidla se mohla pohybovat jen po visutých drahách. Mohl strávit hodiny kroužením vysoko nad městem, uvězněný jako pes v otáčivé kleci.

Vozidlo nevyžadovalo žádnou pozornost. Chvilí hleděl přes rameno dolů a zase chvilí na oblohu. Slunce nikde... A lidé spěchali za prací a jinými věcmi, jako by Slunce nikdy neexistovalo. Roztřásl se. Že by to byla obdoba jednookosti? Vozidlo náhle zpomalilo a zastavilo a on zůstal trčet v polovině cesty mezi budovou Monarchu a obrovskou budovou firmy Vizifon & Vizigraf.

Praštil pěstí do řídicího panelu. Žádná reakce. Vyskočil a zvedl zadní kryt, aby prohlédl přijímač. Vtom zahlédl hluboko pod sebou dva strážné, kteří k němu o překot běželi. Pochopil. Vozidla pohání energie, kterou vysílají z parkovišť. Vypnuli energii a chtějí ho chytit. Reich se otočil a rozběhl se k budově V&V.

Visutá dráha vedla budovou a lemovaly ji obchody, restaurace, divadlo - a vtom postřehl cestovní kancelář! Úniková cesta. Stačí koupit si lístek, nastoupit do jednomístné kabiny a nechat se odvézt ke startovacím plochám. Potřebuje se jen trochu vzpamatovat... přeorientovat... má v Paříži dům. Přeskočil ostrůvek uprostřed, vyhnul se vozidlům a vběhl do kanceláře.

Vypadalo to tam jako v miniaturní bance. Krátký pult. Zamřížované okénko, chráněné plastickou hmotou proti lupičům. Reich popošel k okénku a vytáhl z kapsy peníze. Položil na pult kredity a posunul je pod okénkem.

"Lístek do Paříže," řekl. "Drobné si nechtě. Kterým směrem sejde ke kabinám? Rychle, člověče, rychle!"

"Do Paříže?" zazněla odpověď. "Žádná Paříž neexistuje."

Reich upřel pohled na matnou plastickou hmotu a spatřil... mlčenlivého... Muže bez tváře. Tyčil se. Hleděl. Prudce se otočil, srdce mu divoce tlouklo, v lebce jako by mu bušilo kladivo. Našel dveře a vyběhl ven. Uháněl naslepo k visuté dráze a jakž takž se mu podařilo uskakovat z cesty projíždějícím vozidlům, ale pak přišel náraz a on se propadal do tmy, která ho celého obestřela -

+++

ANULOVAT.
ODSTRANIT.
ROZPRÁŠIT.
VYMAZAT.
(MINERALOGII, PETROLOGII, GEOLOGII, FY-ZIOGRAFII)
VYGUMOVAT.
(METEOROLOGII, HYDROLOGII, SEISMOLOGU)
VYŠKRTNOUT.
(X2 0 Y3 d:Prostor/d:Cas)
ZLIKVIDOVAT.
SUBJEKT BUDE -

+++

"- bude co?" SUBJEKT BUDE -"-bude co? Co? CO?"

Kdosi mu položil ruku na ústa. Reich otevřel oči. Byl v malé vykachlíčkové místnosti na pohotovostní policejní stanici. Ležel na bílém lůžku. Kolem něj stáli strážní, tři uniformovaní policisté, neznámí lidé v civilu. Všichni si cosi pečlivě zapisovali do poznámkových bloků, cosi mumlali a přecházeli sem a tam.

Ruka z Reichových úst se odtáhla a kdosi se nad ním sklonil. "Všechno je v pořádku," ozvalo se tiše. "Jen klid. Jsem lékař..." "Telepat?" "Co?"

"Jste telepat? Potřebuji telepata. Potřebuji někoho, kdo by pronikl do mého mozku a dokázal, že mám pravdu. Bože! Musím vědět, že mám pravdu. Je mi jedno za jakou cenu. Já -"

"Co chce?" zeptal se jeden z policistů. "Nevím. Říkal telepat." Lékař se otočil k Reichovi. "Co tím myslíte? Jen nám to řekněte. Co je to telepat?" "Esper! Člověk, co čte mozek druhých. To je -" Lékař se usmál. "Žertuje. Projev dobré nálady. Mnozí pacienti jsou takoví. Po nehodě předstírají duchapřítomnost. Říká se tomu šibeniční humor..."

"Poslouchejte," dožadoval se Reich zoufale. "Posaďte mě, rád bych něco řekl..." Pomohli mu.

Obrátil se na policisty: "Jmenuji se Ben Reich. Ben Reich z Monarchu. Znáte mě. Chci se přiznat. Chci se přiznat Lincolnu Powellovi, policejnímu prefektovi. Zavedte mě k Powellovi." "Kdo je Powell?"

"A k čemu se chcete přiznat?"

"Ze jsem zavraždil D'Courtneyho. Minulý měsíc. V rezidenci Marie Beaumontové... Řekněte to Powellovi. Zabil jsem D'Courtneyho."

Policisté se na sebe překvapeně podívali. Jeden z nich zamířil do rohu a zvedl staromódní ruční telefon: "Kapitán? Máme tady jakési individuum. Tvrdí, že je nějaký Ben Reich z Monarchu. Chce se přiznat jakémusi prefektovi, který se jmenuje Powell. Prý minulý měsíc zabil jakéhosi Craye D'Courtneyho." Odmlčel se a po chvilce zavolal na Reicha: "Jak se to píše?"

"D'Courtney! Velké dé, apostrof, velké C~O-U-R-T-N-E-Y."

Policista to nahlas vyhláskoval a čekal. Pak cosi zahuhlal a zavěsil.

"Blázen," a zastrčil blok do kapsy.

"Poslouchejte -" začal opět Reich.

"Je v pořádku?" zeptal se policista lékaře, na Reicha ani nepohlédl.

"Je jen trochu otřesený. Jinak v pořádku."

"Poslouchejte!" zařval Reich.

Policista ho popadl za límec, postavil ho a postrčil k východu z policejní stanice. "Fajn, kámoši. A teď vypadni!"

"Musíte mě vyslechnout! Já -"

"Vyslechni mě ty, kámoši! Na policii žádný Lincoln Powell nepracuje. V záznamech nemáme žádnou vraždu žádného D'Courtneye. A od tebe si nenecháme všet bulíky na nos. A teď... ven!" A vystrčil Reicha na ulici.

Dlažba byla podivně nerovná. Reich klopýtl, ale zase získal rovnováhu a zůstal stát, nehybně, ochromeně, ztraceně. Stmívalo se... na věky. Svítilo jen pár pouličních lamp. Visuté dráhy se ztratily. Džempry zmizely. Oblohu protínala obrovská trhlina.

"Jsem nemocný," zasténal Reich. "Jsem nemocný. Potřebuji pomoc..."

Začal se potácet po rozbité ulici a rukama si svíral břicho.

"Džempr!" zavřískl. "Džempr! Je vůbec nějaký v tomhle bohem zapomenutém městě? Kde je všechno? Džempr!"

Nic.

"Je mi zle... zle!. Musím se dostat domů. Jsem nemocný..." Znovu zakřičel: "To tady není nikdo, kdo by mě slyšel?"

Jsem nemocný. Potřebuji pomoc... pomoc... pomoc...!"

Zase zasténal. Zmocnila se ho třesavka... slabá, bez-útěšná. Zlomeným hlasem zazpíval: "Osm, pane... Pět, pane..."

Jedna, pane... Akcie, říká akcionář... Akce... díkce... fikce... a začala se lekce..."

Plačtivě zvolal:

"Kde jste všichni? Marie! Světla! Maaariii-e! Přestaň s tou hloupou hrou na sardinky!" Zakopl.

"Vrať se!" volal Reich. "Proboha, vrať se! Jsem tu úplně sám!"

Žádná odpověď.

Hledal adresu Park South 9, hledal rezidenci Marie Beaumontové, místo D'Courtneyho smrti... a Marii Beaumontovou, uječenou, dekadentní, sebejistou.

Nic.

Pustá tundra. Černé nebe. Pustá bezútěšnost. Nic.

Reich jednou vykřikl... Chraplavě, neartikulovaně zařval zuřivostí a strachem.

Žádná odpověď. Ani ozvěna.

"Proboha!" vykřikl. "Kde je všechno? Ať se všechno vrátí! Není nic, jen prostor..."

Z okolní pustiny se vynořila postava; jak se blížila, rostla, získávala tvary, známé, hrozné, gigantické... Postava tmavých stínů, dívá se, tyčí, mlčí... Muž bez tváře. Reich ji pozoroval, ochromený, ohromený.

Pak postava promluvila: "Není prostoru. Není nic."

Reichovi vrazil do uší příšerný jekot, jeho vlastní, a ohlušivé bušení, které vydávalo jeho vlastní srdce. Běžel po neznámé rozryté cestě, zbavené života, zbavené prostoru, běžel, než bude pozdě, pozdě, pozdě... běžel, dokud byl ještě čas, čas, čas -

Bezhlavě vrazil do postavy z černých stínů. Do postavy bez tváře. Postava opakovala: "Není čas. Není nic."

Reich ucouvl. Otočil se. Upadl. Neohrabaně se plazil věčnou prázdnotou a křičel: "Powelle! Duffy! Quizzarde! Tate!"

Ach, bože! Kde jste všichni? Kde je všechno? Bože, slituj se..."

A znovu se ocitl tvář v tvář Muži bez tváře, který pravil: "Bůh není. Není nic."

A teď už nebylo úniku. Bylo jen záporné nekonečno a Reich a Muž bez tváře. Bezmocný, nehybný, upoutaný v matrixu, Reich nakonec zvedl oči a podíval se hluboko do tváře svému úhlavnímu nepříteli... muži, kterému nemohl uniknout... hrůze jeho nočních můr... ničiteli jeho existence...

Byl to...

On sám.

D'Courtney.

Oni oba.

Dva obličej, splývající v jeden. Ben D'Courtney. Craye Reich. D'Courtney-Reich. D'R.

Nedokázal vydat ani hlásku. Nedokázal se pohnout. Nebyl ani čas, ani prostor, ani hmota. Nezůstalo nic, jen odumírající myšlenka.

Otče?

Synu.

Ty jsi já?

My jsme my.

Otec a syn?

Ano.

Nerozumím... Co se stalo ?

Prohrál jsi, Bene.

Ve hře na sardinky?

Ve hře na vesmír.

Vyhrál jsem. Vyhrál jsem. Vlastním každý bit světa. Já-

A proto jsi prohrál. Oba jsme prohráli.

Prohráli co?

Přežití.

Nechápu. Nerozumím.

Moje část nás dvou rozumí, Bene. I ty bys porozuměl, kdybys mě od sebe neodehnal. Jak jsem tě od sebe odehnal?

Tou zhoubnou pokřivenou prohnalostí, kterou v sobě nosíš.

To říkáš ty? Ty... zrádce, který se mě snažil zničit? Emoce musely stranou, Bene. Šlo o to zničit tě dřív, než bys ty mohl zničit nás. Byla to otázka přežití. Slo o to pomoci, abys prohrál svět a vyhrál hru, Bene. Jakou hru? Vesmírnou?

Bludiště... labyrint... celý vesmír, stvořený jako záhada, kterou máme rozluštit. Galaxie, hvězdy, slunce, planety... svět, jak jsme ho znali. Jedinou realitou jsme my. Všechno ostatní byla fikce... jen loutky a dekorace... předstírané vášně. Měli jsme rozluštit fiktivní realitu. Já jsem ji přemohl. Zmocnil jsem se jí. Ale nerozluštil jsi ji. Její řešení se nikdy nedozvíme, ale není jím ani krádež, ani strach, ani nenávisť, ani smyslnost, ani vražda, ani plnění. Prohrál jsi a všechno bylo zničeno, vymazáno...

Ale co bude s námi?

I my jsme minulost. Pokoušel jsem se tě varovat. Pokoušel jsem se tě zastavit. Ale v této zkoušce jsme neobstáli.

Ale proč? Proč? Kdo je to my? Kdo jsme?

Kdo ví? Ví semeno, kdo nebo co způsobilo, že nepadlo na úrodnou půdu? Záleží na tom, kdo jsme nebo co jsme?

Prohráli jsme. Naše zkouška skončila. My jsme dohráli.

Ne!

Možná, že kdybychom ji rozluštili, Bene, existovala by dál. Ale skončila. Realita přešla do kategorie 'mohlo být' a ty ses konečně probudil... do ničeho.

Vrátíme se! Pokusíme se znovu!

Není návratu. Je konec.

Najdeme způsob. Musí být nějaký způsob...

Není nic. Všechno skončilo.

Byl konec.

Už jen... anihilace.

Kapitola

SEDMNÁCT

Oba dva našli druhého rána daleko na ostrově v zahradách u starého Haarlemského kanálu. Oba putovali celou noc, pěšky, visutými drahami, neuvědomujice si okolí, ale jako dvě zmagnetované střelky je to oba táhlo k sobě. Razili si cestu močálem, zarostlým žabincem.

Powell seděl na mokřím hlinitém břehu nohu přes nohu, obličej měl zkřivený a jakoby neživý, dech takřka neznatelný, puls sotva hmatatelný. Svíral Reicha železným stiskem. Reich byl svinutý do klubíčka jako embryo.

Rychle odvezli Powella domů, kde se na něm dala do práce celá laboratoř Společenství. Všichni si blahopřáli k první úspěšné hromadné katexi v dějinách Společenství esperu. S Reichem nebylo třeba pospíchat. Proběhlo jednání podle zákona a jeho nehybné tělo odvezli do Kingstonovy nemocnice na anihilaci. Uběhlo sedm dní.

Osmého dne Powell vstal, vykoupal se, oblékl, vyhrál souboj se sestrami a odešel. Zastavil se jen jednou, a to v Sucre et Cie, pak se objevil s velikánským záhadným balíkem a pokračoval do ústředí, aby osobně podal hlášení komisaři Crabbovi. Cestou nahoru nahlédl do Beckovy kanceláře. Ahoj, Jaxi.

Bud'pozdrav(a zatrac)en, Linci. Zatracen? Vsadil jsem se o padesátku, že ti nedovolí vstát až do příští středy.

Prohrál jsi. Podržel nás Mojžíš, pokud jde o motiv?

Sepsáno, sečteno & skončeno. Soud trval hodinu. Reich je už na cestě k anihilaci.

Dobře. Výborně. Raději jdu nahoru a vyhláskuji to

Crabbovi.

Co to neseš?

Dáreček.

Pro mě?

Dnes ne. Na tebe zatím jen myslím.

Powell vyšel k ebenově stříbrné Crabbově kanceláři, zaklepal a uslyšel panovačné: "Vstupte!" Vstoupil. Crab-be se tvářil zúčastněně, ale odměřeně. D'Courtneyho případ nepřispěl ke zlepšení jeho vztahů s Powellem. Rozuzlení znamenalo další úder.

"Byl to mimořádně složitý případ, pane," spustil Powell taktně. "Nikdo z nás mu nerozuměl a nikomu z nás není co vyčítat. Víte, komisaři, ani sám Reich si nebyl vědom toho, proč vlastně D'Courtneyho zabil. Jediný, kdo celý případ pochopil, byl počítač na prokuratuře a my jsme si tehdy mysleli, že dětinští." "Ten stroj? Ten to pochopil?"

"Ano, pane. Když jsme mu poprvé předložili všechny údaje, napsal, že 'zločin z vášně' je nedostatečně zdokumentovaný. Všichni jsme žili v přesvědčení, že motivem byl prospěch. A stejně tak i Reich. Předpokládali jsme, že počítač má své mouchy, a trvali na tom, že výpočty se musí zakládat na motivu prospěchu. Mýlili jsme se..." "A ta ďábelská mašina měla pravdu?" "Ano, komisaři, měla. Reich sám sobě namluvil, že zabíjí D'Courtneyho z finančních důvodů. To byla jen psychologická kamufláž skutečného motivu - motivu z vášně. Tato kamufláž se nemohla dlouho udržet. Nabídl D'Courtneymu sloučení. D'Courtney přijal. Ale Reich byl podvědomě nucen přijmout odpověď jako zápornou. Musel. Musel uvěřit, že vraždí pro peníze." "Proč?"

"Nedokázal čelit skutečnému motivu..." "A to bylo..." "D'Courtney byl jeho otec."

"Cože?" Crabbe vytřeštil oči. "Jeho otec? Jeho vlastní tělo a krev?"

"Ano, pane. Měli jsme to přímo před nosem. Jenom jsme to neviděli... Protože to neviděl ani sám Reich. Například ta usedlost na Kallistó. Ta, pomocí níž Reich odlákal ze Země doktora Jordána. Reich ji zdědil po své matce, která ji dostala od D'Courtneyho. Všichni jsme předpokládali, že Reichův otec ji nějakým podfukem od D'Courtneyho vylákal a dal ji napsat na svoji ženu. Mýlili jsme se. D'Courtney ji daroval Reichově matce, protože byli milenci. Byl to dar z lásky matce jeho dítěte. Reich se tam narodil. Jen co jsme získali tuto stopu, Jackson Beck zjistil ostatní."

Crabbe otevřel ústa a zase je zavřel.

"Ale měli jsme i jiná vodítka. D'Courtneyho sebevražedné sklony, pramenící z intenzivního pocitu viny. Pocitu viny z toho, že opustil syna. To ho vnitřně ničilo. Dále hluboko uložený obraz polovičních dvojčat, který v sobě nosila Barbara D'Courtneyova - obraz sebe a Bena Re-icha. Nějak věděla, že jsou nevlastní sourozenci. A pak ještě to, jak Reich nedokázal zabít Barbaru u Chooky Froodové. I on hluboko v podvědomí věděl, že jsou nevlastní sourozenci. Nenáviděného otce, který ho opustil, toho chtěl zabít, ale nedokázal se přinutit, aby ublížil i sestře."

"Kdy jste na to všechno přišel?"

"Poté, co jsme celý případ uzavřeli. Když mě Reich obvinil, že mu usiluju o život."

"Tvrdil, že jste to dělal. Ale - když jste to nebyl vy, Powelle, tak potom kdo?"

"On sám, pane!"

"Reich!"

"Ano, pane. Zavraždil otce. Vybíl si tím nenávist. Ale jeho superego... jeho svědomí, nedovolilo, aby z tak strašného zločinu vyvázl beztrestně. Když ho tedy zjevně nemohla potrestat policie, vzalo věc do rukou jeho svědomí. To byla podstata Reichových nočních můr... Muže bez tváře."

"Muže bez tváře?"

"Ano, komisaři. Byl symbolem Reichova pravého vztahu k D'Courtneymu. Postava neměla tvář, protože Reich neuměl přijmout pravdu... Nedokázal přijmout D'Courtneyho za vlastního otce. Muž bez tváře se mu zjevoval ve snech od chvíle, kdy se rozhodl otce zabít. Nemohl se ho zbavit. Nejdříve byl pouhou hrozbou za to, co zamýšlí udělat. Pak se z toho už stal trest za vraždu."

"Myslíte ty pasti?"

"Ano. Potrestat ho muselo svědomí. Ale Reich si nechtěl připustit, že D'Courtneyho zavraždil z nenávisti a že ho nenáviděl proto, protože ho jako otec odvrhl a opustil. Proto se trest musel realizovat na hladině podvědomí. Reich si nastražoval pasti sám, přičemž si to vůbec neuvědomoval... ve spánku, jako náměsíčný... během dne v krátkých amnéziích... jsou to jen taková okna, krátké úniky z reality. Vědomí si umí neuvěřitelně zahrávat."

"Ale jestli to nevěděl sám Reich... jak jste na to přišel vy, Powelle?"

"No, to byl problém, pane. Přechtením jsme to z něj dostat nemohli. Byl předem proti, a abyste z někoho dostal takové věci, musíte mít před sebou člověka, který dokonale spolupracuje. I tak to trvá měsíce. A dále, kdyby se Reich zotavil z řady šoků, které prožil, byl by schopen se přizpůsobit, přeorientovat se a stát se vůči nám imunním. To by bylo nebezpečné i z toho důvodu, že disponoval mocí, s níž mohl oťrást sluneční soustavou. Patřil mezi výjimečné jedince, kteří jsou schopni zničit celou společenskou strukturu a neodvolatelně jí vtisknout vlastní psychickou strukturu."

Crabbe přikývl.

"Téměř se mu to podařilo. Takoví lidé se občas vyskytnou. ... Jsou jako ohniska mezi minulostí a budoucností. Když se jim dovolí, aby dozráli... když se dovolí, aby se ohnisko zakalilo... pak se sám svět ocitne připoutaný řetězy k hrozivému zítřku." "Jak jste na to tedy přišel?"

"Použili jsme hromadnou katexi, pane. Je to těžké vysvětlit, ale pokusím se. Psychika každého člověka se skládá z latentní a aktivované energie. Naši rezervou je latentní energie... Jsou to přirozené zdroje naší mysli, ze kterých člověk normálně nečerpá. Aktivovaná energie je latentní energie, kterou přinutíme pracovat. Většina z nás ale využívá jen zlomek latentní energie."

"Rozumím."

"Když Společenství vyhlásí hromadnou katexi, každý esper takřikajíc zpřístupní svou psychiku a přispěje svojí latentní energií do společného rezervoáru. Na ten se jako na kanál napojí jeden jediný esper a tuto energii zaktivuje a přinutí pracovat. Může tak úžasné věci... ovšem, pouze je-li schopen ji ovládat. Je to těžká a nebezpečná akce. Přibližně něco takového, jako letět na Měsíc s tyčinkou dynamitu v... no, jako sedět na dynamitu a letět..." Crabbe se náhle rozesmál.

"Kéž bych byl telepat," řekl. "Rád bych viděl, jak to ve vaší mysli opravdu vypadá."

"Vždyť to vidíte, pane," usmál se i Powell. Poprvé se mezi nimi vytvořilo něco jako souzvuk.

"Bylo nutné," pokračoval Powell, "konfrontovat Rei-cha s Mužem bez tváře. Museli jsme ho přinutit, aby se podíval pravdě do očí. Až pak jsme se k ní mohli dostat i my. Pomocí rezervoáru latentní energie jsme mu vytvořili univerzální neurotickou představu... iluzi, že na celém světě, je skutečný pouze on." "Proč? Já - to se tak dělá?"

"Ale ano, pane. Je to jeden z únikových modelů. Když se život stane nesnesitelným, člověk někdy hledá únik v představě, že všechno je neskutečné... že všechno je obrovský podvod. Reich už takový zárodek slabosti v sobě nosil. Já jsem ho jen rozvinul a Reich se jím porazil sám. Život se mu stával nesnesitelným. Vsugeroval jsem mu přesvědčení, že vesmír je podvod... záhada. Pak jsem tu záhadu kus po kuse anuloval. Vsugeroval jsem mu, že zkouška skončila. A nechal jsem ho samotného s Mužem bez tváře. Podíval se do té tváře a viděl v ní sebe a svého otce... a měli jsme, co jsme potřebovali."

Powell vzal balík a zvedl se. Crabbe vyskočil a doprovodil ho ke dveřím s rukou přátelsky položenou na jeho rameni.

"Byla to fenomenální práce, Powelle. Opravdu fenomenální. Ani nedokážu vypovědět... Být esperem musí být nádherné."

"Nádherné i strašné zároveň, pane." "Všichni jste jistě velmi šťastní." "Šťastní?" Powell se ve dveřích zastavil a podíval se na Crabba. "Byl byste šťastný, kdybyste měl prožít život v nemocnici, komisaři?" "V nemocnici?"

"Tam žijeme - všichni. Na psychiatrickém oddělení. Bez možnosti úniku... bez útočiště. Buďte šťastný, že nejste telepat, pane. Buďte vděčný osudu, že člověka vidíte jen zvenku. Blahořečte si, že nikdy nespátíte vnitřní vášně, nenávisť, žárlivost, zlomyslnost, choroby... Buďte šťastný, že zřídka kdy vidíte tu hroznou pravdu v lidech. Svět bude nádherný, až když každý bude telepatem a každý se přizpůsobí... Ale doposud můžete být rád, že jste slepý."

Vyšel z ústředí, najal si džempr a letěl na sever do Kingstonovy nemocnice. Seděl s balíkem na kolenou, hvízdal si složitou melodii a hleděl na velkolepé údolí Hudsonu. Jednou se usmál a zamumlal si: "Hm! Crabba jsem trochu napálil, ale musel jsem upevnit náš vztah. Teď bude telepaty litovat... a bude jim přátelsky nakloněný."

Před ním se objevila Kingstonova nemocnice... akry zvlněné nádherné krajiny. Solária, bazény, trávníky, atletické dráhy, ubytovny, kliniky - vše ve vybraném neokla-sicistním stylu. Když džempr přistával, Powell rozeznal postavy pacientů a ošetřovatelů... všichni do bronzova opálení, aktivní, usmívali se, hráli si. Myslel na obezřetná opatření Výboru guvernérů, která museli přijmout, aby se Kingstonova nemocnice nestala druhým Spacelandem. Příliš mnoho módních povalečů se pokoušelo o přijetí. Powell se zeptal v přijímací kanceláři na Barbaru

D'Courtneyovou a vydal se za ní. Byl slabý, ale měl chuť přeskakovat živé ploty, běžet přes klenuté brány jako přes překážky, napínat síly. Probral se po týdenní vyčerpanosti s otázkou - s jedinou otázkou, kterou chtěl položit Barbaře. Cítil se nadšený.

Uviděli se ve stejném okamžiku. Přes široký trávník, lemovaný kamennými terasami a krásnými záhony. Zamávala a rozběhla se mu v ústřety. I on se rozběhl. Když byli od sebe jen pár kroků, oba se nerozhodně zastavili, neodvažující se pohlédnout jeden na druhého. "Ahoj."

"Ahoj, Barbaro."

"Já... nepůjdeme někam do stínu?" Zamířili ke zdi terasy. Powell se na ni díval koutkem oka. Opět žila a takovou ji nikdy předtím neviděl. Nechyběl jí ani nezbedný výraz - výraz, který, jak si myslel, byl jen pouhou fází v dějá éprouvé. Tvářila se nevýslovně šibalsky, byla v dobré náladě, vypadala kouzelně. Ale byla dospělá. Takovou ji neznal. "Dnes večer mě propustí." "Vím."

"Jsem vám strašně vděčná za všechno, co jste -" "Prosím vás, nemluvte o tom."

"Za všechno, co jste udělal," pokračovala Barbara pevně. Sedla si na kamennou lavičku. Podívala se na něj vážným očima. "Chci, abyste věděl, jak jsem vám vděčná."

"Prosím vás, Barbaro. Naháníte mi strach."

"Opravdu?"

"Poznal jsem vás tak důvěrně jako... nu, jako dítě."

"Ted'..."

"...jsem zase dospělá."

"Ano."

"Takže mě musíte poznat lépe." Půvabně se usmála.

"Řekněte... zítra v pět na čaji."

"V pět..."

"Neformálně. Nemusíte se nijak parádit, ale něco byste na sobě mít měl."

"Poslouchejte," začal Powell zoufale. "Pomáhal jsem vás oblékat víc než jednou. A česat vás. A čistit vám zuby." Vesele mávla rukou.

"U stolu jste byla děs a hrůza. Měla jste ráda rybu, ale nenáviděla jehněčí. A kotletou jste mě zasáhla do oka." "To bylo před lety, pane Powelle." "To bylo před dvěma týdny, slečno D'Courtneyova." Majestátně se zvedla. "Opravdu, pane Powelle. Myslím, že bude nejlepší, když tento rozhovor skončíme. Jestli se cítíte nucen chronograficky mě očeřňovat..." Zmlkla a podívala se na něj. Na obličeji jí opět zahrál šibalský výraz. "Chronograficky?" zeptala se. Pustil balík a objal ji.

"Pane Powelle, pane Powelle, pane Powelle..." ševalila šťastně. "Vítám vás zpátky, pane Powelle..."

"Proboha, Barbaro... Babe, drahá. Na okamžik jsem se lekl, že to myslíte vážně."

"To byla odplata za to, že jsem dospělá." "Vždycky jste byla pomstychtivé děcko." "Vždycky jste byl zlomyslný otec." Zaklonila se a pohlédla na něj. "Jaký jste ve skutečnosti? Jací jsme oba? Budeme mít čas, abychom to zjistili?" "Cas?" "Než... Přečtete mě. Nemohu to říct." "Ne, moje milá. Musíte to říct." "Mary Noyesová mí to řekla. Všechno."

"Opravdu?"

Barbara přikývla. "Ale je mi to jedno, úplně jedno. Měla pravdu. Spokojím se se vším. I když si mě nebudete moct vzít..."

Zasmál se. Překypoval nadšením. "Nebudete se muset s ničím spokojovat. Sedněte si. Chci vám položit jednu jedinou otázku." Sedla si.

"Musím se vrátit k té noci," začal. "V Beaumont House?" Přikývl.

"Nemluví se mi o tom lehce."

"Nebude to trvat dlouho. No tak... ležela jste v posteli a spala. Najednou jste se probudila a vběhla do Orchidejového apartmá. Zbytek si pamatujete."

"Pamatuji."

"Jedna otázka. Jaký výkřik vás to probudil?"

"Vždyť víte."

"Vím, ale chci, abyste to řekla vy. Řekněte to nahlas." "Myslíte, že je to... že znovu upadnu do hysterie?" "Ne. Jen to řekněte."

Po dlouhé odmlce tichým hlasem řekla: "Pomoc, Barbaro."

Znovu přikývl. "Kdo vykřikl?" "No přece, to byl -" najednou ztichla. "Nebyl to Ben Reich. Ten by nekřičel o pomoc. On pomoc nepotřeboval. Kdo tedy?" "Můj... otec."

"Ale ten nemohl mluvit, Barbaro. Měl zničené hrdlo... Rakovina. Nemohl říct ani slovo." "Slyšela jsem ho." "Přečetla jste ho."

Vytřeštila oči. Pak zavrtěla hlavou. "Ne, já -" "Přečetla jste ho," zopakoval Powell tiše. "Jste latent-ní esper. Váš otec vykřikl na telepatické hladině. Kdybych se tak hloupě nesoustředil na Reicha, mohl jsem si to už dávno uvědomit. Mimovolně jste četla Mary a mě celou dobu, co jste byla v mém domě." Nemohla to pochopit.

Milujete mě? vyslal Powell.

"Samozřejmě, že vás miluji," špitla, "ale myslím, že si vymýšlíte záminky, aby -"

"Kdo vám tu otázku položil?"

"Jakou?"

"Jestli mě milujete?"

"Vždyť přece vy -" Zmlkla. "Vy jste řekl... řekl..."

"Já jsem nic neřekl. Už rozumíš? Nemusíš se s ničím spokojit o vat."

0 pár sekund později, tedy ve skutečnosti po půl hodině, je od sebe oddělil prudký úder, který zazněl z terasy nad jejich hlavami. Překvapeně zvedli hlavy.

Na kamenné zdi se objevil nahý tvor, který cosi blábolil, vykřikoval a přitom sebou ustavičně házel. Spadl dolů na záhony a odtud se odkutálel na trávník. Křičel a zmítal se, jako by mu nervovým systémem tekla elektrický proud. Byl to Ben Reich, ale změnil se k nepoznání. Anihilace už začala.

Powell strhl Barbaru k sobě, aby Reicha neviděla. Zvedl jí rukou bradu: "Jsi stále moje holčička?"

Přikývla.

"Nechci, abys to viděla. Není to nebezpečné, ale není to hezký pohled. Běž raději do svého pavilonu a počkej tam. Jako hodná holčička, ano? Dobře... tak už běž, no!"

Chytila ho za ruku, rychle ji políbila a rozběhla se po trávníku a ani jednou se neohlédla. Powell se za ní díval, pak se otočil a zahleděl se na Reicha.

Když je člověk anihilován v Kingstonově nemocnici, veškerá jeho psychika je zničena. Série osmotických injekcí začíná působit na nervové spoje v horních vrstvách mozkové kůry a pomalu proniká do centra. Vypíná přitom všechny okruhy, vyhlazuje všechny vzpomínky, ničí do poslední částičky strukturu, která vznikala od narození. Přitom se z každé částičky vybíjí energie, takže se celé tělo při disociaci chvěje jako v zimnici.

Ale sama anihilace není ani bolestivá ani strašná. Největší hrůza spočívá v tom, že anihilovaný nikdy neztratí vědomí. Mysl si při vymazávání uvědomuje svoji pomalou, opačnou smrt, až nakonec sama zmizí a čeká na znovuzrození.

Donekonečna praví sbohem; truchlí na nekonečném pohřbu. A v pomrkávajících, těkajících očích Bena Reicha Powell postřehl vědomí... bolest... tragické zoufalství.

"Jak tam, sakra, mohl spadnout? Máme ho snad držet svázaného?" Z terasy vykoukla hlava doktora Jeemse. "Ale.

Ahoj, Powelle. Váš přítel. Poznáváte ho?"

"Živě."

Jeems pronesl k někomu přes rameno: "Sejděte dolů a seberte ho. Budu ho muset lip hlídat." Otočil se k Powellovi.

"Je to energický chlapík. Vkládáme do něj velké naděje."

Reich zavřeštl a začal se svíjet. "Jak jde procedura?"

"Ohromně. Má takovou vitalitu, že snese všechno. Pokračujeme dobře. Za rok bude připraven na přeražení."

"Už se na to těším. Potřebujeme lidi, jako je Reich. Byla by hanba, kdybychom o něj přišli."

"Přijít o něj? Je to vůbec možné? Snad si nemyslíte, že takový malý pád by mohl -"

"Ne. Mám na mysli něco jiného. Před třemi čtyřmi sty lety policisté chytali lidi jako je Reich jen proto, aby je pak zabili.

Trest smrti, tak se tomu říkalo." "Žertujete." "Čestné slovo."

"Ale to přece nedává žádný smysl. Jestliže má člověk talent a odvahu postavit se proti společnosti, je očividně nadprůměrný. Takového člověka přece nejde odhodit. Je třeba ho napravit a obrátit na plusovou hodnotu. Proč ho ničít? Když to budete dělat často, zbudou vám jen ovce."

"Nevím. Možná v těch časech chtěli ovce." Po trávníku přiklusali ošetřovatelé a Reicha zvedli. Házel sebou, křičel. Pomocí kingstonského juda to zvládli obratně a šikovně a stihli i zjistit, zda nemá něco zlomeného nebo vykloubeného. Když ověřili, že je v pořádku, odvedli ho.

"Okamžik," zavolal Powell. Otočil se ke kamenné lavičce, vzal záhadný balík a rozbil ho. Byla to nejkrásnější bonboniéra, jakou měli v Sucre et Cie. Popošel k anihilovanému Reichovi a podal mu ji. "To je dárek pro vás, Bene. Vezměte si ho."

Tvor se podíval na Powella a potom na krabici. Nakonec nešikovně natáhl ruce a dárek si vzal.

"Proč to k čertu dělám? Jsem jen jeho vychovatelka," zahuhlal Powell mrzutě. "Všichni jsme vychovateli tohoto bláznivého světa. Je toho vůbec hoden?"

Ze zmatku v Reichově hlavě prudce vyletěl fragment: "Powell-telepat-Powell-přítel-Powell-přítel..."

Bylo to tak náhlé, tak nečekané, tak vášnivě vděčné, že Powella polilo horko a vytryskly mu slzy. Pokusil se usmát a pak se odvrátil a zamířil po trávníku k Barbařině pavilonu.

Poslouchejte! křičel v extázi. Poslouchejte, vy normální! Musíte se dozvědět, co to je. Musíte se dozvědět, jaké to je.

Musíte strhnout bariéry. Musíte strhnout závoje. Vidíme pravdu, kterou vy nevidíte... V člověku je jen láska a víra, odvaha a laskavost, štědrost a obětavost. Vše ostatní jsou jen bariéry vaší slepoty. Jednoho dne si všichni porozumíme, srdce k srdci, mysl k myslí...

+++

V nekonečném vesmíru nebylo nic nového, nic se nezměnilo. To, co se zdálo droboučké myslí člověka výjimečné, bylo vlastně pro Boží oči nevyhnutelné. Ta pozoruhodná sekunda v životě, ta neobvyklá událost, ty neobyčejné náhody, příležitosti a zápasy... to vše se opakuje stále znovu a znovu na planetě Slunce, jehož galaxie se otočí jednou za dvě stě milionů let a dosud se už otočila devětkrát. Je na ní radost. A bude znovu.